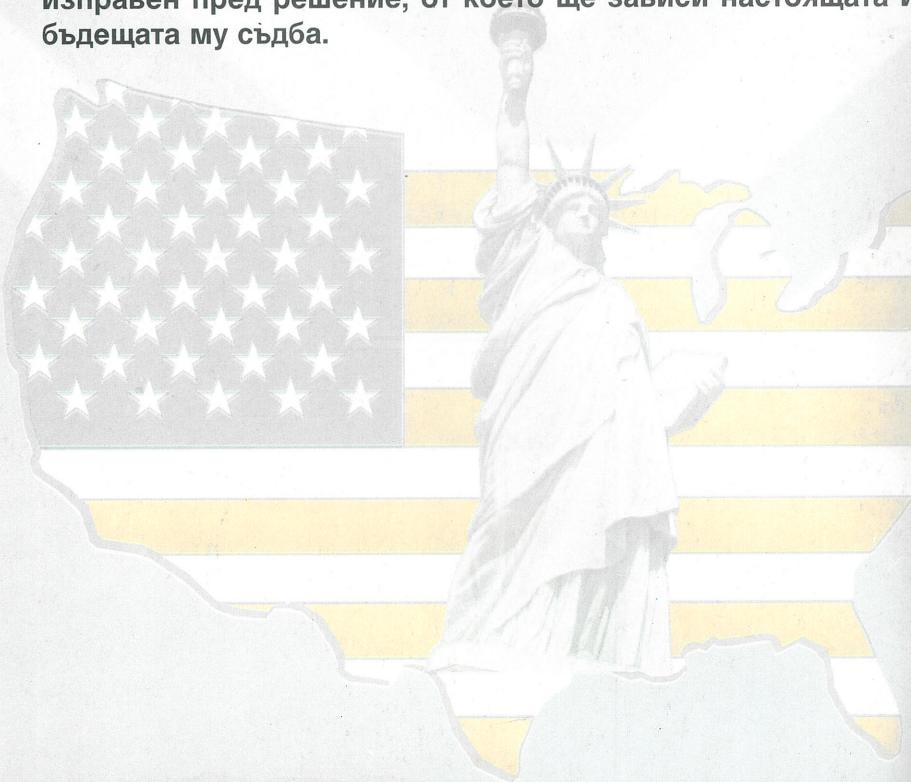

„...Колкото повече отиваме напред във времето, толкова по-фрапиращо Съединените щати ще проявяват силата си; и онзи, който дръзне да се конфронтира с тях, ще бъде губещият. Пророческите думи на Откровение не оставят никакво съмнение относно изхода на каквато и да е криза или проблем, които САЩ искат да разрешат. И никъде в записаното от боговдъхновения апостол няма посочена друга държава, която може да оспорва лидерството на Америка, нито пък има намек, че светът отново ще стане многополюсен. Пророчеството от Откровение 13 глава ще се изпълни в условията на еднополюсен свят с ярко изразено доминиране на Съединените щати над всички останали страни на планетата.“

Написана с жив и увлекателен език, тази книга ще ни помогне да видим събитията в света така, както ги разкрива Книгата на книгите – Библията, а също и да заемем правилната позиция, когато всеки жител на планетата бъде изправен пред решение, от което ще зависи настоящата и бъдещата му съдба.

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ В ПРОРОЧЕСТВОТО НА БИБЛИЯТА

Милчо Миланов

СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ В пророчеството на Библията

Милчо Миланов

МИЛЧО МИЛАНОВ

**СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ В
ПРОРОЧЕСТВОТО НА
БИБЛИЯТА**

Съдържание

Предисловие	5
Предговор	6
„И видях друг звяр“	8
Образът на Звяра	18
Белегът на звяра	38
„Кой е като този звяр“?... ..	56
„И принуждаваше всички“... I част	73
Божият печат или белегът на звяра?	89
„И принуждаваше всички“... II част	106
Катализаторът на последните събития	129
„И принуждаваше всички“... III част	148
Заключение	165
Библиография	168

Съединените щати в пророчеството на Библията

© автор: Милчо Миланов
Редактор: Калина Дилчева

София, 2003 г.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Имам привилегията, а същевременно и отговорността да напиша предисловието към тази книга. Навлезли в ерата на глобализацията, на Интернет и на информационното общество, пред нас изникна нуждата от съвременен отзвук на пророчествата на Библията. Отзвук, който да бъде в унисон със Словото Божие. И точно тогава на бял свят се появи тази книга. В нея авторът съсредоточава вниманието си върху тринадесетата глава на последната книга на Священото Писание – Откровение. Пред него е стояла нелеката задача да разкрие с максимална яснота онова, което пророческият доклад на Библията описва за най-могъщата страна на планетата – САЩ; да проследи как в условията на новите реалности в света се подготвя пътят за изпълнение на заключителните думи на това пророчество. И трябва да отбележа, че той се е справил прекрасно с тази задача. Огромното количество информация в книгата е поднесено по такъв начин, че не обременява, а напротив – събужда интереса. Не е отминато нито едно явление, имащо пряко отношение към предмета. Анализът е точен и задълбочен. Докато четем тази книга пред нас оживява една стройна верига от хармонично свързани пророчески истини, намиращи своето изпълнение в заобикалящите ни събития. Виждаме, че нищо не е случайно или произволно, а следва предварително определената небесна програма. Мощно и убедително се налага изводът, че както всяко нещо на нашата Земя става по реда си, така също скоро ще бъдем свидетели и на най-великото световно събитие – Второто пришествие на нашия Господ Исус Христос.

За да не ставам многословен, ще оставя читателите сами да се убедят в достойнствата на това произведение. Приключвайки бих казал, че настоящият труд – плод на задълбочено изследване на Священото Писание и прецизен анализ на заобикалящата ни действителност, е постигнал целта си. Това е една книга, която съответства напълно на духа на времето и със сигурност ще оправдае вниманието на читателите към нея.

П-р Никола Левтеров

ПРЕДГОВОР

Тече вече трета година, откакто навлязохме в новото хилядолетие. Едва ли някой е предполагал, че ХХ век ще си отиде с такива епохални промени. В резултат на предприетата стратегическа офанзива на Роналд Рейгън за разбиване на СССР, САЩ спечелиха Студената война без нито един изстрел. Съветският съюз бе заличен от географската карта. Системата, която той беше установил, се разпадна. Съединените щати се оказаха в положение на едноличен лидер без конкуренти.

„По това време се смяташе – писа Чарлз Краутхамър в списание „Тайм“ – че новият свят ще бъде многополюсен и в него САЩ, ЕС, Япония, Русия и надигацията се Китай ще се балансират един друг и ще си поделят властта. Това обаче не стана. Вместо него се появи еднополюсният свят. САЩ се издигнаха като колос, много по-доминиращи от която и да е страна след древен Рим във всяка сфера – икономическа, военна, дипломатическа, културна и дори лингвистична.“¹

Случайност ли беше всичко това? Не можеше ли събитията в света да се развият по друг начин? Наложително ли беше утвърденият от десетилетия двуполусен политически модел да стане еднополюсен? Предопределено ли е Съединените щати да бъдат точно днес в кулминацията на своето могъщество? Какво повече можем да научим за Новия световен ред?

На тези и на редица други въпроси от подобен характер е посветена книгата „Съединените щати в пророчеството на Библията“. В нея детайлно и изчерпателно се проследяват действията на най-могъщата страна на планетата в светлината на последната книга на Свещеното Писание – Откровение. Всичко, което Бог е открил в Своето слово за Америка, се съдържа в страниците на настоящия труд, включително събития, които тепърва предстоят. Живеем във време на несигурност, на криза на ценностите и на доверието в институциите и именно тази книга ще ни помогне да бъдем изцяло

наясно с положението, защото тя е базирана на Книгата на книгите – Библията. Изнесените факти ще ни помогнат и да заемем правилна позиция, когато всеки един от нас бъде принуден да вземе решение, от което ще зависи настоящата и бъдещата му съдба.

Изказвам специална благодарност на п-р Никола Левтеров – председател на СЦАСД, който прегледа книгата и съдейства за нейното издаване, на редактора Калина Дилчева, на сина ми Явор, както и на всички, които допринесоха този материал да стане достояние на широк кръг читатели.

Авторът

„И видях груг звяр“ ...

Бъдещето от край време е привличало вниманието на човечеството. Винаги е било интересно да се надникне в тайните на вековете. И особено днес, когато оставихме зад себе си едно цяло хилядолетие и направихме първата си крачка в новото. Този исторически прелом във времето поражда множество въпроси като: Ще има ли Второ пришествие? По какво можем да разберем, че наистина идва краят? Събитията, които стават около нас, имат ли връзка с писаното в Библията? Какво ще ни донесе бъдещето?

Две от книгите на Свещеното Писание – „Даниил“ и „Откровение“, осветляват най-подробно нашето настояще и бъдеще. „Когато тези книги се разберат по-добре, вярващите ще имат съвсем различна религиозна опитност.“¹ Те ще поглеждат през отворените врати на Небето и, наблюдавайки красотата и величието на небесния свят, ще имат правилна представа какъв характер е необходимо да развият, за да получат достъп до царството на славата. Чистосърдечното изучаване на тези две извънредно важни пророчески книги без съмнение ще бъде придружавано от благословенията, обещаани от Словото Божие на прилежните му изследователи.

Откритите на Даниил пророчески истини бяха допълнени от Откровението, което се даде на Йоан на остров Патмос. Тук на любимия ученик на Исус бяха показани събития от голяма важност, които той трябваше да опише, за да може Божият народ тогава и през следващите векове да има ясно разбиране за опасностите, които му предстоят. В даденото му откровение апостол Йоан видя най-величествените картини от красотата на Небето, показвани някога на смъртни същества. Видя Божия трон и облечените в бели дрехи изкупени. Чу музиката на ангелското войнство и хвалебните песни на онези, които бяха победили чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелство. Творецът на Всемира разкри цялото бъдеще на човечеството пред очите на своя избран служител.

Това откровение бе предназначено за ръководство и насърчение на църквата през християнската епоха. Но както в миналото, така и днес повечето религиозни учители твърдят, че „Откровение“ е запечатана книга и нейните тайни не могат да се обяснят. Затова мнозина обръщат гръб на пророчествата ѝ и отказват да отделят време за изучаването им. Бог обаче не желае народът Му да се отнася така към тази книга. Тя е „Откровение на Исус Христос, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро“ (Откр. 1:1). Самото ѝ заглавие оспорва мнението, че това е запечатана книга. Откровение означава нещо, което е открито. Сам Господ разкрива на Своите слуги съдържащите се в тази книга тайни и Неговото намерение е те да бъдат прилежно изучавани от всички. Някои от сцените, описани в пророчеството, са вече в миналото, други сега се разиграват пред очите ни и ни дават представа за голямата борба между Христос и Сатана. А има и такива, които се отнасят за бъдещето и разкриват радостта и триумфа на изкупените в Новата земя. Ангелът каза на Йоан: „Не запечатвай думите на написаното в тази книга пророчество, защото времето за изпълнението му е близо“ (Откр. 22:10).

„Когато като народ разберем какво означава тази книга за нас, в редовете ни ще се види голямо съживление и пробуждане. Ние не разбираме напълно поученията, които тя ни предава, въпреки увещанието да я изследваме и изучаваме.“²

Тринадесетата глава на книгата „Откровение“ е от изключително значение за всички. Тя ни дава допълнителна информация за историята на християнската църква през вековете и с особена изчерпателност ни запознава със събитията днес и с нашето бъдеще утре. Онова, което трябва да се случи, пътят, по който ще премине човечеството почти до края на определеното му от Небето време, е записано в този боговдъхновен пророчески доклад. Запознати с изнесените в него факти, ние ще можем своевременно да се подготвим за идещите кризи, нашата тръба ще издава верния тон на предупреждение и ще бъдем в състояние да дадем на света точно истините, от които той се нуждае.

В Откровение 13 гл. се срещаме с две враждебни на Христос и Неговите последователи сили. Библейското пророчество символично ни ги представя чрез звяра, приличащ на леопард и другия, с рога като на агне, но говорещ като змей. За да сме наясно какво

всъщност представляват тези зверове, трябва да узнаем значението на символите, използвани от Свещеното Писание. Даниил 7:17, 23 ни дава да разберем, че чрез символа „звяр“ се представя „държава, власт, управление“. Ето и съдържанието на стиховете: Стих 17 – „Тия четири големи звяра, каза той, са четирима царе, които ще се издигнат от земята... И стих 24 – „Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света...“

Десетте рога на приличащия на леопард звяр в Откр. 13:1 показват сходството му с „червения змей“ от предходната 12 глава. Змеят на първо място символизира Сатана – (Откр. 12:9): „И свален биде големият змей, старовременната онази змия, която се нарича дявол и Сатана; свалени бидоха и ангелите му заедно с него... Сатана подбуди Ирод да убие Спасителя. Главното оръжие, с което князът на злото води войната в първите столетия на християнската епоха, беше римската империя с нейната предимно езическа религия. Затова на първо място змеят символизира Сатана, а в друг смисъл той е и езическият Рим.

Звярът от Откровение 13:1-10 получава от змея „силата, престола си и голяма власт“. Този символ представя, (както повечето протестанти вярват), папството, което се домогна до трона и мощта на древната римска империя. За подобния на леопард звяр се казва: „И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно, даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца. И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му и ония, които живеят на небесата. И позволи му се да воюва против светиите и да ги победи. Даде му се и власт над всяко племе и люде, език и народ.“

Това пророчество, което съвпада с описанието на малкия рог от Даниил 7 гл., сочи без никакво съмнение към папството. Тази преследваща сила щеше да действа срещу Божия народ в продължение на 1260 години. Те започнаха през 538 г. след Христа с поемането на върховната власт от папата и завършиха в 1798 г. На 10 февруари същата година, френските войски, предвождани от генерал Бертие, влязоха в Рим. Атакуваха и превзеха папската крепост „Сан Анджеоло“ и премахнаха всички знаци, напомнящи за папската власт. На Капитолския хълм бе посадено „дървото на свободата“. Пет дни по-късно, на 15 февруари, генерал Бертие сложи край на многовековното господство на папите. Докато папа Пий V ≤ чes-

тваше поредната годишнина от встъпването си в длъжност и приемаше поздравленията на кардиналите, в Сикстинската капела нахлуха френски войници. Папата бе свален от престола, арестуван и обявен за пленник. Заповядано му бе да се приготви за отпътуване. Главата на Римокатолическата църква помоли френския генерал Хале да го остави да умре в Рим, но получи безцеремонния отговор: „Навсякъде можете да умрете“. В същия този ден Рим бе обявен за република, в територията на която влизаха вече бившите папски владения. Лишен както от духовна, така и от светска власт, плененият Пий VI умря като заточеник във Валенсия, Южна Франция на 29.08.1799 г. Папството бе изличено. Не остана и следа от неговото съществуване и сред всички римокатолически сили нито един пръст не се повдигна в негова защита.

Пророчеството обаче ни казва: „И видях една от главите му смъртно ранена, но смъртоносната му рана оздравя и цялата земя учудена отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра.“ (Откр. 13:3)

Две години след като бе нанесена смъртоносната рана на Римокатолическата институция, на 14 март 1800 г., бе избран нов папа и светът стана свидетел как Светият престол отново възвръща изгубените си преди това позиции.

Днес силата и мощта на папството непрекъснато нарастват. Католицизмът печели почва навсякъде. Не е далеч денят, когато „цялата земя“ ще се подчини на неговия авторитет.

След като приличащият на леопард звяр бе смъртно ранен, една друга забележителна картина привлече вниманието на апостола: „И видях друг звяр, казва той, който излизаше от земята и имаше два рога, прилични на агнешки...“ (Откр. 13:11) Спираме дотук.

В тази глава ще разгледаме появата на Америка на световната сцена според пророческото описание на Откровение 13 гл. Ще проследим как Божието провидение насочи преследваните заради вярата си християни към един нов свят, свободен от папи и господари. Ще видим какви са резултатите от това Бог да присъства в живота на отделната личност и да е зачетен от управлението на държавата. Ще констатираме, че по-сигурни гаранции за народно величие и успех от принципите на Свещеното Писание няма.

Звярът, както вече пояснихме, е библейски символ на държава, власт, сила и в някои случаи представя само светската, а в други

– съединението на светската и духовната власт. Винаги когато се говори, че един звяр излиза от морето, това означава, че споменатата сила се е появила от една гъсто населена област. Основание за това ни дава Откровение 17:15, откъдето разбираме, че „водите“ са „народи, племена и езици“. Видът на двурогия звяр и начинът на неговото появяване обаче показват, че нацията, която той символизира е различна от другите народи, представени чрез изброените по-горе символи. Така например четирите големи царства, които владееха по онова време света – Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим, бяха представени на Даниил като диви и хищни зверове, появяващи се един след друг, докато небесните ветрове се бореха над голямото море. (Дан. 7:2-7)

„Ветровете“ в символичния език означават войни, размирици, борби. (Еремия 25:32,33) Четирите небесни ветрове, видяни от Даниил да бушуват над голямото море, символизират страшните завоевателни и превратни събития, чрез които империите на Стария свят постигаха властта си.

В пълна противоположност на начина, по който се издигнаха тези големи световни сили, е появяването на двурогия звяр. Той „излизаше от земята“. Ако излизането от морето означава появата на конкретната сила от гъсто населена област, то излизането от земята символизира появяването на една нова държава в незаета дотогава територия. Вместо да нападне другите царства, за да ги завладее за себе си, така представената народност трябваше да се появи на необитаемо от цивилизацията място и да се издигне постепенно и мирно. Така че тя не може да се търси между воюващите помежду си народи на Стария свят. За да я намерим е необходимо да отправим погледите си отвъд океана, към западната част на земята.

Излизането на новата държава на историческата сцена стана по времето, когато звярът, приличащ на леопард, получи смъртоносна рана на една от главите си. Годината на това събитие е 1798 г. Тогава папството бе свалено от френската армия и „който завеждаше в плен, сам в плен отиде“.

И така, кой народ на Новия свят около 1798 г. започна да става силен и велик и да привлича вниманието върху себе си? Приложението на този символ не се нуждае от никакво разяснение – той посочва ясно Съединените американски щати.

За изграждането на тази държава не беше нужно да бъде повален някой друг народ. Пророкът видя всичко да става тихо и мирно. Употребената от Йоан дума „анавенон“, описваща появата на звяра, е много характерна, защото тя означава „поникване, израстване като растение“.

Политици, оратори и писатели са използвали точно този израз, прилагайки го за ранната история на американската нация. Известният писател Таунзен говори за „тайната на появяването на Съединените щати от пустотата“ и казва: „Подобно на посято семе ние поникнахме и станахме царство.“ На страниците на вестник „Дъблин нейшън“ от 1850 г. Съединените щати бяха наречени „чудно царство, което изникна и сред тишината на земята всекидневно нарастваше в сила и слава“. Бележитият американец Едуард Еверет в една своя реч за първите английски прадеди – заселници на Америка, отбелязва: „Вижте пространните земи, през които те чрез мирно завоевание... разнесоха знамената на кръста.“

Тези изказвания са тясно свързани по смисъл с думите на апостола и по неоспорим начин потвърждават предсказаното от пророчеството.

На всички ученици във Великобритания и САЩ е познато името „Мейфлауер“. Това е презокеански кораб, станал широко известен не с никакви забележителни мореходни качества, а със своите пасажери. На 6 септември 1620 г. 102 британски пуритани, верни на Създателя и ревностни за чистотата на библейската религия, отразяващи живите принципи на протестантизма, напускат Стария свят на борда на „Мейфлауер“ и се отправят за Северна Америка. Надеждата им е, че там ще могат да служат на Бога съобразно убежденията на съвестта си, без да бъдат преследвани, както е било в тяхната родина. По онова време монархът в Англия, „току-що възкачил се на престола, заявил решението си да принуди пуританите да се приспособят към другите или...да ги изгони от страната, а даже да им стори и нещо по-лошо.“ („Великата борба“, стр. 177)

За мнозина искрени вярващи Англия престава да бъде обитаемо място. „И когато изглеждаше, че Божията ръка им сочи през морето към една друга страна, където биха могли да си основат държава и да оставят на децата си скъпото наследство на религиозната свобода, те се впуснаха напред, без да трепнат по пътя, който Провидението им показваше.“ („Великата борба“, стр. 178) Жак Шас-

тене окачествява странниците – емигранти на борда на „Мейфлауер“ по следния начин: „Исключително сериозни, високо нравствени, много работливи и дълбоко убедени, че са длъжни да отговарят за делата си само пред Бога.“ (Жорж Блон, „Часът на океаните“, стр. 107)

Това е наистина една забележителна характеристика на хора, решили да служат на Бога с цялото си сърце и душа. Преди да дебаркират на бреговете на Америка тези емигранти съставят една конвенция (или харта) на тяхната колония, която наричат „Мейфлауерски договор“. Този текст е нещо като първообраз на днешната Конституция на САЩ.

22 декември 1620 г. След близо четиримесечно пътуване желаната земя е вече действителност. „Мейфлауер“ хвърля котва в Новия свят. „Тук – се казва в „История на реформацията“ – се роди Нова Англия и нейният първи вик на новородено бе една благодарствена молитва към Бога“.³

„Когато в Европа научиха, че съществува страна, където всеки може да се наслаждава на плодовете от труда си и да живее според своята съвест, хиляди хора се отправиха към Американския континент. Колониите бързо се увеличаваха. Чрез един специален закон Масачузетс предложи прием и помощ за християни от всякаква народност, които бягаха през Атлантическия океан, за да се спасят от войни, от глад или от гнета на техните преследвачи. Така бежанците и угнетените чрез специален закон станаха гости на нацията. Двадесет години след първото пристигане на преселници в Климут, двадесет хиляди емигранти се установиха в Нова Англия.“ („Великата борба“, стр. 181)

За тези ранни обитатели на Северна Америка се докладва: „Те искаха от почвата само сносна награда за своя труд. Не вървяха след измамливото сияние на златни видения... Бяха доволни от бавния, но системен напредък на тяхната обществена управа. Понасяха търпеливо лишенията на живота и поливаха със сълзите и потта на челото си дървото на свободата, което пускаше дълбоки корени в почвата... Евангелието беше основа на вярата им, източник на мъдростта им, великата харта на техните свободи. Принципите на Свещеното Писание бяха прилежно изучавани в семейството, в училището, в църквата, а плодовете му се виждаха в преуспяване, знание, чистота и трезвеноост. Човек можеше да прекара с години в колониите на пуританите, без да срещне нито един пияница, без да чуе ня-

коя клетва, без да види някой просяк. Това показваше, че принципите на Библията са най-сигурните гаранции за народно величие. Колониите, в началото слаби и уединени, по-късно прераснаха в мощна федерация и светът видя с учудване да се развива в мир и успех една „църква без папа и държава без крал.“ („Великата борба“, стр. 181)

Близо четири века са изминали, откакто пилигримите на „Мейфлауер“ дебаркираха в Новия свят. Времето и забравата обаче не могат да изтрият от паметта на американците онова, което пасажерите на този кораб извършиха. И до ден днешен „Мейфлауер“ и неговият екипаж са национална гордост за Америка. А изминаващите години като че ли увенчават с още по-голяма слава образите на първите американски колонисти. Техните качества и безупречен морал не престават да предизвикват възхищение. Те са пример за всички следващи поколения. Отчитайки това, писателят Жорж Блон в книгата си „Часът на океаните“ отбелязва: „Да бъде потомък на странниците от „Мейфлауер“, за гражданина на САЩ представлява прозвище, по-достойно от която и да било благородническа титла.“

Понякога невярващите ни задават въпроса: „Какво би станало, ако целият свят беше като вас?“ Убедителен отговор на този въпрос са дали именно първите заселници на Америка. Тяхната вяра, добродетели, трудолюбие и последвалите резултати са аргумент, който не може да бъде оборен. А неизменен спътник на стремежа за праведен и благочестив живот са Божиите благословения. Господ не остава безразличен към решението на мъже и жени да съобразяват живота си с Неговата воля и излива над тях Своите изобилни небесни дарове. Още в този живот Той възнагражда праведните и добрите, запазвайки им за бъдещето и дарът на вечността.

Истинското величие и успех не идват чрез греха. Само когато Бог реално присъства в живота на отделната личност и е зачетен от управлението на държавата има истинска свобода, благополучие и Божие благословение. „Правдата възвишава народ, а грехът е позор за племената.“ (Пр. 14:34)

Звярът „имаше два рога като на агне“. Малките рога, подобни на агнешки, символизират младост, невинност и кротост и представят сполучливо характера на Съединените щати по време на появяването им на пророческата сцена, а именно през 1798 г. Между заточените християни, които избягаха в Америка и потърсиха убежище от потисничеството на държавните си господари и нетър-

пимостта на свещениците, мнозина решиха да основат едно правителство на основата на гражданската и религиозна свобода. Своите възгледи те изложиха в Декларацията на независимостта, която изразяваше великата истина, че „всички хора са равни по рождение и надарени от Създателя с неотменими права на живот, свобода и стремеж към щастие“.

Тези думи са записани със златни букви в американската история. Те са известни в целия свят и са пример за дълбоко демократичен дух и държавническо мислене от нов тип. Когато Съединените щати честват своя национален празник, тези думи се цитират по цялата територия на страната, напомняйки великите истини, завещаани на всички бъдещи поколения.

Американската нация се гордее извънредно много със своите бащи – основатели. Тя им отрежда най-видните места в историята си. Техните имена са увенчани с най-висока почит и признателност. Напълно основателно. Заслугата Америка за кратко време да стане нация номер едно в света, в най-висока степен е тяхна.

Конституцията на Съединените щати, съставена през 1787 г. и влязла в сила на 1 март 1789 г., съдържа забележителни демократични принципи. Тя обединява най-добрите постижения на световната правна мисъл. Осигурява на народа правото на самоуправление, като представители, избрани чрез всеобщо гласуване, съставят закони и ги утвърждават. Член 4, точка 4 от Конституцията гласи: „Съединените щати гарантират на всеки щат в този съюз една републиканска форма на управление.“

По отношение на религиозните въпроси бе запазена свободата на вярата и на всеки се позволяваше да се покланя на Бога според убежденията на съвестта си. Член 6 от Основния закон на нацията постановява: „Няма да се изисква никакъв религиозен изпит като условие за заемане на някаква служба или официален доверен пост в Съединените щати.“ Особено забележителна е първата добавка към Конституцията, в която се заявява: „Конгресът няма да издава закон за установяване на официална (държавна) религия или да забранява свободното упражняване на същата.“ Чрез този документ бе осигурена пълна гражданска и религиозна свобода, пълно и трайно разделение между църква и държава. Светът стана свидетел на страна, която гарантира на своите граждани най-висока степен на демокрация, без вмешателство на религията в работата на управлението.

„Съставителите на Конституцията оцениха великия добродетелен принцип, според който отношенията на човека спрямо Бога стоят над човешкото законодателство и неговите права на съвест са неотменими. Това е една истина, за чието доказване не е необходимо много мъдруване, един вроден принцип, който всеки носи в себе си и никой не може да изкорени.“ („Великата борба“, стр. 181)

Едуард Еверет веднъж бе казал: „На никой народ, откакто свят съществува, не е било поверявано такава количество благословения и привилегии. Никой народ не е имал привилегията да бъде до такава висша степен пазител на собствените си права и ако бъде позволено да пропадне този велик опит за рационална свобода, аз не зная къде между синовете на Адам той ще бъде възобновен.“⁴⁴

Републиканството и протестантизмът станаха първите принципи на американската държава и в тях се крие тайната на нейната мощ и на напредъка ѝ. А годините, които отминаваха, свидетелстваха за все по-забележителното укрепване на Съединените щати и за утвърждаването на тяхното име и авторитет в света. Така за кратко време американската нация – тази съвкупност от нации, постигна място между най-силните народи на земята.

Днес Съединените щати са високоразвита индустриална държава с мощен икономически потенциал. Нейните постижения в областта на най-новите технологии, напредъкът ѝ във всяка област на знанието, предприемчивостта и трудолюбието на народа ѝ, съчетани с изобилните Божии благословения, я извеждат на водеща позиция сред останалите високоразвити индустриални държави, потвърждавайки по най-убедителен начин предсказаното от библейското пророчество.

В тази привилегирована и мощна страна, за която Бог е работил по чуден начин, настъпи най-голямото религиозно пробуждане след Реформацията – от там за пръв път започнаха да се проповядват първата, втората и третата ангелски вести.

Но, жалко! Жалко, че докладът за двурогия звяр не продължава така, както бе започнат. След едно добро пророческо начало този звяр, притежаващ чертите на кротко домашно животно, започва да говори като змей. Какво означава това? Какво ще предприеме той по-късно? На тези и на други въпроси, отнасящи се до нашето бъдеще, ще дадем отговор в следващата глава, в която предмет на разглеждане ще бъде „Образът на звяра“.

Образът на Звяра

В предната глава разгледахме появата на Съединените щати на световната сцена според пророчеството на Откровение 13 гл. Предмет на вниманието ни бе 11 стих, където се казва: „И видях друг звяр, който възлизаше от земята и имаше два рога, прилични на агнешки...“ Спряхме дотук. Сега ще продължим по-нататък: „...а говореше като змей. Той упражняваше всичката власт на първия звяр в негово присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знамения, дотам щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя. И позволи му се да даде дишане на звяровия образ, така щото звяровият образ да продума; също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на звяровия образ.“ (Откр. 13:11-15)

В тази глава ще се запознаем по-отблизо с „образа на звяра“, както и с подготовката за неговата направа. Ще се спрем също на промените в американското общество като условие за създаване на „образа“. Ще засегнем ролята на спиритизма като фактор, имащ пряко отношение към последните събития на Откровение. Ще започнем разглеждане и на особено актуалния днес въпрос за Новия световен ред.

Наблюдавайки развоя на събитията на пророческата сцена, ап. Йоан видя един звяр, коренно различен от показаните му преди. Той се появи тихо и мирно в земя необитавана дотогава от цивилизацията. Като поникване на растение бе неговата поява и сред тишината на необятните територии, далеч от войните и кръвопролитията на Стария свят, всекидневно нарастваше в сила. Този звяр

имаше два рога като на агне и притежаваше характерните черти на това кротко домашно животно. Спрямо останалите зверове той бе много по-млад – пророкът го видя да излиза на сцената когато главата на приличащия на леопард звяр бе смъртно ранена, а това стана през 1798 г. Една единствена нация в света отговаряше на този символ и това бяха Съединените американски щати.

След положителните отличителни белези на двурогия звяр апостолът уточнява: „...а говореше като змей.“

Големият неприятел на Бога и на хората – Сатана, използва земни управления, за да провежда успешно делото си. Змеят от Откровение 12 гл. беше безпощаден гонител на Божията църква. Леопардът, който го последва, също бе враждебна на Христовите последователи сила. Третият член от тази пророческа верига – двурогият звяр, говори като първия, (като змей) и от това разбираме, че и тази сила, подобно на другите две, ще се изяви като преследваща.

„Рогата, подобни на агнешки и змейският глас на символа, посочват едно ярко противоречие между изповеданието и начина на действие на тази нация. „Говоренето“ на един народ са решенията на неговите законодателни и съдебни власти. Чрез тях той (когато настане времето) ще опровергае свободолюбивите и миролюбивите принципи, които е поставил като основа на своята политика. Пророчеството, че „ще говори като змей“ и ще управлява „с всичката власт на първия звяр“ предсказва ясно развитието на дух на нетърпимост и преследване – дух, който бе проявен от силите, представени чрез змея и подобния на леопард звяр. Твърдението, че звярът с двата рога „караше цялата земя и жителите ѝ да се поклонят на първия звяр“ показва, че тази страна ще употреби властта си, за да принуждава насилствено към послушание, с което ще се почита папството.“ („Великата борба“, стр. 268)

Подобно действие би било противно на принципите на американското управление, на Конституцията и на великите истини в Декларацията на независимостта. Основателите на нацията взеха мерки да запазят съвестта на гражданите срещу опити за влияние от страна на религията чрез държавната власт. Чл. 6 от Основния закон на САЩ постановява: „Няма да се изисква никакъв религиозен изпит като условие за заемане на някаква служба или официален доверен пост.“ Първата добавка към Конституцията гласи: „Конгресът няма да издава закон за въвеждане на държавна рели-

гия или да забранява свободното упражняване на същата.“ Само явно престъпване на така гарантираните свободи може да бъде осъществено религиозно преследване от страна на държавата. Пречките от конституционен характер обаче ще бъдат преодолені когато звярът с агнешките рога реши да узакони намеренията си. С изкривяване на правосъдието и отстъпление от ясните протестантски принципи за ненамеса в територията на съвестта, американската нация ще скъса напълно с правдата, давайки по този начин път на тиранията, която ще избухне в открит деспотизъм.

Втората част на 14 стих от Откровение 13 гл. ни дава друго силно доказателство, че Съединените щати са страната, за която ни говори пророчеството. Двурогият звяр „казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който бе ранен от сабята и оздравя“. Той апелира към народа да участва в мероприятия с обществен характер. Ако управлението на посочената от пророчеството нация бе монархическо, подобен апел би бил излишен. Но в случая ни е представена страна с демократична форма на управление – нещо, което не можеше да се каже за никоя друга държава по онова време.

Още един факт, подчертаващ републиканското държавно устройство на Америка е и това, че Йоан не видя корони върху звяра с агнешките рога, докато предишните зверове имаха такива. Короната е символ на монархията, а в този случай, с липсата на нейните отличителни белези, явно ни е показана страна, при която законодателната власт лежи в ръцете на народа.

Във всички католически държави населението се покланя на звяра по собствено желание – то е послушно на нарежданията на католицизма, без властите да го заставят. А фактът, че нацията, която пророчеството посочва, извършва поклонение на звяра само по нареждане на държавната власт, показва ясно, че нейната религия не е католическа. Тя трябва да е протестантска, защото тези две големи религиозни системи имат най-голямо значение за християнството. Съединените щати са една протестантска нация и във всяко отношение отговарят на библейското пророчество.

Какво обаче представлява „образът на звяра“? И по какъв начин ще бъде направен?

Първият звяр от Откровение 13 глава, приличаше на леопард и символизираше папството. То стана наследник на езическата рим-

ска империя. На него змеят от 12 глава (Сатана), даде „силата, престола си и голяма власт“. На първия звяр от тази пророческа верига се прави образ – едно точно негово копие – от двурогия звяр. Затова, запознати с белезите на първия звяр, (на папството), ще узнаем какво представлява и образът на звяра, както и начинът, по който той ще бъде направен.

Във 2 Сол. 2:7 ап. Павел предупреждава християните от своето и следващите поколения, заявявайки: „Защото онази тайна, сиреч беззаконието, вече действа...“

„Докато апостолите още бяха живи, църквата бе относително чиста. Но към края на второто столетие повечето църкви приеха друг образ. Първоначалната чистота изчезна и когато първите християни отидоха в гробовете си, дойдоха техните деца и новообърнати хора... и дадоха нов вид на делото. Като се нагаждаше според обичаите на езичеството, за да направи приемането на християнството по-лесно, църквата се отклони от Свещеното Писание. За да се спечелят привърженици, се понижаваха възвишените правила на вярата и вследствие на това избухна едно езическо течение, което нахлу в църквата и внесе в нея своите привички, обичаи и идоли. Тъй като християнската религия си осигури благоволенieto и подкрепата на светските владетели, тя бе приета по име от множествата, но макар и на вид християни, мнозина в действителност си останаха езичници и тайно се покланяха на своите божества.“ („Великата борба“, стр. 234)

Упадъкът на църквата имаше за резултат изгубване на Духа и силата на Бога и, за да владее съвестите на хората, тя потърси помощта на държавата. Резултатът беше папството – църква, която завладя държавната власт и я използваше за прокарване на своите собствени планове, а най-вече за наказание на „еретиците“. Това е най-важната черта на първия звяр. „И сега, за да могат Съединените щати да направят един образ на звяра, религиозната власт трябва така да завладее държавата, че тя да бъде употребена от църквата за преследване на собствените ѝ намерения.“ („Великата борба“, стр. 269)

Примерите за това, как религията си е служила с държавната власт са потресаващи. Милиони християни през тъмните векове на папско господство платиха с живота си правото да вярват така, както ги учи Свещеното Писание. Споменът за инквизицията –

зловещата рожба на Католическата църква, превърнала се в синоним на ужас и мракобесие, и до ден днешен кара хората да изтръпват, когато се запознават отблизо с нейните методи. На кладата или в затвора е свършвал жизненият път на този, който дори само се е усъмнявал в правотата на църковните догми. Хиляди и хиляди напускаха Стария свят и се отправяха към новооткрития континент Америка, за да потърсят спасение от преследвачите си и нетърпимостта на свещениците. А след като през януари 1998 г. Ватикана реши да отвори архивите си за периода 1542-1903 г., сред разсекретените документи, в списъка на най-забранените книги, фигурираше и... името на Библията!¹

Ап. Павел бе казал: „Оня ден не ще настъпи, докато първо не дойде отстъплението и не се открие човекът на греха.“ (2 Сол. 2:3) „Упадъкът на църквата ще подготви пътя за образа на звяра.“ („Великата борба“, стр. 269)

Протестантските общества, които в зората на своята поява, бяха светлината на света, по-късно също се отклониха от възвишените норми на християнството. Те повториха опитността на църквата от първите столетия след Христа. След смъртта на основателите им, които бяха вдъхновени от истинския дух на реформа, на тяхно място застанаха техните последователи. Те отказаха да приемат новите лъчи на светлина, с които Господ ги огряваше. Не последваха примера на смирение, себеотрицание и отказ от греховете на света, както техните предшественици. Така изчезна първоначалната чистота. Буйна вълна от светски дух наводни църквата и понижи библейското мерило за благочестие до нивото на най-обикновените неща.

„В света, четем в книгата „Великата борба“, е обичай да се принадлежи към някакво вероизповедание. Владетели, политици, юристи, доктори, търговци встъпват в църквата, за да спечелят уважението и доверието на обществото и да го използват за своите лични цели. Така те се опитват да прикрият своите несправедливи постъпки под мантията на християнското вероизповедание. Различните религиозни общества, подкрепяни чрез богатството и влиянието на тези кръстени светски хора, полагат още повече усилия да спечелят всеобщото одобрение и благоволение. Великолепни църкви, украсени с разточителство, се издигат по главните улици. Отиващите на богослужение се обличат скъпо и според модата. На та-

лантливия проповедник се плаща голяма заплата, за да забавлява и привлича народа. Неговите проповеди не бива да изобличават греховете, а трябва да звучат меко и приятно за ухото. По този начин в църковните книги се записват „благородни“ грешници и „благородни“ грехове се прикриват под вида на благочестието.“²

Някои вестници в Съединените щати, наблюдавайки религията на изповядващите се за християни американци, писаха: „Църквата се е отдала на духа на епохата и е нагодила своите богослужения според модерните изисквания. В действителност тя употребява за свои инструменти всичко, което прави религията привлекателна.“ „Разделната линия между благочестивите и безбожните избледнява в една полусянка и от двете страни ревностни хора полагат старания да заличат всяка разлика.“ („Великата борба“, стр. 235) Тази оценка за религията в САЩ датира от XIX век. Каква ли би била тя днес?

Библията обяснява, че преди идването на Господа ще настане едно състояние на религиозен упадък, подобен на онзи в първите столетия. „...В последните дни ще настанат усилни времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагоприятни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надути, повече саслолюбиви, а не боголюбиви; имащи вид на благочестие, но отречени от силата му.“ (2 Тим. 3:1-5) Когато настане това състояние на безбожност, тогава ще се явят и същите плодове, както в първите столетия. Пътят за образа на звяра ще бъде открит.

В каква насока се движат нещата в американското общество? Подготвя ли се там почвата за създаване на образ на звяра?

Съединените щати са известни като страна с висока степен на религиозност. Проведено изследване там е показало, че на всеки 100 пълнолетни 94 вярват в Бога, 89 се молят, 41 посещават богослуженията един път седмично и 41 считат религията за важна част в живота си. За Франция и Германия този процент е само 7. При проучване на института „Галъп“ повечето американци обикновено обявяват себе си за вярващи в Бога, привърженици на една или друга религия и съответно членове на дадена църква. От друга страна обаче тази религиозност в значителна степен се оказва формална, повърхностна и не оказва необходимото влияние върху живота. През

1970 г. високопоставен протестантски служител заявява: „Принадлежността към църквата винаги се разглежда като неразделна част от положението на човека в обществото. В резултат на това нашите църкви паднаха толкова ниско и придобиха такъв посредствен характер, че заприличаха на служби, които се занимават със събирането на смет.“³ Казано другояче тези думи означават, че упадъкът на църквата води до навлизане на много некачествен материал в нея.

Това е повече от тревожна констатация. И наистина в САЩ се е наложила традицията: американец е равно на вярващ, без значение от какво вероизповедание – протестантско, католическо или юдейско. Да бъдеш атеист – това просто не е в реда на нещата. Религиозността и формалната принадлежност към църквата определят уважението и в значителна степен социалния статус на човека.

В американското общество с тази традиция се съобразяват конгресмени, сенатори, съдии, губернатори и други политически дейтели, особено в избирателните кампании. Това им помага да напреднат в кариерата, в политиката или в бизнеса. Религията, отбелязва американският печат, усилва своето влияние в обществото, но губи влиянието си върху морала на американците.

В края на 70-те години на ХХ век религията в Съединените щати отбеляза стремителен възход. Много по-силно, отколкото преди, тя започна да упражнява влияние в политическия живот и да се утвърждава като сила, с която всички трябва да се съобразяват. На сцената на действието излезе протестантският фундаментализъм, включващ редица основни вероизповедания. Наблюдавайки неговото разрастване и укрепване, през 1977 г. американският автор Алберт Менендес характеризира фундаменталистите като „спящите гиганти на американската политика“. Няколко години по-късно, говорейки за опасностите, пред които е изправен светът в края на ХХ век, британският писател – фантаст Джон Бърнър, посочи две явления, които заплашват човечеството. Първо – широкото съживяване на християнския фундаментализъм в САЩ и второ – появата на догматични и фанатични религии като исляма в неговата изопачена и войнствена версия.

Колко от нас могат да видят още в зародиш появата и развитието на злото?

Възходът на протестантския фундаментализъм в САЩ и все по-трайното му настаняване в обществено-политическия живот не

остана незабелязан от Римокатолическата църква. След приключване на борбата за президентския пост през 1980 г. между Джими Картър и Роналд Рейгън, френското католическо списание „Informations catholiques internationales“, № 556, р.64, отбелязва: „На последните президентски избори в Съединените щати религията игра по-важна роля, отколкото при предишните избирателни кампании.“

Победата бе спечелена от Роналд Рейгън. Зад него застанаха протестантските фундаменталисти и повечето римокатолици. Заслужава внимание фактът, че Католическата църква, която по традиция подкрепя демократическата партия в САЩ, този път даде 46% от гласовете си за Рейгън, докато за Картър този процент бе 42. А най-консервативните католици в южните щати гласуваха 54% за Рейгън, срещу само 41% за Картър.⁴

Римокатолическата църква умее да предвижда какво ще стане. Тя е невероятно проникателна. Когато реши да подкрепи даден политик или пък действа срещу някой друг, тя знае точно защо го прави. Както ще видим по-нататък, в преценките си за Рейгън, тя не сбърка.

В борбата си за президент Рейгън всячески демонстрираше своята религиозност. Знакът на кръста бе важен елемент от предизборната му стратегия. „Религиозна Америка се пробуди своевременно за благото на нашата страна“⁵, говореше той. В по-висока степен, отколкото неговите предшественици, кандидатът на републиканците използва религията, за да привлече на своя страна вярващите. Изтъкнати протестантски проповедници-фундаменталисти направиха много той да бъде бъдещият стопанин на Белия дом. Те също знаеха добре защо се спират на Рейгън. За фундаменталистите и ултрадесните политици той бе личността, която ги устройваше напълно.

Двата президентски мандата на Роналд Рейгън бяха много благодатна възможност за засилване на религиозното присъствие в управлението на САЩ. Това направи впечатление на останалия свят и бе широко коментирано. Наистина, никога дотогава религията не е била извеждана на преден план до такава степен. Никога на нея не се е залагало така, както в края на 70-те и през 80-те години. Това явление в Съединените щати бе ново и нямаше аналог в миналата им история. В светлината на Откровение 13 глава обаче, нещата намират своето обяснение. Свещеното Писание ни

казва, че в Америка ще бъде създаден образ на звяра, а без засилване на ролята на религията в държавната власт, това е невъзможно. Затова сме свидетели на поредица от събития в обществено-политическия живот на САЩ, които в крайна сметка ще доведат до изпълнение на онова, което пророчеството ни докладва – създаване на едно точно копие на средновековния папски Рим в американската държава.

Религиозните организации в Съединените щати са известни със силното си влияние в обществото. В тяхната стратегия за засилване и утвърждаване на влиянието им попадат и училищата. Целта е чрез религиозно въздействие да се формира подходящ мироглед в младото поколение. Проникването на църквата в училищата обаче е нарушение на Конституцията. То противоречи на принципа за разделение между светската и духовната власт и неведнъж е предизвиквало възмущение и протести, както и намесата на съдебните органи. Но всичко това не попречи на правителството на Рейгън да застане на страната на църквата. Белият дом особено усърдно раздухваше религиозните чувства и натрапваше национално и конгресно разискване за конституционно въвеждане на молитви в училищата.

Движението за започване на учебните занятия с молитва достигна връхната си точка малко по-късно, когато този въпрос бе внесен във Върховния съд на Съединените щати. След разискванията висшият съдебен орган отхвърли това предложение.

В книгата „Великата борба“, на стр. 361 е записано: „Протестантите от Съединените щати...ще се пресегаат през бездната, за да хванат ръката на римската мощ...“

Януари, 1984 г. Президентът Рейгън скъса с исторически утвърденото отделяне на църквата от държавата. На 10-и същия месец, той установи пълноценни дипломатически отношения с Ватикана. Неконституционното фаворизиране на една църква и религиозно-политическите отношения с папата доведоха до протести в американската общественост. За тази цел бяха използвани пресата, радиото и телевизията. Случаят изискваше това да бъде направено, но от друга страна нищо не е в състояние да спре изпълнението на библейското пророчество. Мостът над бездната беше поставен и протестантска Америка можеше да изгражда връзките си с папството вече напълно легитимно.

Това, че знаем какво трябва да стане не означава, че може да си стоим спокойно, без да правим нищо, очаквайки изпълнението и на следващите пророчества. Подобна пасивна позиция не носи одобрението на Небето. Когато около нас се изпълнява писаното Слово и се налагат популярни заблуди, ние трябва да изнасяме точната истина по въпроса и по най-тактичния и внимателен начин да обезоръжаваме предразсъдъците относно нашата вяра. Това е един разумен начин за действие при такива ситуации.

В списание „Ангели“, кн. 79 от 1985 г., в статията „Четири години на президента“, авторът прави анализ на управлението на тогавашния стопанин на Белия дом и между другото отбелязва: „Ако човек има пред себе си по-важните речи на Роналд Рейгън от последните четири години, дори при едно бързо прочитане не може да не открие в тях присъствието на „Бог“, на Божието име и на библейски мотиви, които непрекъснато се промъкват между редовете. Чрез това се внушава, че Америка е богоизбрана страна, че е по-различна и не е като другите, на които е писано само да я следват. А от настояването на президента в американските училища да се въведе задължителна молитва до подписването на Конкордата за възстановяване на дипломатическите отношения между САЩ и Ватикана, има една тънка, но все пак забележима нишка.“

В началото на 50-те години Хари Труман предложи да бъде изпратен посланик във Ватикана. Този опит за дипломатически връзки с папството обаче завърши неуспешно. Американските протестанти реагираха толкова енергично, че президентът бързо се откажа от намеренията си.

Пионерите на адвентното движение проповядваха, че разделението между църква и държава в Съединените щати ще се премахне и Америка ще се превърне в преследваща сила. Тази истина за мнозина тогава звучеше невероятно. В книгата си „Против адвентизма“ Теодор Нелсън писа: „Няма нищо по-абсурдно от тяхното (на адвентистите) тълкуване на събитията и най-вече убеждението им, че нашето правителство ще се превърне в инструмент за религиозно гонение и деспотизъм... Такава промяна би била по-голямо чудо от израстването на гигантски дъб за един миг.“⁶

През 1960 г. католикът Джон Кенеди бе принуден да се закълне, че ще поддържа принципа за разделение между църква и държава, за да успокои развълнуваните протестанти.⁷

Днес гласовете за премахване на това разделение стават все по-многобройни, по-организирани и по-силни. В списание „Фундаменталист джърнъл“ четем: „Противно на съвременното становище, разделението между църква и държава, както е определено от последните решения на Върховния съд, противоречи на вярата и желанието на хората, изработили и приели Конституцията... Тяхната първа поправка не даде право на разделение в 1787 г., тя не го дава и сега.“⁸

Преди известно време в интервю по CBS журналист попита д-р Крисуел, пастор на Първа баптистка църква в Далас, какво мисли за разделението между църква и държава. Тексаският пастор отвърна разпалено: „Убеден съм, че това е идея на някой безбожник.“⁹

Според д-р Джон Ууд, шеф на катедра по въпросите на отношенията църква-държава в Бейлър Юнивърсити, гр. Уако, щата Тексас, принципът за разделение между църква и държава е обречен. „Въпросът не е дали този принцип ще бъде премахнат, а кога ще стане това¹⁰“ – каза той.

Президентът Рейгън направи три назначения на служители във Върховния съд, които ще имат дълготрайни последици върху тази институция. Едното от тях е на Уилям Ренкуист, назначен за председател на висшата съдебна инстанция. Той е човекът, чийто доклад от 1985 г. по делото „Уолъс срещу Джефри“ наруши спокойствието в училищата на Алабама и в който той отбеляза: „Стената на разделение между църква и държава е метафора, основана на лоша история. Метафора, която се оказва безполезна в правосъдието. Тя трябва да бъде ясно и категорично изоставена.“¹¹

Вестник „Крисчън Сайънс Монитор“ окачестви Уилям Ренкуист като „най-консервативният председател на Върховния съд от 50 години насам.“¹²

Един от най-ярките примери за домогването на религията до политическата власт в Съединените щати е протестантската фундаменталистка организация „Морално мнозинство“. Нейният лидер – баптисткия проповедник Джери Фолуел – един от най-изтъкнатите представители на новата религиозна десница в САЩ, заяви: „Нашата борба е свещена война. Ние сме длъжни да възстановим духовните ценности, които създадоха величието на Америка...“ „Аз имам свещеното поръчение да отида право в залата на Конгреса и да се боря за закони, които да спасят Америка.“¹³ Какви зако-

ни? Естествено в интерес на религията и глобалните месиански амбиции на САЩ.

Фундаменталистите в Съединените щати осъществяват амбициозна програма за евангелизиране на обществото. От много години те работят упорито в тази насока. Използвайки т.нар. „електронна църква“, те имат достъп до милиони американски семейства. Проповедите на Джери Фолуел се излъчват ежедневно от 300 радиостанции. Само неделните му служби в баптистката църква в Линчберг се слушат от 25 млн. души. На разположение на фундаменталистите са и 36 телевизионни предавателя. Всяко неделно утро „електронната църква“ събира пред екраните на телевизорите и пред радиоприемниците 130 млн. американци. Такъв масиран радио и теле-евангелизъм не може да не окаже въздействие върху зрителите и слушателите.¹⁴

В избирателната кампания през 1980 г. християнската десница състави списък на нежеланите кандидати, в който бяха включени 50 конгресмени. В редица щати повечето избираеми личности принадлежаха към фундаменталистите. Например от 38 делегати на републиканската партия в Детройт, 33 бяха членове на „Морално мнозинство“¹⁵. Ще спомена също и това, че фундаменталистите бяха тези, които се бореха за сваляне на Бил Клинтън от президентския пост. Фундаменталист бе и прокурорът Кенет Стар, който водеше делото срещу президента.

Религиозната атмосфера в Съединените щати се усеща все по-осезателно. Силата на политизираното християнство непрестанно се увеличава, а религиозният фактор упражнява все по-мощно влияние в Конгреса, в съдебната и изпълнителната власт, във въоръжените сили, в местните органи за управление, в училищните съвети, във формирането на общественото мнение и пр. Изхождайки от тази наситена с религиозност картина на американското общество, републиканецът Пат Робертсън – бивш кандидат за президент, изтъкна: „Религията е много важна част от морала на нашата нация“.

Най-отличителната черта на „първия“ звяр бе съюзът между църква и държава, при който църквата имаше в ръцете си управлението. Образът на звяра в САЩ ще бъде именно съюз между църква и държава, с доминиране на религиозната власт над светската. Това „представлява онази форма на отпадналия протестантизъм, която вече ще се е развила, когато протестантските църкви потър-

сят помощта на държавата за налагане на ученията си“. („Великата борба“, стр. 270)

Ст. 13 и 14 – „И вършеше големи знамения, дотам че да направи и огън да излиза от небето на земята пред хората. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя.“

Последният 14 стих уеднаквява двурогия звяр с лъжепророка от Откровение 19:20, защото този лъжепророк прави точно това, което върши и двурогият звяр – чрез знамения „измамва онези, които са приели белега на звяра и се покланят на образа му“. Откровение 16:13, 14 ни дава да разберем, че извършваните чудеса са дело на бесовски духове, „които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, за да ги съберат за войната във великия ден на всемогъщия Бог“ и една от силите, чрез които бесовските духове действат, е лъжепророкът или двурогият звяр.

Когато говореше за събитията, които щяха да станат преди Неговото Второ идване, Исус предупреди: „Защото ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят ако е възможно и избраните.“ (Матей 24:24.)

Тези думи на Спасителя разкриват, че измамите ще бъдат толкова силни, че дори и самите избрани са в опасност.

Тъмната сила, чрез която Сатана изявява присъствието си както никога преди, е наречена спиритизъм. Това е съвременен вариант на осъденото и забранено в старо време магьосничество. Модерният спиритизъм започна в дома на семейство Фокс, в Хайдсвил, Ню Йорк през 1848 г. и от там с невероятна бързина се разпространи по целия свят.

В Съединените щати днес увлечението по спиритизма е придобило епидемичен характер. Под най-различни форми тази гигантска измама е обхванала отвсякъде американската държава. Нарастващият поток от сатанинска литература, телевизионни, кино и видео-филми допълнително популяризират изявите на княза на демонското войнство. На практика спиритизмът е проникнал във всички класи на обществото в САЩ. Известната филмова актриса Шърли Маклейн веднъж заяви: „Виждала съм водещи банкери, лекари и правителствени служители да посещават медиуми и да им искат

съвети. Аз присъствах на сеанси, на които те питат духовете по въпроси на икономиката, борсата, цените и положението в ОПЕК.“¹⁶

С енергията на своя могъщ ум и с шестхилядигодишния си опит в злото, Сатана умело нагажда своите изкушения към хората. „На образованите той представя спиритизма в неговия рафиниран и интелектуален вид и така успява да привлече мнозина в мрежата си. Той се обръща към разума, като му представя възвишени учения, пленява въображението чрез омайващи представи и спечелва симпатиите с красноречиви описания за любов и милосърдие. Той възбужда фантазията до един висок полет и кара хората да си съставят такова високо мнение за собствената си мъдрост, че в сърцата си да пренебрегват Вечния. Онова могъщо същество, което може да отнесе Спасителя на света на една висока планина и да Му покаже всички царства на света и славата им, чрез изкушенията си ще се приближава до хората по такъв начин, че да се объркат чувствата на всички, които не стоят под закрилата на божествената сила.“ („Великата борба“, стр. 338)

През последните десетилетия на изминалия век зачестиха проявите на НЛО и на т. нар. „извънземни“. Много е говорено и писано по този въпрос и все още за милиони тези явления са загадка, докато истината за НЛО е съвсем проста – това е дейност на бесовски духове. Американската нация е обект на специално внимание от страна на „извънземните“. И това съвсем не е случайно. Само чрез най-мощната държава в света Сатана може да осъществи намеренията си за бунт на цялото човечество срещу Бога. Когато Америка бъде завладяна от силите на злото до такава степен, че позволи да стане основен инструмент за прокарване на волята им на земята, всяка страна ще бъде принудена да вземе участие във войната срещу Управителя на Всемира. В тази насока на територията на САЩ работят демони под маската на космически пришълци.

В книгата „Избрани вестни“, т.3 на стр. 352 се казва: „Сатана и ангелите му ще се явяват на земята като хора и ще общуват с тези, за които Божието слово заявява: „Някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения.“ (1Тим. 4:1)

За този, който се преправя на светъл ангел, не е никакъв проблем да се представи за космически пришълец или за човешко същество. Бащата на лъжата е напълно в състояние да извършва такива измами. Врѣх на неговата чудотворна сила ще бъде имитаци-

ята на Второто пришествие на Христос. Отново в „Избрани вестии“, т. 3, четем: „Зли ангели в образа на вярващи ще действат сред нас и ще внушават дух на неверие... Тези сили на злото ще присъстват на събранията ни,...за да се противопоставят на влиянието на Божия Дух... Зли ангели в човешки образ ще разговарят с тези, които познават истината и ще тълкуват погрешно изказванията на Божиите вестители...“

През февруари 1999 г. руското списание „Ехо планети“ публикува няколко сензационни факти относно взаимоотношенията САЩ – „извънземни“. Авторът на статията – Виталий Шелепов – к.т.н., полковник от ПВО на Русия, твърди, че между правителството на Съединените щати и „извънземните“ е сключен таен договор, който предвижда: „1. Извънземните да не се намесват във вътрешните работи на САЩ и обратното. 2. Съединените щати запазват в тайна присъствието на извънземните. 3. Извънземните да снабдяват САЩ с прогресивни технологии и да помагат в техническото им развитие. Те се задължават да не сключват договори с други нации на земята...“¹⁷

В споразумението се предвижда също в щатите Юта, Аризона, Колорадо, Ню Мексико и Невада да се изградят няколко подземни бази за нуждите на „пришълците“ или за съвместно ползване. Създадена е експертна група от влиятелни правителствени личности, натоварена да следи отблизо „извънземните“ и дейността им на земята. Групата стига до извода, че широката общественост и Конгресът не бива да знаят за „космическите гости“. Тъй като секретността трябва да се запази, се предлагат нови пътища за финансиране чрез военния бюджет и тайните фондове на ЦРУ.¹⁸

НЛО е най-засекретеният проблем в САЩ – по-секретен дори от работата по създаване на водородната бомба. Смятан е от някои за технологичния резерв на Пентагона. Любители на научната екзотика твърдят, че специалисти на американското военно министерство са получили безценна информация за техническите принципи на НЛО и ги използват в създаването на свръхмодерните нови оръжия и летателни машини.

През септември 1987 г., в реч пред Общото събрание на ООН, Роналд Рейгън изненада аудиторията с изявлението: „Колко бързо ще изчезнат световните различия, ако се окажем изправени пред заплахата от чужди сили извън нашата планета! И дори питам: Не са ли вече тези сили сред нас?“¹⁹

Още в края на XIX век на страниците на „Великата борба“ бе дадено предупреждението: „Протестантите от Съединените щати ще бъдат първите, които ще прострат ръцете си над пропастта, за да хванат ръката на спиритизма. Те ще се пресегнат през бездната, за да хванат ръката на римската мощ и под влиянието на този троен съюз всяка страна ще последва стъпките на Рим и ще потъпче правата на съвестта.“²⁰

Задълбочаващите се връзки на САЩ с папството и тесните им взаимоотношения със спиритизма достатъчно ясно ги разкриват като изпълнители на това пророчество. С времето тази истина става все по-очевидна.

Откровение 13:13 ни казва, че двурогият звяр „ще направи и огън да пада от небето на земята пред човеците“. Чрез дейността на спиритизма ще стават множество неопровержими свръхестествени явления. „Някои от неговите предани последователи ще имат сила да вършат чудеса и дори ще свалят огън от небето.“²¹ Това ще бъде един много силен аргумент за поклонение пред звяра и образа му. Изобщо в края на световната история цялата мощ на Сатана ще бъде разгърната и демонстрирана в небивали мащаби. Всичко, с което може да се измамва, ще бъде употребено. Всички ще бъдат подложени на пресяване и „всеки човек, който не е напълно предаден на Бога и пазен от Неговата сила, ще сключи съюз със Сатана против Небето и ще се присъедини в боя срещу Управителя на Всемира“²².

Вече от много години се говори за Новия световен ред. Напоследък все повече. Разбира се, става дума за такъв световен ред, при който водещи са Съединените щати, а не някой друг. Впрочем тази идея не е нова. От доста време в САЩ се чуват гласове в тази насока. През 1897 г. сенаторът Беверидж заяви: „Нашата съдба предначерта политиката ни. Световната търговия трябва да бъде и ще бъде наша... Американският закон, американският порядък, американският флаг се утвърждават трайно на бреговете, които още са потопени в кървавите войни и мрака на невежеството, но ще станат прекрасни и светли чрез ръцете на Божието Провидение.“²³

Три години по-късно отново сенаторът Беверидж заяви: „За окончателното прекрояване на света Бог е избрал американците.“²⁴ Но още през 1850 г. един от вестниците на Нови Орлеан писа: „Орелът на републиката гордо ще се издига над полето на Ватерлоо, след като прелети над дълбоките пропасти на Химала-

ите или Урал и наследникът на Вашингтон се възкачи на трона на световната империя.²⁵

През XX век САЩ вече са световна сила, превъзхождаща останалите страни в света. Нейната мощ и влияние са фактори, които не могат да се пренебрегнат. В унисон с възхода на нацията са и думите на политическия елит на Съединените щати и дори нещо повече – от тях прозира желание за власт над цялата планета. „Ако ние се отклоним от борбата, говореше Теодор Рузвелт, ...тогава по-смелите и по-силните народи ще ни изпреварят и те ще завоюват световното господство.“²⁶ По време на Първата световна война Уудро Уилсън твърдеше: „Америка има привилегията да изпълни предназначението си за спасение на света.“²⁷ „Помислете за XX век – каза през 1941 г. вестникарският магнат Х. Люс – той е наш не само в смисъл, че ние живеем в него, а и защото е първият век на Америка като господстваща сила в света.“²⁸ „Искаме или не, ние сме длъжни да признаем, че постигнатата от нас победа възлага на американския народ бремето на отговорността за по-нататъшното ръководство на света“²⁹ – думи на Хари Труман, изречени през 1945 г. „Съдбата е възложила на нашата страна отговорността за ръководството на свободния свят“³⁰ – изказване на Дуайт Айзенхауер в „New York Times“, 1953 г. „Може да се каже, че някои нации са родени за власт, други успяват да я постигнат или се опитват да направят това. Само за Съединените щати е справедливо да се заяви, че на тях е възложена властта“³¹ – изявление на Дж. Дълес – държавен секретар на САЩ при президента Айзенхауер, 1955 г. „Америка притежава човешки и материални ресурси, за да осигури националната си безопасност и да изпълни своите задължения за световно лидерство“³² – думи на Джон Кенеди, 1961 г. „Мнозинството американци, ако им се даде възможност за избор, ще предпочетат да водят другите след себе си, а не да бъдат водени, да се възползват от огромната ни мощ и да построят такъв свят, в който ние бихме искали да живеем, а не да предадат на друг отговорността за създаването на света“³³ – изказване на политолога Кливлънд, 1966 г.

При встъпването си в президентската длъжност Джими Картер отбеляза в речите си: „Америка трябва да повярва отново в нашата стара мечта.“ „Съединените щати изпълняват своето задължение да съдействат за утвърждаването на стабилен, справедлив и мирен световен ред. Те имат сили да оглавят тези усилия и непременно ще го осъществят.“³⁴

В серията „Американска читанка“, т. 2, издание на Информационната агенция на САЩ, 1989 г., четем: „Господ не е подготвял англоезичните хора...за хиляди години безцелно съществуване... Не! Той ни е направил главните управители на света, за да създадем система там, където господства хаосът. Той ни е дал духа на прогреса, за да надвием реакционните сили по света. Той ни е направил опитни, умели в управлението, за да можем да създадем правителство сред диви и необразовани хора. Не е ли това сила, без която над света би легнало варварство и тъмнина? Господ набеляза американците за Своя избрана нация, която да води света към духовно възраждане!... Нашата страна е предопределена да бъде великата нация на бъдещето... Бог с много мъдрост и умение подготвя англосаксонската раса за часа, който със сигурност ще дойде в световно бъдеще.“³⁵

Дипломатът и политолог Честър Боулс писа: „Америка трябва да действа не само като партньор, но и като архитект на световния ред. Без такъв възглед хората ще загинат. Но ако това се сбъдне, американският народ ще поеме ролята, която още нито една преуспяваща и могъща нация през цялата история на цивилизацията не е поемала.“³⁶ „Ние вярваме в мисията на Америка“, говореше Роналд Рейгън. „С Америка човечеството свързва най-светлите си надежди. Нашата страна е лидер на свободния свят и по силата на изискванията на морала ние не можем да се отклоним от тази отговорност.“³⁷

„Съединените щати – твърдеше вестникарският магнат Х. Люс – се ползват с особено уникалното благоразположение на божественото Провидение... В своята Промисъл сега Бог призовава този народ да се превърне в основен инструмент за прокарване на Неговата воля на Земята... Нито една нация на Земята, нито един народ в историята, с изключение на Израел, не е бил така ясно предназначен за изпълнение на вечната божествена цел.“³⁸

В течение на цялата си история САЩ последователно са развивали идеята за историческата си „предопределеност“ в ръководството на света, за особената им роля, отредена от Провидението, за мисията, с която са натоварени. Тази идея намира добър прием сред милионите американци и подготвя почвата за бъдещата роля на Америка на световната сцена.

Рухването на Съветския Съюз постави Съединените щати в положение на едноличен лидер и днес вече е немислимо разрешаването на конфликт, проблем или криза без американско участие.

Тъй като въпросът за Новия световен ред е твърде обширен, ще продължим с разглеждането на този предмет в следващите глави.

XX век бе характерен и с все по-силния стремеж за обединение на многобройните религиозни организации. Възникна т.нар. „икуменическо движение“, чиято главна цел е преодоляване на различията между християните и обединението им в една единна църква. Развитието на това движение се смята за най-значителното събитие за християнството през изминалия век. В подкрепа на това твърдение се изтъква, че днес в икуменизма фактически участва целият християнски свят. Най-голямата и влиятелна икуменическа организация е „Световният съвет на църквите“. Протестантските общества активно работят за идеите на икуменизма, Ватикана – също. А осъществи ли се обединение между отделните религии, следващото действие ще бъде създаване на „образ на звяра“.

„Когато основните вероизповедания на Съединените щати се обединят в общите точки на ученията си и повлияят на държавата да потвърди техните изисквания и да подкрепи нарежданията им, протестантска Америка ще се е уподобила на римското свещеничество и налагането на наказания над друговерците ще бъде неминуема последица“. („Великата борба“, стр. 270)

На 20 юли 1995 г. вселенският патриарх Вартоломей и папа Йоан-Павел II отслужиха обща литургия и призоваха християнството да се обедини до 2000 година. „Съгласно католическия катехизис всички, които са приели свято кръщение могат да принадлежат към Католическата църква – и православни и протестанти...“, заяви монсеньор Марио Рици през април 1996 г. Крайната цел, която „Светият престол“ преследва, е обединеният под негова егида религиозен свят задължително да съблюдава неделята – белега на папския авторитет.

„Наложителното празнуване на неделята от страна на протестантските църкви е принуждение за поклонение на папството, на звяра. Който разбира изискванията на четвъртата заповед и все пак избира спазването на фалшивата събота, вместо на истинската, се покланя на онази мощ, която единствено я е наредила. Така чрез принудително държавно налагане на религиозно задължение

самите църкви правят образ на звяра, а въвеждането на неделния празник е принуждаване за поклонение на звяра и на образа му.“ („Великата борба“, стр. 272)

Какво ще предприеме двурогият звяр по-нататък? Къде се намираме в пророческия ход на времето? Какво повече можем да научим за числото „666“? Как върви подготовката за изпълнението на Откровение 13 глава и как тайните организации на световния елит съдействат за това?

Отговор на тези въпроси ще дадем в следващата глава, в която предмет на разглеждането ни ще бъде „Белегът на звяра“.

Белегът на звяра

В предната глава разгледахме пророчеството за Съединените щати в книгата „Откровение“ и спряхме вниманието си върху „образа на звяра“. Видяхме, че това ще бъде съюз между църква и държава в САЩ, с доминиране на религиозната власт над светската. Църквата ще използва това положение, за да прокара своите учения и да господства над съвестта на хората. По този начин протестантска Америка ще се е уподобила напълно на папството през Средновековието и налагането на наказания над друговерците ще бъде неминуема последица. За действията на двурогия звяр – символ на американската държава, Священото Писание ни докладва: „И позволи му се да даде дишане на звяровия образ, така щото звяровият образ да продума; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на звяровия образ. И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или продава, освен онзи, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек и числото му е шестстотин шестдесет и шест.“ (Откр.13:15-18)

В тази глава ще разберем какво всъщност представлява „белегът на звяра“. Ще разгледаме чий авторитет стои зад съботния и зад неделния почивен ден. Ще разясним какво се крие зад числото 666, както и какво се цели чрез него. Ще видим как тайните организации на световния елит работят за установяване на Нов световен ред. Изнесенният материал ще ни помогне да заемем правилната позиция, когато протестантска Америка започне да действа според предсказаното от Откровение 13 гл.

След като образът на звяра в САЩ получи „дишане“ и „продума“, т.е. след като бъде реално създаден и започне да функционира

като преследваща сила, управлението на Съединените щати ще започне да налага на всички граждани на нацията, а по-късно и на целия свят да извършват поклонение на първия звяр, на папството. Във връзка с това Словото Божие предупреждава по най-ясен и категоричен начин: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове и ония, които се покланят на звяра и образа му, не ще имат отдиш ни денем, ни нощем, нито кой да е, който приема белега на името му.“ (Откр.14:9-11)

След предупреждението относно поклонението на звяра и образа му Священото Писание продължава: „Тук е нужно търпението на светиите; на тия, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова.“ (Откр.14:12) В тези библейски стихове виждаме две групи поклонници – едните на звяра и образа му, носещи и белега му и другите – които стоят твърдо на Божия страна, пазят Неговите заповеди и имат вярата Исусова. Разликата между двете групи е повече от очевидна. Едните съблюдават Божия закон, а другите го нарушават, като по този начин всеки показва своята лоялност към небесния или към земния авторитет.

Особеният белег на звяра, а с това и на неговия образ, е пресъпването на Божиите заповеди. Пророкувайки за папската сила, символизирана чрез малкия рог, пророк Даниил заяви: „Ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, ще замисли да промени времена и закони и те ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и половин време.“ (Дан.7:25)

„...Ще замисли да промени времена и закони...“ Прицел на папството беше Божият закон. Апостол Павел нарече същата тази сила „човекът на греха“, който се превъзнася над Бога и представя себе си за Бог. Павловото пророчество допълва Данииловото. „Само чрез промяна на Божия закон папството можеше да се възвиси над Бога, а който съзнателно спазва така променения закон, чрез това отдава най-голяма почит на силата, която го е променила. Такова послушание спрямо папските закони е знак на съюз с папата, вместо с Бога.“ („Великата борба“, стр. 270, 271)

Възниква въпросът: „В какво точно се състои промяната, извършена в Божия закон?“ Отговорът е, че втората заповед, която забранява поклонението на образи, е изхвърлена от Декалога, а десетата е разделена на две, за да се попълни появилата се празнота. Римокатолиците твърдят, че втората заповед била пропусната, понеже се съдържа в първата и затова била излишна, и че те предавали закона така, както Бог искал да бъде разбран. Но по отношение на четвъртата заповед нещата стоят съвсем различно. Тя е изменена така, че одобрява спазването на първия ден от седмицата, вместо на седмия. Тук римокатолиците чистосърдечно признават, че тази промяна е тяхна. Те заявяват:

„Неделята е католическо въведение и претенциите тя да се почита могат да бъдат оправдани само на католическа основа... В Священото Писание не може да се намери от началото до края нито едно място, в което да се одобрява пренасянето на поклонението от последния върху първия ден на седмицата.“ („Католическа преса“, Сидни, 25 август 1900 г.)

„Ние празнуваме неделя вместо събота, защото Католическата църква на събора в Лаодикия през 364 г. сл. Хр. прехвърли святостта на съботата върху неделята.“ („The Convert Catechism of Catholic Doctrine“ от П. Гайерман – научен труд, който получава „апостолско благоволение“ от папа Пий X на 25 януари 1910 г.)

„Католическата църква чрез своя непогрешим авторитет направи неделята свят ден, за да заеме мястото на съботата.“ (Канзас Сити, „Католик“, 9 февруари 1893 г.)

„Католическата църква по силата на своята божествена мисия промени съботата в неделя.“ (сп. „Католическо огледало“, официален орган на кардинал Гибонс, 23 септември 1893 г.)

„Светата Католическа църква бе тази, която премести почивния ден от събота в неделя – първия ден на седмицата... На коя църква се подчинява целият цивилизован свят? Протестантите проповядват страхопочитание към Библията и въпреки това с празнуването на неделята признават силата на Католическата църква. Библията казва: „Помни съботния ден, за да го освещаваш“, а Католическата църква казва: „Не, спазвай първия ден на седмицата!“ и целият свят се подчинява.“ (Отец Енрайт, 15 декември 1889 г.)

В диспута си с Мартин Лутер – човекът, който изигра най-голяма роля в реформаторското движение през XVI век, папският

представител доктор Ек му каза: „Съботата е заповядана под най-различни форми в Писанието. Но нито в Евангелието, нито в Павловите писания, нито някъде другаде в Библията е отбелязана промяната на съботния ден в неделя. Ето защо, това е направено от Католическата църква извън Писанието. Щом като църквата е имала власт да промени съботата, отбелязана в Священото Писание и да наложи празнуването на неделята, защо тогава тя да няма власт да стори същото и с други дни?... Не върши това (спазването на неделята), отдели се от църквата и уповавайки се на Священото Писание, ти трябва да пазиш съботата, ...която е била почитана още от сътворението на света.“¹

Никоя земна сила в действителност няма право да промени Господния почивен ден. Никой не е по-голям от Бога, за да си позволи подобна дързост. Седмият ден е неизменно Господен поради това, че сам Творецът си почива в него. Божественото благословение и освещение направи съботата един особен, специален ден, напълно различен от останалите. Като вечен паметник на сътворението съботата винаги ще напомня на човека за Неговия Създател.

Официалните печати задължително притежават три детайла. Първо – името на владетеля. Второ – титлата. Трето – територията му на владееене. „Печатът на Божия закон се намира в четвъртата заповед. Тя е единствената от десетте, която показва както името, така и титлата на Законодателя. Тази заповед изявява Бога като Творец на небето и земята и по този начин оправдава изискването Му да се покланяме само на Него. Извън нея, в другите девет не се посочва кой е Авторът на закона. Когато папската власт промени съботата, печатът на закона бе премахнат. Исусовите последователи са призовани да го възстановят, като издигнат съботата от четвъртата заповед в нейното истинско положение на възпоменателен ден на Твореца и знак на Неговата съвършена власт.“ („Великата борба“, стр. 277)

Като знак на авторитета на Католическата църква папските писатели привеждат „пренасянето на съботата върху неделята, с която протестантите се съгласяват...тъй като чрез пазенето на неделята те признават властта на църквата да учредява празници и да счита престъпването им за грях.“ (Tuberville, p.58) Затова, какво друго е промяната на съботата, ако не белегът на авторитета на Римската църква – „белегът на звяра?“

Пророчеството от Откровение 13 гл. предсказва, че след нанесената му смъртоносна рана през 1798 г., папството ще възстанови някогашната си мощ. То ще стане сила с глобални измерения, с която всички ще се съобразяват. Израз на папската мощ ще бъде законово въвеждане на неделята като задължителен почивен ден за цялото човечество. Протестантска Америка ще бъде страната, която ще реализира на практика домогванията на папството. Срещу непокорните мерките ще бъдат изключително строги, в това число и налагане на смъртно наказание. По този начин светът ще бъде въвлечен в гигантски конфликт със Законодателя на Вселената. Всеки жител на планетата ще бъде подложен на изпит и резултатите от него ще бъдат с вечни последици.

В миналите времена християните спазваха неделята, мислейки, че по този начин съблюдают библейската събота. И до ден днешен във всяка църква, включително и в Католическата, има съвестни християни, които вярват, че неделният ден е отреденият от Небето почивен ден. „Бог уважава техните искрени намерения и тяхната честност. Но когато неделният празник бъде въведен със закони и светът се обяви срещу изискванията на истинската събота, тогава всички, които престъпват Божията заповед, за да изпълнят едно нареждане, зад което стои авторитета на Рим, ще почетат чрез това папството повече от Бога. Когато хората отхвърлят заповедта, за която Бог е казал, че е знакът на Неговия авторитет и вместо нея почитат заповедта, която папството е поставило като белег на своя авторитет, с това те приемат „белега на звяра“. („Великата борба“, стр. 272) С всички произтичащи от това последици!

Откровение 13:18 „Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек и числото му е шестстотин шестдесет и шест.“

Папството притежава разкошна триетажна корона, наречена още тиара. На нея е поставен надписът „VICARIUS FILII DEI“, което в превод означава: „Заместник на Божия Син“. Всеки етаж съдържа по една дума от този надпис. Всеизвестно е, че някои от латинските букви имат и съответната числова стойност. V и U например съответстват на 5, I – на 1, C – на 100, L – на 50, D – на 500. Като се събере общия сбор от имащите числова стойност букви се получава 666! Това е кодът на Антихриста, идентификационният знак на звяра, на папската сила.

Когато в средата на XIX век тълкуването на Откровение 13 гл. бе приложено за пръв път за Съединените щати, нямаше никакъв признак, че американската държава ще престъпи защитните бариери на Конституцията и ще наложи принудително съблюдаване на неделята, придружено с най-строги санкции. Звучеше невероятно, че в Америка може да възникне такова нещо. Авторът на забележителната книга „Даниил и Откровение“ – Урия Смит, писа за това време: „Сред подигравките на невярващите ние следяхме развитието на събитията и очаквахме часа на изпълнението им.“²

Постепенно обаче в САЩ започнаха да се надигат гласове, които да настояват за законово прокарване на неделята. Тези гласове ставаха все по-силни и по-многобройни, организирани по-късно в т.нар. „Движение на националната реформа“. То си бе поставило за цел чрез поправка в Конституцията църковните наредби да станат закони за цялата нация.

Американската преса своевременно реагира на опитите за присъствие на религиозен принцип в Конституцията. „Калифорнийски седмичник“ от 12 март 1870 г. отбеляза: „Хората, които неотдавна държаха конвенция за новата цел – да прокарат прибавка към Конституцията на САЩ, в която да се признава Божеството, описват случая не такъв, какъвто е в действителност. Те твърдят, че било право на един християнски народ да подреди управлението си по християнски начин... Факт е, обаче, че това движение цели да обедини църквата с държавата – обстоятелство, което всички други народи гледат да премахнат.“³

„Християнска уния“ от януари 1871 г. пише: „Ако предлаганата прибавка е нещо повече от малко зашеметение на чувствата, тя ще влезе в законна сила... Това ще бъде насилие над нашите естествени права.“⁴

„Джейнвилска газета“ в края на една своя статия подчертава: „Подобни действия са само встъпителни крачки, които биха довели до ограничение на религиозната свобода и биха принудили управлението към мерки, които лежат извън сферата на неговата компетентност.“⁵

На конференция на сдружението „Приятели на неделята“, състояла се на 29 ноември 1870 г. в Ню Конкорд, един от говорителите изтъква: „Въпросът за спазването на неделята е тясно свързан с движението за национална реформа, защото само когато управле-

нието признае Бога и Неговия закон, ние можем да очакваме да бъдат потиснати ония корпорации, които нарушават неделята.“⁶⁶

Когато някои членове на Конгреса, (между които и вицепрезидентът Колфакс), пристигат в неделя на 4 декември 1870 г. с влак във Вашингтон, вестник „Християнски държавник“ коментира събитието така:

„1. Нито един от тези мъже, които нарушават неделята така, не е способен да заема държавна служба в една християнска нация.

2. Грехът на тези конгресисти е национален грях. Подобно нарушаване на неделята би трябвало да има за последица моментално уволнение. Конституцията на Съединените щати, с която трябва да са съгласни всички държавни законодателства, трябва да забранява на всеки щат да търпи подобни нарушения на основния закон на морала.

3. Дайте ни в националната Конституция признаването на Божия закон като най-висш закон за всички нации и резултатите, за които сме загатвали, ще бъдат осъществени. Нека никой не казва, че движението не възнамерява да постигне никакви практически цели.“⁶⁷

През есента на 1888 г. бе направен опит да се обяви Америка за християнска нация и да се ревизира Конституцията, като по този начин се унищожи до голяма степен разделението между църква и държава. Предвид надвисващата опасност за свободата на съвестта, чрез Духа на пророчеството бе дадено предупреждението:

„Голяма криза очаква Божия народ и света. Предстои ни най-значителната борба на всички векове. Събития, за които в продължение на повече от 40 години сме заявявали, че предстоят, сега се сбъдват пред очите ни. На законодателите се налага да внесат поправка в Конституцията за ограничаване на свободата на съвестта. Неделният ден е станал въпрос от национално значение. Ние знаем много добре какви ще са последствията от едно такова действие, но готови ли сме за тази развързка? Изпълнихме ли вярно задачата, която Бог ни възложи – да предупредим хората за предстоящата опасност?“⁶⁸

Очакващите Второто пришествие в Америка нямаха необходимата готовност за посрещане на евентуално неделно законодателство. Те бяха „изпаднали във вцепенение“ и „унесени в мъртвешки сън“ не забелязваха изпълнението на пророчеството и опасностите на времето. В свидетелствата, отправени към тях с цел из-

лизане от това състояние и предприемане на действия, съответстващи на обстановката в страната, четем:

„Пред нас има изгледи за продължителна борба с риск от затвор, загубване на имущество, дори и на самия живот при защита на Божия закон, който човешките закони ще направят невалиден... Нека никой не очаква спокойно идването на злото, утешавайки се с мисълта, че това дело ще се сбъдне, понеже пророчеството го е предсказало и че Господ ще закриля народа Си. Не вършим Божията воля, ако си стоим спокойно и не правим нищо за запазване на свободата на съвестта. Горещи, усърдни молитви трябва да се издигат към Бога за отсрочване на това бедствие, докато изпълним задачата, която така дълго сме занемарявали. Нека се молим усърдно, но същевременно и да работим в съгласие с молитвите си... Възможно е да се даде известна отсрочка за Божия народ... Докато протестантският свят със своето поведение прави отстъпка на Рим, нека схванем положението... Нека стражите издигнат гласа си и да разнасят настоящата истина на времето. Нека покажем на хората къде стоим в пророческата история и да се опитаме да събудим духа на истинския протестантизъм, както и да накараме света да почувства и осъзнае цената и привилегията на религиозната свобода, на която сме се радвали досега.“⁶⁹

Тези боговдъхновени свидетелства са приложими със същата сила и важност и днес, но без молитвите за отсрочка, понеже сме стигнали до самия край на благодатното време.

Замисълът на националното реформаторско движение не успя. Опитите да се вмъкне религиозен принцип в Конституцията на САЩ и да се наложи принудително спазване на неделята се провалиха. Имаше обаче случаи, при които на пазители на съботата бяха налагани наказания – глоби, арести, затвор, принудителен труд.

29 май 1961 г. След продължило половин век затишие по въпроса за неделята, на тази дата Върховният съд на Съединените щати с мнозинство гласове взе решение, което от пророческа гледна точка има историческо значение. Той обяви, че неделните закони са граждански, а не религиозни и следователно са конституционни. Това решение отваря широко вратите за бъдещо неделно законодателство, като по този начин на държавата се дава право да влияе на съвестта на гражданите и да упражнява наказателно преследване срещу тях.

Законовото прокарване на неделята е замисъл, дълго и старателно подготвян от силите на злото. Относно методите, които Сатана използва за да осъществи целите си, книгата „Свидетелства към църквата“ ни докладва:

„Докато хората спят, Сатана направлява работите така, че Божият народ да не може да получи нито милост, нито правда. Неделното движение си проправя пътя в тъмнината. Водителите прикриват истинската му цел и мнозина, които участват в него, не виждат накъде води течението. Тяхното вероизповедание е хубаво и видимо християнско, но говоренето им ще открие духа на змея.“¹⁰

Обърнете внимание в този цитат на думите „тъмнина“ и „прикритие“. Те са особено важни отличителни белези на стремежа за законовото въвеждане на неделята. Когато Върховният съд на САЩ призна неделните закони за конституционни, един от неговите съдии изрази своето неодобрение от взетото решение като изтъкна:

„Следователно съдът изглежда казва, ...че никакви важни интереси могат да оправдаят нарушаването на досегашната религиозна практика, ако това нарушение е под прикритието на нерелигиозни обществени интереси.“¹¹

Представянето на неделния въпрос с облик, различен от религиозния, е една много удобна формула за заблуда. Така се дава съвсем друг вид на неговата истинска същност. Спестяват се спорове, протести, неудобни въпроси, не се събуждат опасения. Може да се дават и тълкувания, че неделният празник е необходим от здравна гледна точка, от социална, от нравствена и т.н. Но каквито и превъплъщения да претърпява неделният въпрос, нищо не може да отрече факта, че неделята по своя произход е религиозно постановление. Законодателство във връзка с това е религиозно законодателство и принудата за спазването му е насилие над съвестта и потъпкване на човешките права.

Откровение 13:16, 17 – „И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име.“

Голямата борба, която Сатана води срещу Бога и Неговия закон, ще има своята кулминация чрез намерението му физически да унищожи поклонниците на Йехова. В края на световната история,

малко преди приключването на благодатното време за човечеството, ще бъде издаден указ, който ще задължава всички жители на планетата да почиват в неделя. Срещу непокорните на закони ще се приложат най-драстични мерки. Ще им се отнеме правото да купуват и продават, а по-късно срещу тях ще бъде издадено и смъртно наказание. За да може да се разпознаят поклонниците на звяра от поклонниците на Йехова, ще се прибегне до всеобща идентификация, която ще направи възможно едните безпроблемно да извършват покупко-продажба, докато на другите това ще бъде отказвано. Модерната електронна техника ще бъде в помощ на неделното законодателство. Тя ще извърши онова, което в миналото бе немислимо, а именно – маркиране на всички, избрани да се подчинят на папския авторитет, вместо на Божия. Във времето на бурното развитие на високите технологии и компютърната техника, подобна идентификация няма да е никакъв проблем.

Малка група от Съединените щати разкри, че тайно правителствено решение предвижда всеки американски гражданин да бъде маркиран с числото 666. Национална идентификационна инициатива – НИИ ще реализира решението на американското правителство. Липсата на маркировка ще се използва за повод за блокиране на финансите, за отказ на основни блага като дом, медицинско обслужване, хранителни продукти и пр.¹²

Във Вашингтон никой не говори за НИИ, защото, както казва един политически наблюдател, нещата от този род ужасяват американците и ако те научат повече за това начинание, ще има демонстрации по улиците. Наистина, когато през 30-те години федералните власти издадоха закона за социално осигурителните номера, това предизвика почти въстание. Именно поради тази причина картите за социално осигуряване съдържат напечатано опровержение, в което изрично се подчертава: „Да не се използва за установяване на самоличността“.

На въпроса: „Кой е водещият в тази инициатива?“ д-р Дона Лорнц – един от участниците в групата, разкрила плановете на американското правителство, отговаря: „Тя е плод на могъща групировка от политици и бизнесмени, които всъщност дърпат конците на Америка зад кулисите. Те работят зад непроницаема завеса от секретност и притежават огромна мощ и влияние. Каквото и да пожелаят, го постигат.“¹³

Чуждестранният печат хвърля допълнителна светлина върху подготовката за изпълнението на Откровение 13 гл. От там научаваме, че в САЩ се създават технологии за осъществяване на глобален контрол при Новия световен ред. Разработени са микросхеми, съдържащи информация – снимка, отпечатъци от пръстите, ириса на окото и др., които ще служат за идентификация на всеки жител на планетата. Структурата на Новия световен ред обаче не се обяснява никъде. Казва се само, че това ще е такава система, при която всичко ще бъде подредено, а приемането на белега на звяра ще е за всеобщото благо. С Новия световен ред се занимават обществото „Билдерберг“, Тристранната комисия и Съветът за международни връзки. Материал по тази тема, публикуван в Ню Йорк твърди, че който не приеме белега на звяра, ще умре.¹⁴

Идентификационният код, който според Откровение 13:16,17 ще бъде налаган на пазителите на неделата, сам по себе си няма никакво значение. Той не притежава никаква особена, магическа сила. Истината в случая е тази, че маркиращият знак ще бъде един външен израз на взетото вече становище относно Божиите заповеди и човешките нареждания. Той ще разграничава двете големи класи, които ще съставляват човечеството по онова време, давайки възможност на нарушителите на Божия закон безпроблемно да купуват и продават, докато за съблюдаващите заповедите на Йехова, това ще бъде невъзможно.

Тъй като материалът относно пророчеството за белега на звяра е твърде обширен, в следващите глави, (особено в седма), ще засегнем допълнително този предмет.

Една от организациите, чиито действия имат пряко отношение към реализацията на Откровение 13 гл., е споменатата вече „Билдерберг“. Това е мозъчен тръст, в чийто състав влизат представители на целия световен елит – монарси, премиери, президенти, посланици, държавни секретари, инвеститори от Уолстрийт, международни банкери, директори на медийни групировки и могъщи индустриалци. Първите организационни стъпки на тръста са направени в Съединените щати през 1954 г. с прякото участие на ЦРУ. По-късно тръстът се разраства и придобива международни измерения. Съвещанията на тази групировка са строго секретни. Най-добрите анализатори от ЦРУ вземат участие в работата ѝ. Въз основа на тяхното мнение организацията разработва планове за създаване на Новия световен ред.

Срещите на „Билдерберг“ се провеждат всяка година, но никога на едно и също място. Участниците в тях се ползват от привилегии, немислими за обикновения гражданин. На конференциите на тръста винаги присъстват шефове от големи медийни централи – Питър Дженингс от Ей Би Си, Уилям Бъкли – главен редактор на консервативното списание „Нешънъл Ревю“, Хенри Грюнвалд – издател на „Тайм“, Робърт Лерой Бартли – зам. директор на в. „Уолстрийт Джърнъл“ и „кralицата на прес-магнатите“ – Катрин Грем, (която вече не е между живите) – собственичка и шеф на борда на директорите на в. „Вашингтон пост“.¹⁵

За непроницаемата завеса на секретност на групировката говори и фактът, станал известен едва отскоро, че на нейното съвещание през 1995 г. в Швейцария, до мястото, избрано за сбирка е можело да се стигне само с хеликоптери.¹⁶

На едно от събранията на „Билдерберг“ през юни 1991 г. в тихия курорт Баден-Баден в Шварцвалд, Германия, откриващият съвещанието Дейвид Рокфелер поздравява присъстващите с думите: „Благодарни сме на вестниците „Вашингтон пост“, „Ню Йорк таймс“, на списание „Тайм“ и на други издания и директорите им, които вземаха участие в нашите срещи и удържаха на думата си да мълчат почти 40 години. Ние не бихме могли да реализираме плановете си, ако пресата се интересуваше от нас през това време.“¹⁷

На тази среща се обсъжда обединението на Европа, създаването на единна европейска валута и централна европейска банка. Сред поканените гости е и губернаторът на щата Арканзас Бил Клинтън – кандидат за президент на Демократическата партия. Целта е да се провери дали той отговаря на изискванията на световния елит. Клинтън издържа проверката блестящо, след което е решено да получи значителна финансова инжекция за кампанията си. Същевременно „Билдерберг“ продължават да подкрепят и кандидата на републиканците – действащия президент Буш, но в това няма никакво противоречие. По правило те се застраховат като винаги „залагат на два коня“ – т.е. на двамата кандидати от двете основни политически партии.

Изследователят на тайните организации – Гари Ка, в своята книга „Окултният заговор“, пише: „През 1976 г. на една от конференциите на „Билдерберг“ в пустинята на Аризона взеха участие 15 души от СССР.“¹⁸ Гари Ка смята, че сред тях се е намирал и Миха-

ил Горбачов, който също е поел ангажименти да работи за установяването на Нов световен ред.

„Билдерберг“ е само част от секретните организации на световния елит. Тясно свързани с него са Съветът за международни връзки (СМВ) и Тристранната комисия. Трите организации работят успоредно, а взаимодействието им се обезпечава както от общите цели – управление на световните дела в посока на установяване на единен световен ред, така и от обстоятелството, че мнозина от най-влиятелните хора в света членуват едновременно и в трите организации. Тяхната секретност поражда много подозрения и обвинения, като: „Какво остава от принципите на демокрацията, ако основните решения за бъдещето на света се вземат от малък брой хора, които никой не избира, никой не контролира и които не се отчитат пред никого? Какво остава от принципите на свободната пазарна икономика, ако същата шепа хора е концентрирала световната икономическа власт чрез контрола върху централните банки и движението на глобалните финансови потоци?“¹⁹

„Спогодбата в Рим, която даде живот на Общия пазар (бъдещия ЕС), бе откърмена на съвещанията на „Билдерберг“, казва бившият посланик на САЩ във ФРГ Джордж Макгий.“²⁰

От 3 до 6 юни 1999 г. обществото „Билдерберг“ имаше заседание в португалския курорт Пеня Лонга. Основната тема за обсъждане на поредното тайно събиране бе Новия световен ред, както и обстановката в следвоенна Югославия и новите правомощия на НАТО. Година по-късно в началото на юни, 2000 г. в Брюксел се състоя следващото събиране на „Билдерберг“. Сред разискваните въпроси бяха изборите в Съединените щати, глобализацията, разширяването на Европейския съюз, световната икономика и др.

Тристранната комисия – организация, чиито действия също имат пряко отношение към изпълнението на Откровение 13 гл., е създадена през 1973 г. от Дейвид Рокфелер и Збигнев Бжежински. Тя обединява най-висшите политически и бизнес лидери на САЩ, Европа и Япония. Целта ѝ е координиране на икономиките и политиките на трите региона, изграждане на общо виждане по общите проблеми и международна система, която успешно да се справя с тях. Комисията се среща един път годишно, заседанията ѝ са закрити, не се вземат формални решения, но това, за което се говори, после се превръща в действителност. Недоброжелателите ѝ твър-

дят, че тя стои зад енергийните кризи от началото на 70-те години. Нейна била стратегията да се обединят арабските държави нефтопроизводителки и да вдигнат цените на петрола. Последниците от това са много добре пресметнати. Арабските шейхове натрупват баснословни печалби, но голяма част от тях отиват в големите нефтени американски и европейски картели. Друга част от печалбите шейховете влагат в американски, европейски и японски банки, защото в собствените си слаборазвити страни няма какво да правят с тях. Така произведените капитали водят до невероятно разрастване на външните дългове и задълбочаване на световното разделение – обособяване на шепа супер богати и огромен брой бедни страни. Развиващите се държави се нуждаят от пари заради повишените цени на нефта. Европейските, американските и японските банки, пълни с капитали от петрола, им заемат при ниски лихви и така ги оплитат в неразкъсваема зависимост. Свързан с това ефект е налагането на долара като универсална международна валута. По такъв начин енергийните кризи оказват огромна роля за глобализацията на икономиката – т.е. за възникване на глобална икономическа взаимозависимост. А оттук до Новия световен ред крачката е само една.²¹

Глобализацията в съвременния свят е знамение на времето. Някои я наричат „вирусът на новото хилядолетие“. Според тях тя ще лиши страните от държавен суверенитет. Границите отмират, светът все повече заприличва на система от скачени съдове, които взаимно си влияят. И наистина, вече никоя държава в света не може да води съществуване, независимо от другите. Дори вече не може да се говори, че вътрешните работи на някоя страна са само неин личен проблем, тъй като практически в по-голяма или в по-малка степен и други страни са съпричастни към проблема. Като ново явление в света глобализацията предизвиква смесени чувства, но песимизмът надделява над оптимизма. В икономически аспект, където страховете са най-големи и не лишени от основание, може да се стигне дотам, че икономическите процеси да станат трудни за овладяване и непредсказуеми, а в случай на криза взаимната обвързаност може да придобие характер на верижна реакция, която да разтърси цели континенти. Използвана като механизъм за установяване на Нов световен ред с мирни средства, глобализацията си върши работата прекрасно. Чрез нея може много по-лесно да се наложи и неделното законодателство. В условията на един глобал-

но съществуващ свят, отказът на дадена страна да приеме закона за неделята би имал катастрофални последици за нея. Затова неслучайно глобализацията, погледната в светлината на Откровение 13 гл., е един от най-важните белези за края на времето.

Съветът за международни връзки – СМВ е създаден през 1921 г. в САЩ. В него участват най-изтъкнатите и влиятелни хора на Америка – политици, банкери, милиардери, стратегии и анализатори. Главната му квартира е в Ню Йорк. Срещите на СМВ са строго секретни, не се вземат формални решения, но резултатите им засягат милиони хора.

Идеите за устройството на света след Втората световна война – включително и създаването на мрежа от световни организации като ООН, МВФ и Световната банка се обсъждат първо в Съвета преди да станат реалност. Според контраадмирал Честър Уорд, дългогодишен член на СМВ, истинската цел е да се установи световен банков монопол, с чиято власт да се стигне до единно световно управление.²² На 17 февруари 1950 г. членът на СМВ Джеймс Варбург изтъква в сенатската комисия по международни отношения: „Ние ще имаме единно световно управление, независимо дали го желаем или не. Въпросът е дали това ще стане със сила или по общо съгласие.“²³ От 1990 г. насам членовете на СМВ използват открито термина Нов световен ред, за да подготвят обществото за онова, което предстои. Първ президентът Джордж Буш обяви, че войната в Залива е в името на Новия световен ред.

Виждаме ли във всичките тези факти изпълнението на пророчеството? Забелязваме ли в тези събития режисурата и диктовката на Сатана? Действително има много скрити ходове в световните дела, но в резултатите от тях и в направлението, към което се движат нещата в света внимателният читател на Писанието вижда знаци, които говорят достатъчно ясно – изпълнява се пророчеството от Откровение. Повече от когато и да било друг път силите на мрака и техните човешки инструменти са в активно действие. Докато хората спят, Сатана нарежда работите така, че всички да дойдат под неговото знаме, а спазващите Декалога да не могат да получат нито милост, нито правда. Когато онова, което сега се извършва в тъмнина и прикритие, назрее за практическото му прилагане, Божият народ ще бъде изправен пред събитието, за което толкова дълго време е предупреждавал – налагането на неделния праз-

ник. Новият световен ред не е нищо друго, освен изпълнение на Откровение 13 гл. с един всеобщ почивен ден – неделята!

Когато през 1888 г. в Съединените щати се настояваше за въвеждане на неделята като почивен ден за цялата нация, далеч не всички действия в този замисъл се осъществяваха открито. В „Избрани вести“, т.3, на стр. 140 намираме записано следното: „Съществуват тайни сили, работещи за промяна на Конституцията и законите на страната ни, което би накърнило свободата на съвестта на всички, които спазват библейската събота, ясно съвпадаща със седмия ден от четвъртата заповед.“

Методите на действие на Сатана не са се променили от тогава до днес. Отново виждаме тайни сили, работещи в обстановка на пълна секретност за ограничаване на свободата на съвестта. „Билдерберг“, Тристранната комисия, Съвета за международни връзки – тези тайни организации на световния елит са оръдия на Сатана. Те подготвят почвата за онова, което предстои да стане, според пророчеството в Откровение 13 гл.

Хенри Кисинджър, бивш държавен секретар на САЩ, член на „Билдерберг“, в своя статия озаглавена: „Един нов свят, който не познаваме“, отдръпна част от завесата на бъдещето и заяви: „Външната политика на Съединените щати през следващото столетие ще бъде истинско предизвикателство и ще се различава от всичко, което сме виждали досега. Най-големият прецедент ще бъде изграждането на система за Нов световен ред, която да работи в условията на засилено чувство за глобализъм.“²⁴

В „Свидетелства към църквата“, т.6 четем: „Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съедини с папството, за да потиска съвестите и да принуждава хората да почитат фалшивата събота, тогава жителите на цялото земно кълбо ще бъдат склонени да последват примера ѝ.“²⁵

„...ще бъдат склонени“. Съединените щати ще използват всички възможни средства за натиск и принуда. Дипломатия, политика, военна сила, икономически санкции – всичко ще бъде на разположение на неделното законодателство. В миналото, при икономически сътресения, западният печат цитираше поговорката: „Когато Америка кихне, Европа хваща простуда, а третият свят – пневмония.“

От години над света е надвиснала заплахата от остра финансово-икономическа криза. Американската икономика обаче е силна, развива се със стабилни темпове и няма аналог в световен мащаб. Американската валута е доминираща сред всички останали. Все повече държави се нуждаят от нея, за да подпомогнат своите икономики и да си осигурят стабилно вътрешно-политическо положение. Икономическата зависимост от САЩ на постоянно увеличаващ се брой държави, ще ги принуди да отстъпят пред натиска на Америка.

Днес при новата, променена политическа обстановка в света, когато Съединените щати са едноличен лидер и архитект на Новия световен ред, виждаме колко лесно и безпрепятствено могат да бъдат изпълнени всички библейски пророчества, касаещи събитията на края. Каквото Америка желае, го постига. А в борбата ѝ за налагане на неделния ден цялата мощ на Сатана (чрез спиритизма и огромната подкрепа и влияние на римокатолицизма) ще бъде на нейно разположение. Никоя страна няма да може да противодейства срещу този троен съюз.

Съединените щати притежават силна съдебна и изпълнителна власт. Това им дава възможност при необходимост да упражняват пълен контрол и наблюдение над своите граждани. Вън от всякакво съмнение е, че контрол ще се упражнява и тогава, когато бъдат въведени неделните закони. Всички ще бъдат стриктно следени как съблюдават спазването на неделния празник. В подкрепа на почти неограничените възможности на САЩ за информация, наблюдение и контрол, е следният много впечатляващ случай, станал с български инженерен екип по време на негово делово посещение в Щатите. Ръководителят на екипа разказва: „Отделихме малко време да разгледаме град Синсинати. Един епизод ми направи особено впечатление. Минахме покрай някаква невзрачна банка и забелязах, че има свободни места за паркиране. Реших да спрем и осребрим чековете си. Те бяха издадени от Първа национална банка и трябваше да търсим нейн клон или друга банка, която кореспондира с нея. Запитах чиновничката на гишето:

– Извинете, работите ли с чекове на Първа национална банка и ако работите, колко пари се разрешава да се обменят?

– Един момент – каза тя – взе един от моите непопълнени чекове и се скри зад насрещната врата. Чакахме не повече от 30-40 секунди. После чиновничката се върна и отговори:

– О, да, господа, вие сте от България, гости на фирмата „Синсинати Милакрон“. Можете да обмените толкова пари, колкото искате.

И до днес не ми е ясно как се разбра, че сме българи и на коя фирма сме гости? Светкавична информация? Табелките – визитки на „Синсинати-Милакрон“ отдавна бяха свалени от реверите на саката ни, паспортът беше в джоба ми – интересно!²⁶

Този случай с българския инженерен екип става преди повече от 15 години. Днес възможностите на Съединените щати за слеене и контрол са нараснали многократно. Те разполагат с много поусъвършенствани средства за тази цел, включително и със сателити от ново технологично поколение, които могат да се използват за наблюдение на автомобили, домове, сгради, мостове и др. Вестник „Ню Йорк Таймс“ окачестви работата на подобен сателит като „шпионаж в личния живот на гражданите“.²⁷

Модерната електронна техника ще изиграе своята роля при повсеместното налагане на неделата. Целият свят ще бъде приведен в хармония с неделното законодателство. Всеки жител на планетата (с малки изключения), ще получи белега на звяра. Ще бъдат създадени държавни закони, принуждаващи хората да нарушават Божия закон. Последният конфликт ще бъде кратък, но страшен.

В тази глава разгледахме изключително важния въпрос за белега на звяра. Видяхме колко много е напреднала подготовката за реализиране на Откровение 13 гл. и колко сме близо до изпълнението на финалните сцени на това пророчество. Готови ли сме да посрещнем идещата криза?

В следващата глава: „Кой е като този звяр?...“ предмет на вниманието ни ще бъде папството – една от силите, които ще играят решаваща роля в последните събития на световната история.

„Кой е като този звяр“?...

Май, 1795 г. Франция още не е излязла от неспокойното море на революцията. Поредното проливане на кръв току-що е приключило. Французите се унищожават взаимно. Дали това ще е за последно? Какво ще донесе утрешният ден?

В тази обстановка на неизвестност, на 9 прериал (28 май) същата година, в Париж пристига младият бригаден генерал Наполеон Бонапарт. Неизвестността го измъчва. Кой го познава в Париж? Какъв е той? Един от многото генерали, създадени от революцията. На чия поддръжка може да разчита?

Бонапарт се явява във военния отдел на Комитета за обществено спасение. Но той се оглавява от Франсоа Обри – човек, от когото Наполеон не може да получи нито подкрепа, нито разбиране. След като го принуждава да митарства известно време, Обри му предлага да стане бригаден генерал в пехотата. Бонапарт отказва. Той не може да постъпи другояче. За генерал от артилерията е оскърбително да отиде в пехотата и Обри, който също е артилерист по образование, много добре знае това.¹

След отказа му да отиде в друг род войска, за Наполеон отново настават дни на безпаричие и принудително бездействие. Няма работа, няма перспектива. От време на време той се навърта във военния отдел на Комитета за обществено спасение и при едно от посещенията си установява, че на креслото вече седи нов началник – човек от съвсем друг тип. Той посреща безработния млад генерал благосклонно, изслушва го и без да протака работата му възлага да се заеме с онова, което му е на сърце – завладяването на Италия. Това е стара мечта на Бонапарт. Той отдавна желае да завоюва тази страна. Пред него обаче отново се изпречват препятствия. Но пак се намира човек, който да му помогне да реализира идеята си. На 2 март 1796 г. Бонапарт е назначен за командващ на армията, която трябва да предприеме италианския поход.²

Последвалите военни действия носят успехи на французите. Наполеон развива настъпателните си операции със светкавична бързина. Армиите на противника и на неговите австрийски съюзници, макар и превъзхождащи по численост и въоръжение, са разгромени. Европа е изумена от подвизите на Бонапарт. За нея станалото граничи с чудото, с невероятното.

Когато започва похода си в Италия, Наполеон поканва за началник-щаб на армията генерал Александър Бертие – човек с голям опит, сражавал се във войната за американската независимост, професионалист в най-точния смисъл на думата. Бертие притежава огромна работоспособност, изключителна памет и дарбата да превръща общите директиви на командващия в точни параграфи на заповедта. Като началник-щаб никои не може да се сравнява с него³. Бонапарт веднага оценява таланта му и не се разделя с него до падането на империята през 1814 г.

След като премазва съпротивата на австрийските и сардинските войски в северна Италия, Наполеон настъпва към Рим. Задачата му е да свали папството от власт. Навсякъде населението на Италия го приветства като освободител. В Рим с нетърпение очакват деня, когато ще се сложи край на папското потисничество.

10 февруари 1798 г. Френските войски, предвождани от генерал Бертие, превземат Рим. Всички знаци на папската власт са премахнати. На Капитолския хълм е посадено „дървото на свободата“. Пет дни по-късно, на 15 февруари, генерал Бертие слага край на многовековното господство на папите. Той сваля папа Пий VI от престола му, арестува го и го изпраща на заточение. Лишен както от духовна, така и от светска власт, плененият Пий VI умира една година по-късно (28.08.1799 г.) във Валенсия, Южна Франция.

„В летописите на човешката история, четем в книгата „Царе и пророци“, развитието на народите, възходът и упадъкът на империите изглежда като че зависят от волята и храбростта на човека. Протичането на събитията като че ли се определя до голяма степен от неговата сила, амбиция или каприз. Но в Божието слово завесата се дръпва и ние виждаме как в цялата игра на човешкия интерес, сила и страсти имат намеса средствата на Всемогъщия, тихо и търпеливо изпълняващи съветите на Неговата воля.“ („Царе и пророци“, стр. 252)

Походът на Наполеон за завоюването на Италия бе осъществяване на предсказаното от Свещеното Писание. Затова неслучайно събитията бяха на негова страна. Бонапарт изпълняваше онова, което 17 века по-рано пророкът бе записал, че ще стане. Божият пророчески часовник посочваше 1798 година за край на папското господство и когато предвиденият час удари, мощният властелин на Тибър, пред чиито анатема тъй дълго бяха треперили царете и императорите на Европа, бе пленен. Папството бе изличено, не остана и следа от неговото съществуване и сред всички римокатолически сили нито един пръст не се повдигна в негова защита.

Пророчеството обаче ни казва: „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена, но смъртоносната му рана оздравя и цялата земя учудена отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра. Поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като този звяр и кой може да воюва против него?“ (Откр.13:3, 4)

В тази глава предмет на вниманието ни ще бъде папството като една от силите, които ще играят решаваща роля в последните събития на световната история.

Две години след като френската армия нанесе смъртоносна рана на римокатолическата институция, на 14 март 1800 г., бе избран нов папа и учуденият свят гледаше как Светият престол започва отново да печели авторитет и влияние. През 1814 г., след падането на Наполеоновата империя, светската власт на папата е възстановена, но за пълно връщане към миналото и дума не може да става. Населението в папските владения обаче е принудено да изпитва на гърба си тежката десница на „Христовия заместник на земята“. Преследването на различно мислещите се засилва, данъците и експлоатацията на населението нарастват, разточителност и скандалност характеризират живота на духовниците. Наблюдавайки това, агентът на австрийския император съобщава на своя господар във Виена:

„Вавилон – това е името, което съответства на Рим. Тук всичко се постига със злато... Две трети от римското духовенство е двулично и продажно. Проповедниците в повечето случаи са безразлични към своите задължения или не вярват в Бога.“⁴

В папските владения дори обикновен донос е достатъчен за арестуване. Преследват се най-вече лица, които в църковно-полицейските документи се причисляват към така наречената „мисле-

ща класа“. „Енорийските настоятели – обобщава италианският историк Демарко – имат право по всяко време на деня и нощта да нахълтват в домовете, за да проверят дали не се нарушават законите на благочестието и религиозните предписания...Под предлог, че контролират изпълнението на религиозните обряди, свещениците извършват обиски и арести.“⁵

Църковните власти насаждат мракобесие, защото знаят, (както казва католическият прелат монсеньор Д'Азелио), че „невеж народ се управлява по-лесно“⁶.

През 1846 г. папският престол се заема от Пий IX – отявлен реакционер, човек, който живее с идеите и разбиранията на средновековието. Опирайки се на войниците на Наполеон III, той отстоява своето право на светска власт. По негова молба войските на френския император нахлуват в Рим и жестоко се разправят с населението от папската област, което иска демократични свободи и освобождение на Италия от французи и австрийци.

Пий IX е непримирим враг на принципа за разделяне на църковната от светската власт. В едно свое окръжно писмо от 15 август 1854 г. той заявява: „Блудкавите и погрешни учения за защита на свободата на съвестта са една крайно пагубна заблуда, една чума, която най-много застрашава държавата.“⁷ Същият папа в окръжно писмо от 8 декември 1864 г. обявява анатема за онези, които поддържат свободата на съвестта и на вярата, както и за тези, които твърдят, че църквата няма право да упражнява насилие.

Пий IX свиква Първия Ватикански събор (1870 г.), който одобрява неговия реакционен курс и провъзгласява догмата за непогрешимост на папата. Така той става абсолютен повелител на Католическата църква – нещо, за което предшествениците му са мечтали векове наред.

Основните черти на папската политика, изкристализирали при Пий IX, слагат отпечатък върху бъдещата дейност на Светия престол. Неговите приемници доразвиват тези черти. Затова с пълно основание английският историк Хейлс нарече в средата на XX век папа Пий IX „създател на съвременното папство“⁸. Смяна на тактиката, но не и на принципите на папството настъпи след Втория Ватикански събор (1962-1965 г.).

През 1870 г. в Рим навлизат войските на обединена Италия. „Вечният град“ става италианска столица. Сложен е край на свет-

ската власт на папството. „Непогрешният“ Пий IX обявява бойкот на италианската държава. Обявява анатема на крал Виктор-Емануил, на ръководителя на италианското правителство Кавур, на националния герой на Италия – Гарибалди и на други видни дейци, които са се борили за обединението на страната. Сам той се затваря във Ватиканския дворец като доброволен заточеник. Така възниква „Римският въпрос“ – продължителният конфликт на папството с италианската държава.

На 11 февруари 1929 г. между правителството на Бенито Мусолини и Светия престол е сключен Латеранският договор, в резултат на който на политическата карта на света се появява нова държава – Ватикана, с площ 44 хектара. Това събитие предизвиква огромен интерес. „Италия – гласи част от съдържанието на договора – признава на Светия престол пълна собственост, изключителна и абсолютна власт и суверенна юрисдикция върху Ватикана.“⁹

Латеранският договор възстановява светската власт на папството. Той е много по-изгоден за Ватикана, отколкото за Италия. Мусолини изплаща на папата огромна парична сума – 1750 млн. лири като компенсация за нанесените щети от италианската държава. Това в продължение на години затруднява икономиката на Италия и снижава темповете на стопанското ѝ развитие. Заради сключения Латерански договор Мусолини е удостоен с най-високата църковна награда – ордена на Христос. За папа Пий XI той е „човекът, изпратен от Провидението“.

Папската държава е най-малката в света, но това не ѝ пречи да бъде една от свръхсилите на планетата. Нейните привърженици са навсякъде, а в много страни католиците са преобладаващото население. За тях авторитетът на папата стои по-високо от този на националните управници. Макар и поданици на една или друга страна, те са поданици преди всичко на Вселенската Католическа църква. По този начин, необвързан от разделението на държавите чрез граници, Светият престол има влияние навсякъде по света и непрекъснато завоюва нови територии. Отчитайки тези особености на папската мощ, френската писателка Маргарита Жув писа:

„Католическата църква е най-мощната интернационална сила, най-добре организираната, по-международна от всичко съществуващо...Тя е навсякъде. Тя влиза в шатрите на лапландеца и в хижата на негъра, разпъва палатката си в африканската пустиня и по бреговете на Ганг; посещава дворци и работнически селища...“¹⁰

„Римската църква – се казва в книгата „Великата борба“ – с всичките ѝ разклонения по целия свят образува едно огромно здание, което е под ръководството на папския престол и е определено да защитава неговите интереси. Нейните милиони членове във всички страни на земята са възпитавани да запазват поданическата си вярност към папата...Дори когато отдават клетва за вярност на държавата, пак по-високо стои обречът за послушание към Рим, който ги развързва от всяко обещание, което би могло да накърни неговите привилегии.“¹¹

Напълно естествено е, че нито едно правителство и нито една политическа партия не могат да пренебрегват католическите избиратели и техните милиони гласове при изборите. Католическата църква в съответната държава, подкрепяна от авторитета на такава голяма международна сила, каквато е Ватикана, оказва огромно влияние върху вътрешно-политическия живот на страната и в една или друга степен влияе и на нейния външно-политически курс.

Римокатолическата църква е известна и със своята изключителна проникателност. Тя рядко греши в своите преценки. Освен това винаги е много добре осведомена. Американският протестантски журналист Томас Морган, живял 18 г. в Рим, твърди:

„Ватиканът може би е най-информираната международна организация. Денонощно към Светия престол се стичат вестите, лоши и добри, от най-отдалечените кътчета на света. Католическият държавен деец по-скоро ще се довери на папския легат, отколкото на представителя на чужда държава. Често Ватикана е в течение на онова, което още не е известно на никого.“¹²

Морган разказва, че папата е узнал за предстоящата германска агресия срещу Полша по-рано от всички правителства в света.

За далновидността и умението за анализ на Светия престол говори и фактът, че папският двор разбра по-рано и от самите хитлери, че Германия не може да спечели победа над Съветския Съюз. На 1 септември 1943 г. папа Пий XII произнесе забележителна реч, в която призова към сключване на мир и увеща демократичните народи „да не се отплащат с несправедливост на несправедливостта и да не се възползват от преимуществата на военното си превъзходство.“¹³

В книгата си „Зад гърба на диктаторите“ авторът – американският доктор по богословие Лео Лимен, се спира на ролята на папството в довоенна Европа и изтъква:

„За Хитлер и Мусолини не би било възможно да осигурят масовата поддръжка за кървавия поход против народните маси и либералните правителства, ако не бяха подкрепяни от политическа сила с изключителни качества, която достигаше до най-горните слоеве на обществото и до най-дълбоките му низини, имаше голямо международно влияние и умееше да се държи в сянка. Само една сила притежаваше тези изключителни качества, а именно – политическият папизъм с център Ватикана.“¹⁴

На 13 септември 1943 г. войските на фелдмаршал Киселринг завземат Рим и обкръжават Ватикана. Папа Пий XII се обявява за ватикански затворник. Но той и съветниците му прекрасно знаят, че германците няма да се осмелят да извършат каквото и да е насилие над Ватикана, а още повече лично над папата. Това би им нанесло не само огромна политическа вреда, но би ускорило и техния разгром. (Заради папата съюзническата авиация се въздържаше да бомбардира Рим.) Освен това една атака над Ватикана би им отнела главния застъпник в следвоенния период, а те до известна степен разчитаха на папата като на авторитетно лице, което може да повлияе на общественото мнение в англосаксонските страни в полза на хитлеристите.

Много преди края на Втората световна война папската институция предвидливо се разграничи от хитлеристка Германия и с голямо умение преустрои своята политика. „Църквата не може да свърже съдбата си с участието на който и да е режим“, заявяваха папските публицисти. Трябва да отбележим, че в тънкостите на дипломацията Ватиканът е превъзходен играч. Освен през XV век французите казваха, че „за да бъдеш папа трябва да умееш да разпознаваш откъде духа вятърът“. Дипломатът на папския престол – Пий XII, особено добре се справял с тази работа. Той нарушава ватиканската традиция, според която за кардинали и дипломатически представители се назначават предимно италианци. През февруари 1946 г., в една напълно изяснена следвоенна обстановка, той назначава 32 нови кардинали от 19 страни. Италианците вече нямат абсолютно мнозинство и възможността за избиране на папа, който да не е италианец, става напълно реална. Четири от новите кардинали са назначени в САЩ. По този повод американският журналист В. Джером писа: „Ватиканът простира своите пипала по целия свят, а особено във Франция, Испания, Германия, Полша и с невиджана настойчивост – в западното полукълбо.“¹⁵

Но още далеч преди това папството бе насочило погледа си към Америка. Непрестанно увеличаващото се католическо население в Съединените щати и засилващата се мощ на тази страна подсказваха на Светия престол да се ориентира към САЩ. И разбира се, той не се забави да го направи.

В списание „Форум“ от април 1925 г. протестантът Д. Чъмпен изразява загрижеността си от нарастващото влияние на Католическата църква в САЩ и отбелязва:

„Двете последни поколения бяха свидетели на усилените старания на Рим да постигне в Северна Америка това, което вече бе постигнал в Южна Америка. Нашите хълмове се покриха с всевъзможни колегии, женски манастири и семинарии. Настъплението на Римската църква срещу обществените училища беше продължително, упорито, организирано и успешно. Влиянието, с което тя се ползва в библиотеките, книжарниците, издателствата, редакциите, а също така и в радио и кино-предприятията, е обществен факт. Наред с това тя организира шпионаж над частните предприятия, съпроводен със заплаха за бойкотиране на всеки търговец, заподозрян във враждебно отношение към нея. Тя вкара свои представители в комитетите на всички благотворителни учреждения, изправителни заведения и организации за обществено възпитание.“¹⁶

Изнесенният материал от сп. „Форум“ през следващите десетилетия се допълни с нови данни, свидетелстващи за гигантския размах на настъплението на Католическата църква в САЩ. Бяха построени хиляди нови храмове и училища, много болници, манастири, сиропиталища, клубове, печатници. Римската църква проникна успешно във всички класи на обществото до най-високите етажи на властта. Но освен в Съединените щати, Католическата църква извършваше интензивно църковно строителство и все по-трайно настаняване в обществено-политическия живот и в други райони на света. Тя засилваше своето присъствие навсякъде и се утвърждаваше като сила, която не може да се пренебрегне.

Религиозното възпитание на младите е предмет, на който Римската църква обръща особено внимание. В САЩ днес има около 10 хиляди католически училища и 236 колежи и университети.¹⁷ Напоследък там се забелязва тенденцията да се оказва финансова подкрепа от страна на правителствата на религиозните учебни заведения – нещо, което дори католикът Джон Кенеди избягваше да пра-

ви. Държавният апарат отчита силния религиозен фактор и влиянието му върху избирателите и се старае всячески да демонстрира своята привързаност към религията, в това число и чрез финансови средства. Тази тенденция в Съединените щати съвсем не е безопасна – тя подронва принципа за разделение на църквата от държавата и носи белезите на папството. Задълбочаващите се връзки между религиозната и държавната власт ще имат за резултат създаване на образ на звяра и оттам – повсеместното налагане на неделата като всеобщ почивен ден. Тези неща трябва да предизвикат загриженост във всички, които ценят чистите принципи на Евангелието.

Към мощта и влиянието на римокатолицизма се добавя и неговата огромна икономическа сила. Финансовите дела на Ватикана са разпръснати по всички континенти. Те се осъществяват ефективно и прецизно. Ватиканската банка превъзхожда по удобствата, които предлага, всички останали банки, дори швейцарските и американските. Тя има много широка мрежа от международни контакти. Поддържа връзка с всички големи банки на САЩ. Притежава значителен пакет акции от такива гиганти като „General Motors“, „IBM“, „General Electric“, авиоконцерна TWA и редица други световно известни компании. Още преди половин век, наблюдавайки икономическия възход на папството, френското списание „Оризон“ писа:

„Ценностите, които Ватиканът получава от всички страни на света го превърнаха в едва ли не най-едротото капиталистическо предприятие. Ватиканът с право се счита за един от най-големите монополи, владетел на приказни богатства. Той е инвестирал огромни капитали в различни страни на Стария и Новия свят. В своята политико-икономическа експанзия Ватиканът прибъгва във все по-голям размер до сътрудничество с големите американски монополи, с които го обединяват общи интереси.“¹⁸

Отдавна Светият престол търсеше начини за по-тясно сближаване със САЩ. Папите умееха добре „да разпознават откъде духа вятърът“. Независимо, че протестантска Америка не откликваше на предложенията им, папството не се отказваше от намеренията си. Същевременно неговото влияние в Съединените щати растеше бързо. Докато се стигна дотам, че през 1961 г. католикът Джон Кенеди стана президент на американската държава.

10 януари 1984 г. Отдавна чакана дата за Светия престол. На този ден Роналд Рейгън установи пълноценни дипломатически отношения с Ватикана. Америка протегна ръка на римската мощ и по-нататък вече връзките ѝ с папството можеха да се развиват напълно безпроблемно.

Ватиканската дипломация неведнъж се е ангажирала с делото на мира. Отделните държави я използват като първи посредник при сондажите относно някои важни международни срещи или инициативи, имащи за цел да се стабилизира и възвърне мира, да се противодейства на тероризма и да се спасяват неговите жертви. В ролята си на миротворец Ватикана се справя превъзходно с възникналите проблеми.

1962 г. Световната революция е в настъпление. В Куба, под самия нос на американците, Фидел Кастро гради социализъм. Първият секретар на ЦК на КПСС Никита Хрущов заявява: „Ликвидирането на капиталистическата система е основен въпрос в развитието на обществото.“

СССР обаче сериозно изостава в стратегическите въоръжения. Ядреното превъзходство на Щатите е 15:1. Тогава на Хрущов му хрумва идеята да разположи ракети с ядрени заряди на кубинска територия. Мероприятието е наречено „Операция Анадир“.

През юли същата година, в обстановка на изключителна секретност, от много съветски пристанища едновременно към Куба потегля цяла армия. Само от гражданския флот има 80 кораба. В Кремъл изобщо не мислят какви задачи да поставят на ракетите – те трябва да са в готовност за нанасяне на ядрени удари по Съединените щати. Единственият спор е кой да бъде упълномощен за командата „Огън!“.

Към 25 септември в Куба са пристигнали 94 кораба, остават още 35. Операцията трябва да приключи на 20 октомври. Но става така, че американски разузнавателен самолет U-2 засича ракетите. В Москва не знаят, че „Операция Анадир“ е разкрита. На 22 октомври президентът Джон Кенеди шокира сънародниците си с реч по радиото и телевизията в която заявява, че съществуват безспорни доказателства за наличието в Куба на нападателно ядрено оръжие.

Американците за пръв път усещат ледения полъх на смъртта. Започват да купуват скривалища, копаят дълбоки мазета, запасяват се с храна. Пресата публикува списъци на градовете, стоящи в обсега на съветските ракети.

На 24 октомври президентът Кенеди налага пълна блокада на Куба. Ситуацията се изостря драматично. Съединените щати са решени да ликвидират ракетните установки. Командващият съветските войски в Куба – армейски генерал Плиев, изпраща шифрограма до Москва, в която съобщава, че очакват удар от американската стратегическа авиация през нощта на 26 срещу 27 октомври. Той допълва, че ако янките атакуват, ще трябва да използва „всички налични средства на противовъздушната отбрана“. Хрущов одобрява¹⁹.

Това е най-критичният момент в историята на човечеството. Светът е на косъм от атомния смерч. Разум и емоции се борят за надмощие. Никога дотогава, а и след това, планетата не е била така реално заплашена от взривяване.

По време на тези тревожни събития в църквата „Св. Петър“ в Рим заседава Вторият Ватикански събор. На 20 октомври той изготвя „апел към света“, който, макар че е с общ характер, представлява изключителна новост в поведението на Ватикана. Този документ обикаля планетата. Телеграфната агенция на Съветския Съюз – ТАСС също се спира на апела, дори цитира част от съдържанието му, където се говори за мир. На 23 октомври президентът Кенеди телефонира на издателя Норман Казънс, един от ръководителите на конференцията на съветски и американски учени, която по това време заседава в Ендовър, щата Мериленд. По време на разговора той изразява убеждението си, че папата може да бъде посредник за мирното разрешение на кризата.

На тази конференция присъства инкогнито доминиканецът Феликс Морлион, приятел на Казънс. Американският издател се обръща към своя гост с молба да го свърже с Ватикана. Морлион телефонира на шефа на папския протокол епископ Кардинале. След няколко минути от Ватикана долита новината: папата е съгласен да посредничи. Ще подготви обръщение до двете страни в конфликта, чието съдържание ще бъде предоставено на заинтересованите преди публикацията.

Рано сутринта, на 25 октомври, текстът на папското послание е изпратен до съветското и американското посолства в Рим. На същия ден радио Ватикана излъчва обръщение на папа Йоан XXIII, адресирано до ръководителя на съветската държава и американския президент. „Надяваме се – гласи посланието – че тези, които носят отговорността на властта ще си спомнят колко тежки са тех-

ните задължения. Нека се вслушат в гласа на съвестта...нека направят всичко, което е по силите им, за да спасят мира... Нека преговарят...на всички нива и при всички обстоятелства – тези постъпки са израз на мъдростта и разума, обединяващи благословията над небето и земята.“²⁰

На 26 октомври московският вестник „Правда“ публикува текста на папското обръщение. Това бе знак, че кризата ще бъде разрешена по пътя на преговорите.

Никой не твърди, че посредничеството на папата е било решаващият фактор за преодоляването на напрежението в Карибския басейн. Но факт е, че папството имаше достатъчно голям световен авторитет, който го препоръчваше за намеса при решаване на проблеми с най-висока степен на сложност. И този негов висок авторитет бе признат и използван от двете най-велики сили на планетата. Никоя друга страна, институция или отделна личност не можеше да бъде употребена за посредник при кубинската криза. За СССР и САЩ би било унижително някой по-малък от тях да ги помирява. Но в случая с папството нещата стояха по-различно. Двете суперсили приеха третата невидима свръхсила – Ватикана, да им сътрудничи за намиране на изход от взривоопасната ситуация.

В края на ноември 1984 г. от Рим пристигна съобщението: „Във Ватикана бе подписан договор за мир и приятелство между Аржентина и Чили, с което практически се слага край на спора им около пролива Бийгъл. Договорът бе изготвен с посредничеството на Ватикана.“

През 1989 г. отново Ватикана помогна за разрешаване на Панамската криза.

За високия авторитет на папството свидетелства и фактът, че по време на Виетнамската война редица будистки организации се обърнаха към папа Павел VI с молба да въздейства на Католическата църква в Южен Виетнам за намиране на път за прекратяване на войната.

На 7 февруари 1971 г. на среща с дипломати папа Павел VI заяви: „Някои мислеха, че изчезването на светската ни власт през миналия век ще има за последица изчезване на дипломатическия корпус, акредитиран при Ватикана. Но това не стана. Напротив, числото на дипломатическите представителства не престава да се увеличава.“²¹ И наистина, ако през 1870 г. във Ватикана е имало 16 акредитирани дипломатически представителства, то през 1903 г. тех-

ният брой е станал 19, през 1930 г. – 30, в средата на 70-те години – 80, а днес във Ватикана са акредитирани дипломати на повече от 160 държави! Всички страни искат да имат свое представителство при папата. Той е духовният глава на най-многобройната религиозна общност – неговото паство наброява над един милиард души!

За Ватикана силните на света са желани гости. Те съдействат на папата да бъде в полезрението на световната общественост и издигат авторитета му сред народите. На свой ред те също се нуждаят от „светия отец“. Благодарение на връзките им с него и техният авторитет се повишава. Политическата им кариера става успешна, а в очите на милионите избиратели католици в собствените им страни те изглеждат пазители на моралните и религиозни ценности. Внимание от страна на папата към дадена личност, държава или организация се тълкува в положителна светлина и повишава международния ѝ престиж.

Днес, когато Католическата църква си е спечелила славата на миротворец, когато говори за социална справедливост, за диалог, за зачитане правата на човека и пр., може ли да смятаме, че тя не е онази, която познаваме от миналото, че вече е променена и не би повторила преследванията над друговерците така, както правеше през тъмните векове?

Отговорът ще вземем от самата Католическа църква – „Кодекс на каноническото право“, параграф 2214. Там е записано следното: „Църквата има вродено и собствено право, независимо от каквато и да било човешка власт, да наказва своите престъпни поданици, както с духовни, така и със светски наказания.“²²

За да няма никакви съмнения какво всъщност означават „светските наказания“, в богословския коментар към посочения параграф е обяснено: „...Църквата може да налага всякакви наказания за постигане на целите си... Затова нямаме основание да не признаем, че тя би могла да наложи и смъртно наказание, ако намери това за необходимо. Фактът, че църквата фактически е лишена от възможността да осъществява някой светски наказания... съвсем не означава, че тя няма право да издава такива присъди.“²³

Независимо, че Кодексът на каноническото право бе заменен с нов през 1984 г., и до ден днешен този параграф продължава да е в сила²⁴. Липсват само условия за осъществяването му. Но не след дълго и те ще бъдат налице.

Уважаеми читатели, бихте ли желали да бъдете под управлението на църква, която смята за свое естествено право да ви налага граждански наказания, да ограничава вашите човешки права, да посяга на съвестта и на живота ви? Искате ли ужасите на тъмните векове да се завърнат отново в нашето ежедневие?

Сдобие ли се Католическата църква с власт, всичко това ще стане реалност! Тиранията на Рим ще бъде приложена и огънат на преследването ще бъде запален отново.

На 600 метра от Ватикана се намира замъкът „Сан Анджело“. По време на борбата срещу реформацията той е бил най-страшният затвор в Рим. В него инквизицията се е разправяла с „еретиците“. Навсякъде в замъка са се извършвали екзекуции. В шестетажните му подземия са довършвали живота си онези, които вместо присъдата „смърт чрез мъчения“, са били осъждани на „мир“. Жертвите били спускани с въжета в най-дълбоките подземия, където не прониквала светлина и които често били наводнявани от водите на Тибър. Веднъж дневно (пак с въжета) те получавали парче хляб и канче вода. Според хрониките на замъка никои не е издържал повече от три седмици. Плъхове изяждали мъртвите тела, а костите оставали в подземията.²⁵

Днес този замък, както и много други масивни здания, издигнати от Католическата църква по различни части на земята, очакват отново своите мъченици. Очакват онези, които няма да направят компромис с истината, за да почитат един ден, който няма никакви божествени пълномощия, а е рожба на вероотстъпническа сила.

Десетки милиони са жертвите на папския терор. Кръвта на тези мъченици продължава да вика към Бога за възмездие. Римокатолическата църква не се е покаяла за своите жестокости, нито е реабилитирала жертвите си. Времето не е променило нейната същност. Тя е такава, каквато е била и преди. Нейната хвалба е, че тя никога не се променя. Как тогава може да се откаже от принципите, които в миналото определяха нейното поведение?

„Римската църква никога не ще се откаже от претенциите си за непогрешимост. Тя продължава да твърди, че е постъпвала правилно при преследванията на онези, които не споделяха нейните верски принципи... Миролобивият ѝ тон в никакъв случай не включва промяна на духа. Той е толерантен, когато е безпомощен... Всеки кардинал, архиепископ или епископ в Католическата църква дава

на папата клетва за вяръност, в която са включени и следните думи: „Обещавам да преследвам според силите си еретиците, схизматиците и размирниците против нашия господар папата и най-упорито да им се противопоставям.“ ...Хората затварят очите си за истинския характер на Католическата църква и за опасностите, които нейното владичество носи. Те трябва да бъдат пробудени, за да се противопоставят на този толкова опасен враг на гражданската и религиозна свобода.“ („Великата борба“, стр. 344, 345)

През 1962 г. една поправка към съществуващия закон за неделата в щата Масачузетс позволи на тези, които почиват в седмия ден, да вършат работата си в неделя. Това бе одобрено от ръководния орган на щата с 21 срещу 14 гласа. Незабавно след това в католическия вестник „Pilot“ излезе яростна статия срещу сенаторите, гласували за тази поправка. Имената им бяха споменати с намекването, че това ще бъде запомнено при следващите избори. В статията пишеше следното: „Сенаторите се поддадоха на влиянието, което има за цел да премахне съблюдаването на неделния ден и да облагодетелства главно евреите и адвентистите, които пазят съботата.“

Следващата неделя католиците, събрани на богослужение в Бостън, бяха замолени да влязат във връзка със своите сенатори и да настояват за преразглеждане на въпроса. Нападките ставаха все по-яростни и неударжими. В понеделник сутринта бе проведено ново гласуване и след кратко съвещание тази мярка бе отменена с 31 срещу 4 гласа.²⁶

Виждате ли в тези действия на Католическата църква промяна, толерантност, някаква разлика спрямо миналото ѝ поведение? Не, каквото е вършила преди, това върши и сега!

„В католическото общество обаче има и истински християни. Хиляди служат на Бога според най-добрата светлина, която притежават. На тях не е позволено да се доближат до Неговото Слово и затова те не могат да познаят пълната истина. Те никога не са видели разликата между сърдечното богослужение и поредицата от голи форми и церемонии. Бог гледа с нежно състрадание на тези хора, които са възпитани в една измамлива и незадоволителна вяра и Той ще подреди обстоятелствата така, че светлината да проникне през гъстата обкръжаваща ги тъмнина. Той ще им открие истината, каквато е тя в Исус и още много ще застанат на страната на Неговия народ.“ („Великата борба“, стр. 344, 345)

Вторият Ватикански събор (1962-1965 г.) внесе нова тактика в политиката на Ватикана. Консерватизмът отстъпи място на промяната, враждебността към другите вероизповедания – на диалога. Икуменизмът – движението за обединение на църквите, стана основна част от дейността на Католическата църква. Между Светия престол и представителите на другите религии започна търсене на пътища за сближаване. Заредиха се срещи. Много от тях бяха окачествени от световните информационни агенции като „безпрецедентни“, „сензационни“, имащи „историческо значение“.

Настоящият папа Йоан Павел II е най-високо почитаният човек на планетата – личност със световна известност и признание. Суперлативите по негов адрес са многобройни, те идват от всички части на земното кълбо. Списание „US news and world report“ го нарече „забележителен световен ръководител, чиито мнение се слуша“. Бившият генерален секретар на ООН Курт Валдхайм (вече покойник) го окачестви като „нов авторитет в областта на морала, изразяващ справедливост и божествено благоволение“. Михаил Горбачов го обяви за „най-високия религиозен авторитет в света“, а канадските индианци го нарекоха „главен свещен бял баща“.

Новият световен ред ще бъде наложен от Съединените американски щати. Те са неговият архитект. Новото глобално управление на планетата ще има нужда от присъствието на личност, притежаваща международен авторитет и влияние, личност, която може да служи като обединител, с висок международен рейтинг и максимално приемлива за всички. Кой отговаря на тези условия по-добре от римския папа? Кой може да бъде по-добър от него като „духовен водач“ на човечеството? „Кой е като този звяр, казва пророчеството и кой може да воюва против него?“ (Откр. 13:4)

Наближава времето, когато авторитетът на папата ще бъде издигнат в глобални измерения и той ще играе по-голяма роля от онази в миналото. Отново милиони човешки съвести ще бъдат в неговите ръце, отново гонения и преследвания ще се приложат към другOVERците. При Новия световен ред неделното законодателство ще бъде част от световното законодателство: неделата ще бъде всеобщ и световен почивен ден.

Папата апелира през новото хилядолетие неделата да бъде почитана от всички и защитена със съответните закони. „Честването на християнската неделя стои на прага на третото хилядолетие ка-

то един необходим елемент за християнска идентичност“, заявява той. За главата на Римокатолическата църква със зората на новото хилядолетие настъпва и неговото време.

„И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чиито име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне.“ (Откр. 13:8)

Когато се наложи указът за задължително празнуване на неделния празник онези, които изберат да го съблюдават, ще извършат по този начин поклонение на папството, тъй като честването на неделята почива единствено и само върху авторитета на Римокатолическата църква.

„Нека всички четат внимателно тринадесетата глава на Откровение, защото тя засяга всеки човек – голям и малък.“ („Избрани вести“ т.3, стр. 367)

Истините на Откровение 13 гл., които разглеждаме в тази книга, са вестите на времето днес. Хората трябва да бъдат запознати с тях, за да могат да вземат решение и да се подготвят за събитията, които предстоят. Не трябва да има бавене или протакане, защото за голямото човешко семейство изтичат последните благодатни часове.

В следващата глава: „...И принуждаваше всички...I част“ ще разгледаме как в изпълнение на пророчеството, двуполюсният свят се превърна в еднополюсен и Съединените щати се утвърдиха като едноличен световен лидер без конкуренти. Ще спрем вниманието си и на други реалности на времето, имащи пряко отношение към Откровение 13 глава.

Глава 5

„И принуждаваше всички“... I част

70-те години на XX век са изминали. Характерното за тях е нарастването на съветската мощ и относителното отслабване на Америка. Генералният секретар на ЦК на КПСС Леонид Брежнев публично обявява през 1979 г., че ходът на събитията от войната във Виетнам, до кризата с американските заложенници в Иран, е поставил началото на нова ера, в която „съотношението на силите е в ущърб на капиталистите“. Над Съединените щати все още витае сянката от поражението в Индокитай, докато поведението на Москва се отличава със задълбочаваща се агресивност. Със серия от дипломатически маневри СССР увеличава влиянието си в Северна Африка, сдобива се с потенциални съюзници и в Централна Америка. Москва до такава степен вярва в способността си да диктува събитията, че предприема нахлуване в съседен Афганистан, представено като интернационална помощ. Партийният идеолог Михаил Сулов заявява, че „САЩ се намират в криза на системата“.¹

Пророчеството от Откровение 13 гл. обаче твърди, че Съединените щати са силата, която ще доминира в света и ще налага на всички жители на земята своята воля. Как в условията на един двуполюсен свят, при наличието на силно идеологическо и военно противопоставяне и при относителната слабост на Америка започна да се изпълнява това библейско пророчество? Какво друго може да научим за Съединените щати от книгата Откровение?

В тази глава ще разгледаме тайната стратегия на Рейгън за разбиване на СССР, благодарение на която САЩ спечелиха Студената война без нито един изстрел и застанаха начело на изцяло еднополюсен свят. Ще се спрем на засилващата се роля на религията в американския обществено-политически живот, което ще има

за последица налагането на неделния празник. Ще видим как глобализацията, синдикатите и интеграцията на различни нива в света ще съдействат за изпълнението на заключителните сцени на пророчеството. Ще разберем, че в голямата борба срещу Бога и Неговия закон неутрална позиция няма.

Хилядолетия назад, в древността, глас от небето заяви на един монарх, който се намираще на върха на своето могъщество: „На тебе се известява, царю Навуходносоре, че царството премина от тебе и ще бъдеш изгонен измежду хората ...докато признаеш, че Всевишният владее над царството на хората и го дава комуто ще.“ (Дан. 4:31,32)

Точно когато Москва се чувстваше най-сигурна в своите завоевания, дойдоха и най-лошите времена за нея. През 1981 г. стопанин на Белия дом в САЩ стана Роналд Рейгън. Той бе най-нежеланата фигура, която в Кремъл биха искали да видят на тази длъжност. Генералът от КГБ Олег Калугин признава: „Рейгън и възгледите му до такава степен бяха стреснали съветското ръководство, че то бе на ръба на истерията. Виташе предчувствие за неминуема криза.“²

В началото на 1982 г. Роналд Рейгън и няколко негови ключови съветници започват осъществяване на стратегия, която да има като краен резултат съкрушаването на СССР. Тя се основава на удари по икономически и политически слабите места на Съветите. Американският президент очертава трасето на стратегията, екипът на Съвета за национална сигурност поставя релсите, а Уилям Кейси – тогавашният директор на ЦРУ и Каспар Уайнбъргър – министър на отбраната, имат грижата влакът да пристигне по местоназначение.

Тъй като голяма част от стратегията на Рейгън се базира върху тайни операции, шефът на ЦРУ Уилям Кейси играе централна роля в изпълнението ѝ. Той е най-силният директор на това ведомство в американската история, с пряк достъп до президента. „Никой не бе наясно с действията на Кейси. Той имаше зловещ черен самолет, в който живееше. Кръстосваше света и се занимаваше с какво ли не. Понякога дори президентът не знаеше къде се намира“³ – спомня си Ричард Алън, съветник на Рейгън по въпросите на националната сигурност. „Правеше всичко възможно, за да създаде затруднения на СССР. За друго не мислеше, тази задача го бе

обсебила изцяло“⁴ – допълва портрета на Кейси Доналд Ригън, финансов министър и началник на кабинета в Белия дом.

Другата ключова фигура в стратегическата офанзива срещу СССР – Каспар Уайнбъргър, е страстен поклонник на техническите нововъведения. Според него новите технологии определено са американско предимство, което може и трябва да се използва, за да се задуши съветската икономика. „Идеята е да противопоставим нашата мощ на тяхната слабост. А нашата мощ, това са икономиката и технологиите“ – смята Уайнбъргър.⁵

Март, 1982 г. Президентът Рейгън подписва директива № 32, според която САЩ ще търсят начин да премахнат съветската власт в Източна Европа. С нея се разрешава провеждането на тайни операции, както и поддръжката на антисъветските организации в региона.⁶

Ноември, 1982 г. Роналд Рейгън дава ход на най-важния секретен документ в историята на Съединените щати – директива № 66. Това е смъртната присъда за съветската икономика. Директивата е равностойна на тайно обявяване на икономическа война на Съветския Съюз.⁷ Хенри Роу – шеф на Съвета за национално разузнаване на САЩ, заявява: „Трябва да поддържаме военното предизвикателство към Москва, да отрежем жизнената подкрепа на Запада и през това десетилетие ще бъдем свидетели как това двойно бреме ще предизвика такова разстройство в системата, че тя ще рухне.“⁸

Когато двурогият звяр от Откр. 13:11 се появи на пророческата сцена, той имаше вид на кротко домашно животно. Неговите малки, прилични на агнешки рога символизираха младост и невинност и представяха сполучливо характера на Съединените щати по времето, когато пророкът ги видя да се появяват, а именно през 1798 г. Републиканството и протестантизмът станаха първите принципи на американската нация и в тях се криеше тайната на нейната мощ и на напредъка ѝ. Но след първоначалния добър вид на двурогия звяр, докладът на апостола продължава: „...а говореше като змей“. Тази впечатляваща промяна в поведението на символа показва ясно, че и тази сила, също както предходните, ще се изяви като преследваща. Дори нещо повече. Действията на звяра с агнешките рога се разпростираха над цялата планета. Писателят на Откровението съобщава: „...принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр“; „казваше на живеещите на земята да направят образ на звя-

ра“; „направи да бъдат избити ония, които не се покланят на звяровия образ“; „принуждаваше всички“ – (ст.12, 14, 15, 16.)

От този библейски доклад се вижда, че Съединените щати ще покажат облик, свършено различен от онзи, който имаха при своето появяване на пророческата сцена. Те ще възпроизведат качествата и чертите на папския Рим, принуждавайки жителите на земята към послушание, чрез което ще се почита папството. От позицията на силата, при най-драстични мерки, ще бъдат въведени неделни закони. Всеки опит за съпротива срещу налагането им ще бъде сломен. Примерът със съкрушаването на Съветския Съюз – единственият сериозен съперник на Америка, който би осуетил намеренията ѝ за световно господство, достатъчно красноречиво говори, че Съединените щати не биха се спрели пред нищо, за да постигнат набеязаните си цели. Както ще видим по-нататък, някои от използваните срещу СССР методи ще бъдат употребени отново, за да се стигне в крайна сметка до финалните сцени на Откровение 13 гл.

Януари, 1983 г. Подписана е директива № 75 – една от най-грижливо пазените тайни на американската администрация. В нея се отива далеч по-напред. Изтъква се, че проблем е не поведението на Съветския Съюз, а самата съветска система. Директивата посочва, че именно тя трябва да бъде променена. В основата на директивата лежи вярата, че САЩ разполагат със сила да подкопаят чрез външен натиск политическите основи на съветската империя.⁹

Още през пролетта на 1982 г., усещайки, че е напилал пулса на съветската икономика, Бил Кейси заявява пред един от хората си: „Това е икономика от мафиотски тип. Крайно се нуждаят от нови технологии, за да оцелеят. Единственият начин да се слобият с твърда валута е износът на нефт и газ на по-високи цени. До такава степен залагат на това, че ако изиграем правилно картите си, ще изгърмят.“¹⁰

За реализиране на целите си Съединените щати започват широкомащабна кампания. Дискретно се работи за понижаване на цените на горивата. Усилията им се увенчават с успех. Съюзникът на САЩ – Саудитска Арабия, залива световния пазар с нефт. От 30 долара цена за барел нефт през ноември 1985 г., пет месеца по-късно той вече се продава по 12 долара, с тенденция да слезе до 10 \$.

„Ефектът от спадането на петролните цени бе просто смазващ – казва членът на ЦК на КПСС Евгений Новиков – Истинска катастрофа. Десетки милиарди отлетяха.“¹¹

Зашеметяващият спад на цените на нефта нанася тежък удар и на съветския оръжеен бизнес – вторият по важност експортен продукт след енергоносителите. Над Москва се завихря финансов циклон. Девалвацията на долара, планирана от американското министерство на финансите, носи допълнителни загуби от 2 млрд. долара на година за Москва, тъй като цените на съветския експорт са в долари, а на повечето вносни стоки – в европейски валути.

Освен на горива, СССР е и голям износител на злато, платина, скъпоценни камъни и редки метали. От тях той също получава солидни постъпления в твърда валута. Но и тук, (след намесата на шефа на ЦРУ), нещата започват да се развиват неблагоприятно за Кремъл. Цените рязко тръгват надолу. Валутният поток към Москва става все по-тънък. Съветската икономика започва да се задъхва.

Днес сме свидетели как златото отново се използва от САЩ, този път като елемент от стратегията им за световно господство. Точно преди края на хилядолетието благородният метал престана да бъде стабилна инвестиция в период на кризи, а загуби и доверието на финансистите като инструмент за разплащане. Не представлява интерес дори като резервна валута. Централни европейски банки и по-малки национални трезори оповестиха, че се разделят с част от златните си запаси. Златото е на път да се превърне от неразделна част на световната монетарна система в най-обикновена стока. Вместо него на преден план излезе щатският долар.

Тенденцията за отказ от златото се окачества от асоциацията на третия свят „Голд Антитръст Екшън“ като „международна конспирация“, начело със Съединените щати. Вестник „Файнаншъл таймс“ нарече британските продажби на злато, (които имаха катастрофални последици за пазара на благородния метал), „част от световна конспирация“¹², а мнението на един от коментаторите за играта със златото бе: „Това е стратегически план за глобално господство на Съединените щати.“

И наистина, по-силни от всякога, САЩ започват да налагат модела на новия век – информационното общество, високите технологии и доларът като световна валута.

Драстичният срив в цената на жълтия метал ще засегне икономиките на много държави и ще ги направи още по-податливи на американското влияние. Но нали именно това е в интерес на Новия световен ред?

Модерните западни технологии, които Съветският Съюз използва, стимулират икономиката му и спестяват на страната десетки милиарди долари от икономии в областта на научно-техническата и развойната дейност. Американската администрация решава да удари Съветите и тук. Тя налага забрана върху износа на модерна техника и технологии за Москва. По-късно ембарговият списък от забрани непрекъснато се допълва. САЩ използват твърде широко определение за „американска технология“, което на практика им позволява да контролират потока от технологии в целия свят. Вашингтон безцеремонно изнудва европейските правителства да подкрепят американските санкции. От Стария континент реагират с възмущение. Дори най-верният съюзник на Америка – Маргарет Тачър, възразява на Рейгън: „Тук вашите закони не са в сила.“ Немски бизнесмен заявява: „Смятам за неразумно например една европейска компания за компютърен софтуер, която използва американски технически данни, да стане подвластна на американските експортни наредби, колкото и незначителен да е американският принос.“¹³

Но в крайна сметка Европа не само че отстъпва, но и се присъединява към американските забрани. Тя не може да се противопоставя на САЩ – зависима е от тях. Не притежава нито мощния американски икономически потенциал, нито технологичния им напредък. Едно упорство спрямо Съединените щати би й струвало страшно скъпо. Действията на Рейгъновата администрация имат ефекта на задушаваша примка за СССР.

23 март 1983 г. Роналд Рейгън се обръща към нацията. Той обявява, че САЩ започват разработката на Инициатива за стратегическа отбрана – ИСО или т.нар. „звездни войни“. Речта на Рейгън предизвиква шок в Кремъл. „ИСО ги изплаши до смърт – твърди Алън Уитакър от отдела за политическа психология в ЦРУ. Относно научните и развойните си способности бяха изпаднали в пълна неувереност, стигаща чак до клиничен стадий. Гледаха извънредно сериозно на техническия напредък на САЩ.“¹⁴

ИСО подронва устоите на Съветския Съюз – принуждава го да харчи десетки милиарди долари в неблагоприятни за него времена, за да може да отвърне на „звездните войни“. Технологичното предизвикателство на Америка кара Кремъл да започне да говори за „перестройка“, а съветският депутат Иля Заславски, отчи-

тайки необходимостта от промени (в светлината на действията на американския президент), обобщава: „Баща на перестройката е Роналд Рейгън.“¹⁵

Неприятностите за Москва се допълват и от избирането на папа поляк за глава на Католическата църква. Това също е шокос удар за Съветите. Знае се, че още с избирането му през 1978 г., „светият отец“ работи за интересите на Полша. Според слуховете папа Йоан-Павел ≤ е изпратил през декември 1980 г. послание до Леонид Брежнев, в което заявява, че ако СССР нападне Полша, той ще се върне в родината си, за да организира лично съпротива срещу окупацията.¹⁶

Папата е енергичен и ярък критик на марксизма навсякъде по света. Той е личността с най-висок морален авторитет. Съветската преса вижда в папата заплаха, която трябва да са следи и възпира. В една отпечатана в Украйна брошура се казва: „Реваншистите и враговете на демокрацията и социализма гледат с надежда към новия папа... тъй като целта му е да обедини католиците от целия свят в единна антикомунистическа сила. Не грижа за човечеството и неговото бъдеще диктуват това домогване, а желанието за религиозна власт над планетата.“¹⁷ КГБ е категоричен: Ватикана се стреми да разшири влиянието си в Източна Европа.

Американските санкции, наложени на Полша заради „Солидарност“, имат особено тежки последствия за нея. Икономиката на страната е на ръба на пълното разпадане. Опозицията, благодарение на тайната американска подкрепа, съумява да оцелее. Лидерите на „Солидарност“ искат от правителството на генерал Войчех Ярузелски легализиране на движението. Това е голямо предизвикателство за режима. Вашингтон дава на полските власти да разберат, че дори и една драскотина по „Солидарност“ ще предизвика нови санкции и ще затегне получаването на кредити. Генерал Ярузелски няма друг избор, освен да приеме искането на опозицията. Пукнатините в съветската система се разширяват.

Март, 1985 г. Роналд Рейгън подписва директива № 166. Президентът желае да нанесе такъв геополитически удар на Москва, че да прокънти в цялата империя. Предприета е най-смелата секретна операция от ерата на Студената война – нападение на цели в самия Съветски Съюз. В съветска Средна Азия започват да действат мудархидини. Войната се пренася от Афганистан на съветска земя.¹⁸

Кремъл приема тези атаки като нарушение на териториалната цялост на СССР. Национализмът и ислямският фундаментализъм се надигат като буря над хоризонта. Нарастващият брой човешки жертви в Афганистан, скъпите загуби, причинени от американските ракети „земя-въздух“ – „Стингър“, употребявани от муджахидините, както и операциите на съветска територия, се оказват достатъчни, за да предизвикат оттеглянето на руснаците. От малка инфекция Афганистан се е превърнал в кръвоизлив за Москва.

Тези и други добре обмислени действия от стратегическата офанзива на американската администрация поразяват съветската система точно в сърцето. Един след друг, като плочките на домино, рухват режимите в Източна Европа. Не много време след това престава да съществува и Съветският Съюз.

За Съединените щати Рейгън е най-великият американски президент. Той възвърна увереността на Америка в нейните собствени сили и накара милиони американци да повярват, че САЩ имат историческа мисия спрямо останалите народи. По време на неговото управление икономиката на страната отбеляза забележителен възход. Този 40-ти президент на САЩ стана катализатор на много промени, довели до бързи изпълнения на библейските пророчества. Америка излезе от сянката на поражението във Виетнам и унижението в Иран и със самочувствието на световен лидер започна да играе ролята, в която ни я описва боговъдъхновеният доклад.

В сферата на успешното фирмено управление се изхожда от правилото, че подходящият човек на подходящото място решава всичко. Това в най-висока степен важи за Рейгън като президент на САЩ. Времето изискваше настъпването на дълбоки промени, смяна на системи, ориентиране към други ценности. Рейгън бе подходящият човек, който на подходящото място – президентската длъжност, изпълни онова, което трябваше да стане в определения исторически период от време. Относно неговата личност и качества коментаторът Хюг Сайди от списание „Тайм“ бе писал: „Ние имаме президент точно за времена като нашите.“¹⁹

Хора на времето ли сме? Познаваме ли звука на тръбите? Разбираме ли времената, в които живеем? Виждаме ли в тях изпълненията на съответните пророчества?

В Стария завет Давид имаше за помощници мъже, на които можеше да се облегне. За едни от тях Свещеното Писание доклад-

ва: „...от исахарците мъже, които разбираха времената, та знаеха как трябваше да постъпва Израил.“ (1 Лет. 12:32)

Тези Давидови помощници бяха хора, които напипваха пулса на времето. Те го познаваха и бяха в синхрон с него. И затова знаеха как трябваше да постъпва Израил.

Господ иска да има точно такива служители – мъже и жени, от чиито уста, докоснати от свещения огън, да излиза настоящата истина.

Едно изображение се състои от отделни детайли. Събрани заедно, те дават картината. Така е и при изпълнението на пророчествата. Отделните детайли – събитията, събрани в тяхната последователност, дават като резултат онова, което е описано. Да вземем за пример току-що изнесените факти. Два колоса – Съединените щати и Съветският Съюз, със съвсем различни идеологии и системи, могъщо въоръжени, стояха изправени един срещу друг и си оспорваха ръководството над света. Според пророческия доклад обаче трябваше да остане само едната суперсила – САЩ. Само по такъв начин писаното би се изпълнило. Чрез поредица от събития – детайли (разгледахме ги), в края се получи онова, което Библията предсказа.

Нека бъдем хора, които разбират детайлите. Които виждат в отделните камъчета на мозайката картината, която ще се появи при окончателното им събиране. Нека не изоставяме от времето. Защото нищо не остава без последствия.

3 октомври 1990 г. Москва, хотел „Октябрская“. Във фойето зад вратата, край келнерите, стои Михаил Горбачов. Отпред цари суматоха, защото върви церемонията по обединението на Германия. Някакъв немец напомня на генералния секретар собственото му прочуто предупреждение към източногерманския ръководител Ерих Хонекер, че „историята наказва онези, които закъсняват“. С горчивина Горбачов отвръща: „Да, но май всички ние закъсняваме.“²⁰

Изоставяме ли спрямо времето? Движим ли се със събитията подобно на библейските мъдреци от Изток и подобно на Йоан Кръстител? Или като еврейския народ спим, останали далеч назад, без реална представа за действителността вчера, днес и утре?

„Свидетелства към църквата“, т.5 – „Ние нямаме никакво предчувствие за сцените, които ще се разиграят в нашия свят. Сатана действа чрез човешки средства.“²¹

Същото това ЦРУ, което игра централна роля в стратегията на Рейгън за разбиване на Съветския Съюз, през 1954 г. създаде организацията „Билдерберг“. Това общество, в чийто състав влизат хора с огромна власт, пари и влияние, е именно едно от човешките средства за изпълнение на Откровение 13 гл. Неговите методи, също както тези на ЦРУ, са тайни. Работи се зад непроницаема завеса от секретност. Целите му са многостранни. В общи линии те включват: устройство на света и неговото управление, контрол върху световната икономика, създаване на Нов световен ред. „Билдерберг“ поддържа взаимоотношения и с други тайни организации като Съвета за международни връзки и Тристранната комисия, с които го обединяват общи цели и общо виждане по проблемите. Интеграцията и глобализацията са важен елемент в стратегията на тези тайни общества. Благодарение на тях се постига взаимозависимост между икономиките на държавите. А от тук до Новия световен ред крачката е само една.

На 15 декември 1987 г. американският сенатор Джеси Хелмс произнесе в Сената остра изобличителна реч против световната върхушка, като се обърна към президента Рейгън с думите: „Внимателното вглеждане в това, което става зад сцената разкрива, че всички тези кръгове действат, за да създадат т.нар. Нов световен ред. Според мнението на тези глобалисти държавите и националните граници нямат никакво значение. Политическата философия и политическите принципи просто стават относителни. Всъщност дори конституциите вече нямат отношение към властта. Свободата и тиранията не се разглеждат непременно като добро и зло и не са компонент на политиката. От тази гледна точка дейността на международните финансови и индустриални сили се насочва към осъществяването на проекта за единен свят... Всичко, което има значение за този клуб, е увеличаване на печалбите до максимум чрез...система, почиваща на два стълба – дълговете и монопола. Това не е истински капитализъм. Това е път към икономическа концентрация и политическо поробване.“²²

Днес, 15 години по-късно, всеки сам може да прецени дали предупрежденията на сенатор Хелмс са били основателни.

Един от анализаторите на новите явления в света изтъкна: „Тед Гърнър, Рупърт Мърдок, Бил Гейтс или десетина други властелини на света никога не са подлагали своите проекти на гласува-

не. Техните пари, продукти и идеи преминават безпрепятствено границите на световния пазар. В техните очи политическата власт е само третата власт. Преди това са икономическата и информационната. А когато притежаваш и двете, вземането на политическата власт е формалност.“²³

1 Сол. 5:1-3 „А за годините и времената братя, няма нужда да ви се пише, защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: „Мир и безопасност!“, тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жерна и никак няма да избегнат.“

Мирът на планетата е от извънредно голямо значение за изпълнение на пророчествата от Откровение. Той осигурява безпроблемно и гладко протичане на описаните от ап. Йоан събития. Работещите за Нов световен ред също много добре разбират, че конфронтацията между хората и народите затруднява постигането на намеренията им. Затова те се стараят огнищата на напрежение да бъдат потушени, различията – изгладени, а конфликтите – разрешени с мирни средства. Като знак на времето, преди навлизането си в последната криза, човечеството ще се намери в състояние на относителен мир и мнозина ще възхваляват този мир, виждайки в него прелюдия към дългоочаквания земен Милениум.

Днес светът е на зрял за налагане на неделното законодателство. Съединените щати са по-силни от всякога. Америка встъпва в новото хилядолетие в момента на своето най-голямо политическо и икономическо могъщество. Нито един период в историята на САЩ не е бил толкова триумфален. Повалени са всички значителни врагове, а съюзниците са превърнати в сателити. „Желязната завеса“ и „Студената война“ са спомени от миналото. СССР остана в историята. Никоя страна не може да си позволи да нарушава световния мир и да предизвиква конфликти, без да вземе под внимание реакцията на Съединените щати. Някои „непокорни“ глави като Саддам Хюсеин и Слободан Милошевич бяха наказани, за да не създават проблеми за Новия световен ред. Според Робърт Суни, известен политолог от Мичигънския университет, днешното настроение на американците може да се изрази с една дума – упоение. Навсякъде цари всеобщо опиянение от собствената значимост и сила. Гражданите на САЩ окончателно повярваха в своето предопределение и право да насаждат американската ценностна система нав-

сякъде по света. А ако на Съединените щати не се харесва дадена страна, нейните особености или лидерът ѝ, то тези „неудобства“ се отстраняват, за да бъде вкарана тя в американските стандарти. През 1991 г. експертът от Пентагона Волфович отбеляза: „Нашият статут на единствена суперсила ще просъществува чрез военна мощ, достатъчна да откаже всяка нация или група от нации от противопоставяне на господството на САЩ.“²⁴

„Великата борба“, стр. 269 – „За да могат Съединените щати да направят образ на звяра, религиозната власт трябва да завладее държавата...“

По повод масираното присъствие на религията на предизборната сцена в САЩ, във връзка с избирането на стопанин на Белия дом след Клинтън, вестник „Таймс“ писа: „Тази година (1999), мащабът на публичните демонстрации на религиозност надмина всичко. Основен виновник за това е Бил Клинтън. Той накара милиони американци да започнат да разглеждат под лупа моралните устои на евентуалния бъдещ президент. След аферата с Моника Льюински сондажите сочат, че американския избирател залага много повече на моралната чистота на бъдещия президент, отколкото на позициите му по въпросите на образованието, данъците или безработицата... Ниският морал на Клинтън страхотно вдигна летвата за новите кандидат-президенти и затвърди ролята на религията в политическия процес.“

Наблягането на личния морал, продължава „Таймс“, може да е свързано и с бума в икономиката на САЩ. Когато едно общество живее в изобилие, на хората остава повече време да обръщат внимание на духовното. Електоратът не се впечатлява вече от обещания за материално благополучие, защото в голямата си част го има. Американците днес жадуват за духовна храна.“²⁵

Процесите, които днес се наблюдават в Съединените щати говорят, че пророчествата от Откровение 13 гл. бързо се придвижват към заключителния си сценарий. Религията завоюва все по-силни позиции в обществото. Тя е фактор, с който всички се съобразяват. Нейното влияние расте непрекъснато. Тя все повече се налага като норма и морал за нацията. Елемент от този морал, за чието съблюдаване все повече се настоява, е неделният празник.

Робърт Грант, водач на „Християнски глас“, предупреди: „Ако християните се обединят, ние ще бъдем в състояние да направим

всичко. Ще прокараме всякакъв закон или поправка. И ние точно това възнамеряваме да направим.“²⁶

В изявление по националната телевизия той подчерта: „Можем да променим Конституцията... Належащо е да го направим. Ако трябва да живеем под закон, а така е редно да бъде, ние трябва да живеем под Божия морален закон.“²⁷

В писмо, адресирано до председателя на Религиозната кръгла маса, бе запитано дали вече е време някой да повлияе на законодателството да направи неделата национален ден за богослужение в цялата страна. Отговорът на изпълнителния директор Х. Едуард Роун беше: „Да, президентите трябва настоятелно да легализират и прокламират това.“²⁸

Общонационалните вестници и телевизията в САЩ направиха впечатление с упоритите си апели към масите, че „правителството носи отговорността да узакони националното съблюдаване на неделния ден“. Затова не бе изненадващо, че при прослушване на законодателството на Южна Каролина, настоятелното искане на щатския представител Андерсън за неделен закон, който да подобри състоянието на обществото, предизвика бурни овации.²⁹

Неделните закони ще се отличават с изключителна строгост. Под заплахата от най-тежки наказания ще бъде наложена забрана за всякаква работа в неделя. Това ще бъде едно сурово законодателство, което, прието първо в САЩ, по-късно ще обхване целия свят. „Когато Америка, страната на религиозната свобода, се съедини с папството, за да потиска съвестите и да принуждава хората да почитат фалшивата събота, тогава жителите на цялото земно кълбо ще бъдат склонени да последват примера ѝ.“³⁰

Синдикатите ще бъдат активни участници в разиграващите се последни събития. Те ще използват своята власт и влияние в подкрепа на неделните закони. Ще бъдат съюзници на църквата и държавата в ограничаването на свободата на съвестта.

През 1956 г. в тогавашната ГФР бе приет закон, който забрани пазаруването в късните вечерни часове и в неделя. След обединението на Германия този закон се наложи и на територията на бившата ГДР. Забраната бе спазвана стриктно. В Берлин и някои източни градове обаче се появи недоволство. Хората искаха либерализиране на положението. Десет години след падането на Берлинската стена, големият универсален магазин „Кауфхоф“ за пръв път отвори вратите си за работа в неделя.

Политиците и синдикатите се обявиха против отварянето на магазина. Берлинските власти заплашиха да наложат тежки глоби на „Кауфхоф“ и на всеки друг магазин, дръзнал да продължи да работи в неделя. Синдикатите предупредиха, че така големите магазини заплашват да сринат дейността на семейните предприятия, като остават отворени недопустимо дълго време. Религиозни лидери проповядваха против неделната работа на магазинерите, което според тях е оскверняване на църковния ден за почивка. „Не мога да разбера синдикатите, каза мениджърът Йозеф Шюлер. Не може всичко в живота да се регулира.“³¹

В книгата „Избрани вести“, т.2, четем: „Бързо приближава времето, когато работническите синдикати ще упражняват насилствена власт... Те ще съдействат за предизвикването на едно време на скръб, каквото не е имало откакто свят съществува... Тези синдикати са едни от знаците на последните дни. Хората се връзват на снопове, готови да бъдат изгорени.“³²

Откровение 13:16,17 – „И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им. За да не може никой да купува или продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име.“

Доскоро цялостното разбиране на тези стихове не бе напълно възможно. При всичките опити за тълкуване оставаше някаква неяснота. Но другояче не можеше и да бъде. В своя напредък в знанието човечеството не бе достигнало нивото, което да позволи да се гледа на 16 и 17 стихове като на едно реално осъществимо събитие. Духът на пророчеството ни казваше: „Белегът на звяра е онова, което е било проповядвано, че е. Не всичко по този въпрос е разбрано, нито ще бъде разбрано, докато свитъкът не бъде напълно развит.“³³

Тези боговдъхновени думи ни показваха, че ще има бъдещо развитие на това пророчество и то ще бъде ясно разбрано едва когато навлезем във времето му на изпълнение. Днес човечеството се намира на такъв етап в своето развитие, който позволява да имаме разбиране и по този въпрос. Завесата на неяснота спрямо пророчеството се отдръпна. Чрез смайващите постижения на високите технологии вече може да се извършва и това маркиране, за което ни говори библейският доклад. Онова, което до вчера влизаше в сферата на фантастиката и невероятното, днес вече е напълно възможно.

През март 1982 г. едно американско списание публикува карикатура, на която се виждат хора, носещи на челата си интернационална идентификационна система. Цифрите са невидими. Те могат да бъдат разчетени само с проверяващ апарат с инфрачервени лъчи. И въпреки това са толкова сигурни, колкото са и отпечатъците от пръстите.

Едва ли американското списание е подозирало, че всъщност представя една реална картина от бъдещето. През август 1999 г. западният печат съобщи, че американски фирми, опирайки се на удивителния напредък на високите технологии, обмислят електронно маркиране на своите служители.³⁴ Целта е да се упражнява пълен контрол над тях.

В края на световната история разделянето на човечеството на две големи групи – пазители и нарушители на Божия закон и забраната за съблюдаващите Божиите заповеди да купуват и продават, изисква идентификация на всяка отделна личност. Само по такъв начин на едните може да се разрешава, а на другите да се забранява извършването на покупко-продажба. А когато е необходимо да се направи разграничение между двете класи в магазина, в банката и навсякъде, където се купува и продава, модерна високотехнологична електроника ще разпознава кой е маркиран и кой не. Получаването на белега на звяра ще става чрез принудително нарушение на Божия закон.

„Избрани вести“, т. 2 стр. 152 – „Хората ще се свържат в съюзи, които ще ги въвлекат в лагера на неприятеля.“

Едно от явленията, които са особено характерни за съвременния свят, е интеграцията. Тя стана много важен белег на времето, особено знамение за края. Все повече дейности на различни нива минават под нейния знак. Тази форма на свързване между хора или държави вече е придобила глобален характер – светът е обхванат като в мрежа от връзките на интеграцията. Заедно с глобализацията тези две големи реалности на времето ще изиграят извънредно важна роля при налагането на неделното законодателство. Свързването в блокове и съюзи неминуемо е за сметка на националния суверенитет. В по-голяма или в по-малка степен е налице национално обезличаване. Колективното членство потиска индивидуалността и намалява възможността за съпротива. Веднъж гласувани, решенията на дадения блок, съюз или организация стават

задължителни за всички членуващи в тях. Тези особености изключително ще улеснят налагането на неделния празник. Например няма да има нужда Съединените щати, както по времето на Роналд Рейгън, да убеждават различните държави от Стария континент да подкрепят техните решения. Достатъчно ще бъде те да наложат на Европейския съюз да приеме неделата, а той от своя страна ще разпoredи на своите страни членки и кандидат-членки да се съобразят с американското изискване.

Европейският съюз в момента обхваща 15 страни с 370 млн. население. След неговото разширение той ще наброява 500 млн. По-големият брой държави, свързани с членство в съюза, погледнато в светлината на пророкуваните събития за края, означава повече милиони, „вързани на снопове за изгаряне“.

Откровение 17:13, 14 – „Те са единомислени и предават на звяра своята сила и власт. Ще воюват против Агнето, но Агнето ще ги победи, защото е Господ на господарите и Цар на царете. Също и онези, които са с Него, ще победят – които са звани, избрани и верни.“

Коментарът на книгата „Избрани вести“ за тези стихове е: „Ще има всеобщ съюз, постигане на единство, обединение на сатанинските сили... Във войната срещу Божия народ ще се обединят всички, отстъпили от закона на Йехова. В този конфликт съботата от четвъртата заповед ще бъде основен предмет на спор, защото в нея Великият Законодател показва, че Той е Творецът на небето и земята.“³⁵

„Борбата против Божия закон, която започна на небето, ще продължи до края на времето. Всеки човек ще бъде изпитан. Всички ще бъдат заставени да избират между Божиите заповеди и човешките нареждания. Там ще се тегли разделителната линия. В света ще има само две класи. Всеки характер ще бъде напълно развит и всички ще покажат дали са избрали страната на верността или страната на бунта.“ („Животът на Исус Христос“, стр. 430)

В следващата глава – „Божият печат или белегът на звяра?“, ще разгледаме истината за съботния ден в цялата ѝ важност и сериозност. Ще се запознаем по-отблизо с дейността на Светия престол през последните 20 години, както и с глобалните амбиции, които той преследва.

Глава 6

Божият печат или белегът на звяра?

В книгата Изход 20:8-11 Господ заявява: „Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти. Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден Си почина. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.“

Това, което е представено на вниманието ви, е четвъртата Божия заповед. В нея Великият Законодател по най-ясен начин разкрива Себе Си като Бог и Творец с територия на владееене, която има космически измерения. От никоя друга заповед измежду останалите девет не можем да разберем кой е Авторът на закона и Създателят на всичко видимо и невидимо. Единствено заповедта за съботата ни дава такава възможност. Тя е откровението за Бога в Декалога, Божият печат, ключът към разбиране на най-великите истини на Свещеното Писание.

В тази глава ще разгледаме историята на съботата и нейната промяна от папството като част от голямата борба на Сатана срещу закона, започнала още в небето. Ще се запознаем по-отблизо с дейността на „Светия престол“ през последните 20 години, както и с глобалните амбиции, които той преследва. Ще видим как отношението ни към четвъртата Божия заповед в недалечно бъдеще ще се превърне в изпит и резултатите от него ще бъдат с вечни последици.

Когато Господ изведе Израил от Египет и му предаде закона Си, Той наблегна особено на спазването на съботата. Никое друго

постановление, дадено на израилтяните, не бе предназначено да ги отличава от околните народи така, както четвъртата заповед. Тя изявяваше разликата между тези, които признаваха Божието владичество и останалите, които отказваха да Го приемат като техен Създател и Цар. Чрез Мойсей Господ заповяда: „Съботите Ми непременно да пазите, защото това е знак между Мене и вас във всичките поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам.“ (Изход 31:13)

Освен че е знак на Твореца, съботата е и знак на освещение. Силата, Която сътвори всичко е същата, Която пресъздава душата по Божия образ. Истинското освещение представлява единодушие с Бога, единство с Неговия характер, а съботата е знакът на послушанието. Който е послушен от сърце на четвъртата заповед, ще изпълнява и целия закон. Чрез покорността си човекът бива осветен.

Вярно е и обратното: ако не сме в пълна изправност по отношение на съботата, такива ще сме и по отношение на останалите девет заповеди. Ако нещо не е наред в освещаването ни на седмия ден, ако си позволяваме да го нарушаваме, същото е положението и при другите заповеди от Декалога. Съботата безпогрешно разкрива настоящото ни духовно състояние. Подобно на дървото за познаване на доброто и злото в Едем, тя е проба за верността ни към Твореца, към Законодателя и Изкупителя.

Като част от неизменяемия закон на Йехова, съботата винаги ще носи святостта и благословието, дадени ѝ при Сътворението. Тя винаги ще напомня за Божията творческа сила. Чрез нейното спазване вярващите потвърждават заветните си отношения с Бога. Те влизат в Неговата почивка, получавайки благословиенията, дадени на всички, които съблюдают изискванията за спасение.

В Божия закон обаче бе извършена промяна. На мястото на съботата – свещения ден за възпоменание на Сътворението, бе поставен един от работните дни на седмицата – неделята. Този обикновен делничен ден, без никаква святост пред Бога, бе знакът на папския авторитет, белегът на звяра. „Човекът на греха“, който се представяше за заместник на Божия Син, направи тази промяна в Декалога. След неговото вмешателство в закона той придоби следният вид:

I
Аз съм Господ твой Бог, да нямаш други богове освен Мене.

II
Не вземай напразно името на Господа твоя Бог

III
Помни да пазиш свято почивния ден

IV
Почитай баща си и майка си

V
Не убивай

VI
Не прелюбодействай

VII
Не кради

VIII
Не свидетелствай лъжливо против ближния си

IX
Не пожелавай жената на ближния си

X
Не пожелавай богатата на ближния си

„Общ католически катехизис“

Уважаеми читатели, виждате ли във видоизменения от папството Декалог кой е Авторът на закона? Разбирате ли кой е Творецът на небето и земята, на всичко видимо и невидимо след подмяната на съботната заповед с почивния ден на папската институция? Научавате ли от заповедта: „Да пазиш свято почивния ден“ същото, което научавате за Бога от доклада в Изход 20:8-11? А да забелязвате някаква святост или благословение да почиват върху неделното постановление? Не, защото човек не може да даде от себе си онова, което Творецът е дал на избрания от Него почивен ден. Промяната на съботата в неделя целенасочено изключва Бога от съзнанието на хората. Тя насочва вниманието върху земен авторитет в противовес на Божия авторитет.

След като Адам бе създаден в шестия ден и даде име на всяко сътворено същество, той сподели почивката на своя Творец. Заедно с Христос Адам отпразнува съботата. Той се наслаждаваше на

гледката от чудните Божии дела – всичко наоколо му говореше за любовта на Отец. Както когато бе в Едем, така и когато вече не се намираще там, Адам спазваше свято съботния ден. Неговият ум поддържаше неувяхващ спомена за Божията творческа сила и любов. Набожните поколения след него – Ной, патриарсите, пророците и послушните на закона на Йехова през вековете преди Христа, никога не са освещавали друг ден, освен съботата. Тя е била отличителният им знак, че Господ е техният Бог и те са Негово изкупено притежание. В проповедта Си на планината Исус заяви: „Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди и научи така човеците, най малък ще се нарече в небесното царство, а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство.“ (Матей 5:18, 19)

Когато хвърли пророчески поглед към бъдещето, във времето, когато Ерусалим щеше да бъде разрушен от римляните, Спасителят каза: „При това, молете се да не се случи бягането ви зиме или в съботен ден.“ (Матей 24:20) Християните взеха под внимание думите на своя Господ. Бягането им не стана през зимата или в събота и нито един от тях не загина при обсадата на Ерусалим.

Тъмните векове на папско господство бяха най-големият духовен мрак за християнството. Библията беше забранена книга. Тя се тъпчеше в праха, а към онези, които я приемаха за правило на вярата и живота си обществото бе настроено враждебно. „Тези, за които светът не беше достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята.“ (Евр. 11:38) Светлината на истината понякога едва мъждукаше, но и тогава, както и през всички времена, Господ Си имаше верни служители, които спазваха Неговите заповеди и освещаваха библейската събота.

След 1798 г., когато започна последното време, над света започна да се излива изобилна светлина за Божието слово. Книгата на Даниил бе разпечатана в Откровението на Йоан. Знанието за Библията нарастна многократно. Започна да се проповядва и тройната ангелска вест. Истината за съботата отново бе представена на вниманието на хората. „Поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори“, бе част от съ-

държанието на вечното Благовестие. (Откр. 14:6,7) Небето потвърди вечната валидност на съботата, показвайки ковчега на Божия завет, където се намира великият оригинал на закона на Йехова. (Откр. 11:19) А Исая, пророкувайки за живота в Новата земя, обяви: „И от новолуние до новолуние и от събота до събота ще дохожда всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ.“ (Исая 66:23)

Христос дойде на нашата земя не само да пострада и да умре за човека. Той дойде да прослави и възвеличи закона, да покаже на всички светове в цялото творение, че Божиите заповеди са непроменими. Съботата е почивният ден на Вселената – „тя се празнува на небето“¹. Навсякъде по световите, където има Божии синове и дъщери, има и събота, която е със същото предназначение, както и нашата.

Свещеното Писание предсказва, че силата, която развали Божия закон – папството, отново ще възстанови някогашната си мощ. Прицел на неговите възродени амбиции ще бъде цялата планета. „Заместникът на Христос“ на земята ще упражнява такава власт, каквато никой от земните владетели не е успял да постигне. Писателят на Откровението докладва: „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена, но смъртоносна му рана оздравя. И цялата земя учудена отиде след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра; поклониха се и на звяра, казвайки: Кой е като този звяр и кой може да воюва против него?“ (Откр. 13:3,4)

За да може това пророчество да намери своето изпълнение, религиозният свят трябва да бъде обединен. Той не трябва да се разкъсва от противоречия и борби. Различията в доктрините трябва да бъдат оставени на заден план и да се набляга преди всичко на общата вяра в Христос. Същевременно папството трябва да притежава достатъчно голям световен авторитет и сила, за да може да увлече цялата земя след себе си.

През септември 1960 г., две години преди началото на Втория Ватикански събор (1962-1965 г.), папа Йоан XXIII заяви: „Главните цели на събора се състоят в следното: да се осъществи обща реформа, да се преразгледат и разяснят доктрините, да се усъвършенства структурата на църквата, за да може тя да обхване целия свят... Ние ще направим всичко, за да могат те (протестантите, православните и представителите на другите християнски вероизповедания) да обмислят своите грешки, а ние да преценим отново поведението си, за да имат в крайна сметка всички християни един дом.“²

Съборът протича изцяло в икуменически дух. В работата му вземат участие 2692 църковни йерарси. Пред дипломатическата лаж, почти до мястото на папата, са се разположили наблюдателите на 17 не католически вероизповедания. Сред тях са представители на различни протестантски направления, както и на руската Православна църква, чието присъствие привлича всеобщото внимание. Присъстват и 86 официални делегации от различни страни на света и от различни международни организации.

В речта си при откриването папа Йоан XXIII изтъкна: „...Ако по-рано църквата с крайна суровост е осъждала заблужденията, сега тя предпочита да лекува по-скоро с милосърдие, отколкото със суровост.“³

Нека вникнем внимателно в думите на папата. Това, че в определен етап от време се отдава предпочитание на метода „лекуване с милосърдие“, съвсем не означава, че другият метод – „суровостта“ е изхвърлен от употреба! Просто се използва онова, което в случая е по-ефективно и целесъобразно. „Лечителят“ обаче, както винаги, е „непогрешим“. Той никога не бърка. Дори и когато е извършил кървави злодеяния, може само евентуално да съжалява, че в „правотата“ си е бил принуден да постъпи така! Нека помним също и това, че когато един от римските папи определи на „еретика“ Джордано Бруно „кротко и милосърдно наказание, без проливане на кръв“⁴, тази толкова „снизходителна“ присъда бе... кладата!

„В настоящия исторически момент, говореше в речта си папа Йоан XXIII, Провидението ни води към нов ред в човешките отношения, които с усилията на хората и често, без те да очакват това, се развиват, за да се осъществят висшите и неочаквани предначертания.“⁵

Невинаги ватиканската терминология е разбираема за обикновения човек. Тя обаче е пределно ясна за католическия деец. Думата „католическа“ означава вселенска, а във вселенските интереси на църквата всички доктринални словосъчетания намират своята обосновка и разбиране.

На Втория Ватикански събор консерваторите и противниците на курса, воден от папа Йоан XXIII претърпяват голямо поражение. В светлината на пророчествата от Откровение, те просто са пометени от времето, което изисква да има насреща си личности, съответстващи на новите реалности и на разволя на събитията в света.

Документът „За църквата“, одобрен на събора, цели да постигне единство на всички религии под егидата на Римокатолическата църква. Всички „отклонили се братя“ да се завърнат обратно в лоното на църквата майка и естествено, „светият отец“ да застане начело на един обединен религиозен свят.

Тези намерения на Ватикана обаче не срещат радушен прием навсякъде. Обединението на църквите се оказва по-сложна работа, отколкото предполагат неговите привърженици. Но Римокатолическата църква може да преследва набеязаните си цели със завидно постоянство. Тя се слави с превъзходната си далновидност. Когато нещата не се развиват благоприятно за нея или не са достатъчно наизреци, умее да чака. В своята прозорливост тя знае, че с течение на времето всичко ще дойде на мястото си и ще стане така, както би искала да го види.

16 октомври, 1978 г. Една забележителна дата в историята на Ватикана. На този ден над Сикстинската капела се извила облаче бял дим – знак, че конклавът от кардинали е избрал новия папа. Архиепископът на Краков Карол Войтила става първият от 450 г. насам чужденец, възкачил се на Светия престол. Йоан Павел II – (такова е името, което взема папата поляк), се оказва човек на времето. Той се захваща с работата си с такава жар и енергия, каквато дотогава е непозната във Ватикана. Още през първата година на своя понтификат Йоан Павел II предприема пътуване до различни страни на света – той посещава Доминиканската република, Мексико, Полша, Ирландия, САЩ и Турция. Тези негови посещения предизвикват многобройни коментари в световния печат. За сведение ще отбележа, че папа Павел VI предприема първото си излизане в чужбина пет години след избирането му за глава на Римокатолическата църква, а преди него никой от папите не е пътувал подалече от лятната си резиденция Кастел Гандолфо.

Амбициите на Йоан Павел II са глобални – в обсега на неговото полезрение попадат всички континенти. В Турция (1979 г.) се среща с православния патриарх Димитриус, с когото обсъжда въпроса за икуменизма. Същевременно пребиваването му там е и жест към исляма. С визитата си на изток – Пакистан, Филипините, остров Гуам, Япония и Аляска (16-22 февруари 1981 г.) папата прави нов реверанс към исляма, като погледът му е насочен и към Китай. При евентуален достъп до милиардното население на тази страна,

един ден тя може да се превърне в огромна мисионерска територия за Католическата църква. „Светият отец“ е далновиден – той гледа на нещата както в близка, така и далечна перспектива. Относно целите на пътуването му на изток един от многобройните коментари гласеше: „Това е още един опит да се укрепи международния и духовния авторитет на Ватикана, да бъде привлечено към нея всеобщото внимание и тя да се превърне в „световна държава“, чиято дума ще оказва определено влияние върху хода на световните събития.“⁶

В началото на 80-те години Полша се превръща в арена на борби между двете световни системи. Когато там избухват масовите работнически вълнения под ръководството на „Солидарност“, Йоан Павел II и Роналд Рейгън сключват съюз да подкрепят синдиката. Близостта между двамата се обуславя от сходството на възгледите им. За главата на Римокатолическата църква и за правоверния протестант Рейгън борбата с комунизма е „религиозна война“ срещу враждебна духовна сила. В хода на съвместните действия в подкрепа на „Солидарност“ Вашингтон разбира, че Католическата църква в Полша е много по-добре информирана за ситуацията в страната, отколкото американското разузнаване.⁷ Години по-късно, когато през Източна Европа минава вълна от „нежни“ революции, Полша, освободена от съветската опека, се разглежда от Светия престол като плащарм за укрепване на влиянието му в Литва, Чехия, Украйна и Унгария.

13 април 1986 г. На тази дата в Рим стана едно събитие от историческо значение, което отново привлече погледите на вярващи и невярващи към Ватикана. Папа Йоан Павел II направи официално посещение в главната еврейска синагога. За пръв път в историята на Римокатолическата църква неин глава предприема такава стъпка. При влизането си в синагогата папата бе посрещнат с пеене на огромен хор и овации. Цялото богослужение бе извършено според книгите на Стария завет. Папата и главният равин на еврейския храм Елио Тоав седяха на позлатени тронове пред олтара. В речта си Йоан Павел II заяви, че Католическата църква ще продължава и за в бъдеще да отстранява всички форми на предразсъдъци. Той отбеляза, че църквата желае задълбочаване на диалога между двете общности на базата на взаимното зачитане. Главният равин Елио Тоав от своя страна окачестви посещението на „римския първосвещеник“ като „най-значителното религиозно събитие

на нашето време“. Службата в синагогата приключи с цитиране на старозаветни текстове от двамата ръководители, като последните думи в речта си папата завърши на иврит.

Безпрецедентното посещение на главата на Римокатолическата църква в еврейската синагога предизвика интереса и вниманието на световната общественост. Пресата коментира събитието като: „акт на помирение“, „важна историческа стъпка“, „едно от най-значителните събития в историята между Ватикана и евреите“ и „посещение, чийто исторически мащаб е огромен“.

Година и пет месеца по-късно, на 1 септември 1987 г., вече не папата, а еврейските водачи отидоха при него. Деветчленна делегация от ръководители на еврейската общност посети „светия отец“ и води безпрецедентни по своя характер разговори. Подобни контакти в миналото бяха невъзможни. Със срещата бе поставено началото на сериозен диалог между двете религии и оценките на еврейските водачи бяха изцяло положителни.

Площад „Свети Петър“, Ватикана, 6 юни 1987 г. Папа Йоан Павел II обявява следващите 14 месеца за посветени на дева Мария. 18 сателита предават на живо церемонията, която е наблюдавана от около 1 милиард души! Социалистическа Полша е сред държавите, чиято телевизия излъчва непосредствено от мястото на събитието.

Съединените щати са страната, към която папството е проявявало и продължава да проявява най-голямо внимание. И то не без основание. В засилващата се мощ на Америка и в непрестанно увеличаващия се брой на католиците в населението ѝ Светият престол вижда прекрасна възможност да реализира амбициите си за световно господство. Папският двор умее да разпознава „откъде духа вятърът“ и съответно да се насочва точно там.

10 септември 1987 г. Начало на 10 дневна визита на Йоан Павел II в САЩ. Това е второто му посещение в тази страна. За него той се готви особено старателно. Още преди една година започва да обмисля проповедите си, а установените дипломатически отношения между двете държави през 1984 г. дават на папата възможност да провежда мисиите си в Америка напълно законно. При кацането си на международното летище в Маями – Флорида, Йоан Павел II е посрещнат от Роналд Рейгън и съпругата му Нанси. Президентът се обръща към своя гост с думите, че „не само католиците, но всички американци приветстват неговото идване“. Гражда-

ните на Маями оказват крайно радушен прием на папата. Навсякъде той е обгърнат от внимание. Журналисти от цял свят отразяват визитата му. В центъра на дискусиите стоят папските мисии за световния мир и църковно единство.

11 септември 1987 г. Дългоочаквана среща между папата и еврейските водачи. На „светия отец“ е оказан сърдечен прием в Колумбия – сърцето на протестантизма. Водени са пет и половина часови разговори. 70 хиляди души присъстват на религиозна служба на стадиона, където два преплетени кръга символизират идеята за християнско единство между католици и протестанти.

12 септември 1987 г. Йоан Павел II говори пред десетки хиляди младежи в Нови Орлеан – Луизиана. Засяга и проблемите на наркоманията. Градският съвет на Нови Орлеан решава да преименува една улица в града на името на папата по повод гостуването му.

13 септември 1987 г. Сан Антонио, щата Тексас. Градът е известен с това, че половината от населението му е латиноамериканско. На летището главата на Римската църква е посрещнат от оркестър, изпълняващ мексикански мелодии. Пътят му до града минава през шпалир от ентузиазирани посрещачи. Навсякъде той е сърдечно приветстван. Папата отслужва литургия на открито пред 300 хиляди души, говори както на английски, така и на испански като разисква и социални въпроси.

14 септември 1987 г. Феникс, Аризона. 500 хиляди посрещачи очакват Йоан Павел II. По маршрута на папата се веят знамена. „Римският първосвещеник“ отслужва литургия на стадиона, посещава болница и говори за съчувствие към жертвите на СПИН. Той се среща и с индианци и получава подаръци, включително перо от орел.

15,16 септември 1987 г. „Светият отец“ е в Лос Анжелис – най-голямата католическа епархия в Америка. 200 хиляди души правят шпалир с дължина 11 км от летището до катедралата, където той ще остане. Йоан Павел II се среща с 300 епископи.

19 септември 1987 г. Детройт. Много хора чакат цяла нощ под студен дъжд, за да могат на сутринта да видят папата.

20 септември 1987 г. Йоан Павел II заминава на кратко посещение в Канада, след което отлита за форт Симпсън – индианско селище, разположено на 500 км южно от полярния кръг. Там той се среща с индианци и ескимоси. С това триумфалната му 10 дневна визита отвъд океана приключва.

Средствата за масова информация отразяваха най-подробно посещението на папата в САЩ. Лицето му не слизаше от екраните на телевизорите и заемаше първите страници на вестници и списания. Интересът към папата бе огромен, уважението към него – изключително, а визитата му в Съединените щати бе окачествена като „една от най-важните духовни и политически мисии на главата на стотиците милиони католици в света“.

Погледнато в глобален мащаб, нито един държавен глава не е бил посрещан и слушан от толкова голям брой хора, както папата. Нито един човек не се е радвал на такъв интерес и внимание, както „светия отец“. Действително папата е най-големият авторитет на планетата. Като че ли човечеството вижда в него своя Месия, своя лечител на недъзите си, своя духовен баща. А дали Христос би се радвал на повече почести и уважение от папата, ако посетеше Америка или някоя друга страна на света? Едва ли! „Христовият заместник на земята“ е по-почетен от Божия Син! За съжаление!

А някога не беше така. „Имаше време, когато протестантите ценяха много свободата на съвестта, която беше изкупена така скъпо. Те учеха децата си да се отвращават от папството и считаха, че стремеж за обединение с Рим би бил равносилен на изневяра към Бога. Но колко различно е настроението, което се забелязва сега!“ („Великата борба“, 343 стр.)

Някога беше немислимо дори и да се говори за каквито и да е връзки с Рим. Силните антипапски настроения в САЩ отклоняваха домогванията на Светия престол за изпращане на нунций и за дипломатически отношения с тази страна. Когато през 1885 г. папският държавен секретар Симеоний предложи на влиятелния американски кардинал Гибонс да проучи възможността за установяване на дипломатически връзки между Съединените щати и Ватикана, отговорът на кардинала, (отчитайки протестантските настроения в Щатите), бе: „Смятам, че въпросът за нунция трябва да се изостави за неопределено време.“⁸ Когато на президентските избори в САЩ през 1928 г. се състезаваше и кандидатът католик Ърл Смит, намеренията му да стане стопанин на Белия дом бяха провалени от силната антикатолическа пропаганда на протестантите. Те предупреждаваха, че президент католик не е нищо друго, освен пешка в ръцете на римския папа.⁹ Трябваше да мине много време, за да може католикът Джон Кенеди да стане президент на американската държава. Но макар и бавно, часът на Ватикана идваше.

24 май 2000 г. Вашингтон. Камарата на представителите в американския Конгрес даде съгласието си за удостояване на папа Йоан Павел II с най-високото почетно отличие на страната. Наградата – златен медал на Конгреса, бе присъдена на главата на Римокатолическата църква заради ролята му за опазване на световния мир. В гласуването си Камарата на представителите бе почти еднотелна.¹⁰

Този факт сам по себе си е достатъчно красноречив. При наличието на тази коренна промяна в отношението на САЩ към папството и при изцяло положителната нагласа спрямо него, нима вече има някаква пречка за осъществяването на Откровение 13 гл.? Повече от очевидно е, че сме навлезли в самите финални сцени на изпълнението на това библейско пророчество.

Освен за мир, папата говори и за социална справедливост, за зачитане на правата на човека, осъжда негативните последици на глобализма и т.н. Дали наистина вече е настанала промяна в Католическата църква? Дали хубавото лице, с което тя се представя пред света сега, означава необратимо скъсване с методите и принципите на миналото? Не! Хвалбата на Рим е, че той никога не се променя!

Философът Джордано Бруно, изгорен на клада на 17 февруари 1600 г., още е смятан от Католическата църква за еретик! Според папа Йоан Павел II схващанията на мислителя са „несъвместими с християнската доктрина по основни пунктове“¹¹. Изминалите 400 години не са попречили на църквата да поддържа същото отношение към италианския учен, както някога нейните водачи през тъмните векове. Но какво друго може да се очаква от една институция, която издига в ранг на канон собствената си непогрешимост? Институция, на която толерантността винаги е била чужда и която изтъква като свое особено качество това, че никога не се променя!

Когато папа Йоан Павел II поиска прошка за всички минали грехове на Римокатолическата църква на празнична проповед през март 2000 г., той каза: „Молим за прошка...за насилието, използвано в името на истината.“¹²

Обърнете внимание: така формулиран, този израз обявява всички жертви на Рим за грешащи, а техният ексекютор – папството, за прав и принуден да постъпва така в името на истината. Думи, напълно в духа на догмата за непогрешимост. Една такава „безгрешна“ църква никога няма да може да види собствените си грешки.

Тя винаги ще смята, че другите са криви. Ако разполага със светска власт, тя ще наказва различно мислещите и ще претендира, че единствено нейните учения са истината. А и искането на прошка от позицията на непогрешимост, просто не се връзва!

50 милиона са жертвите на „правотата“ на Римокатолическата църква през дългите векове на папско господство. 50 милиона платиха с живота си това, че приеха за истина ученията на Свещеното Писание, а не тези на Рим. А когато се въведе повсеместното съблюдаване на неделата, всеобщ смъртен указ ще заплашва тези, които не приемат наложения от папството небиблейски почивен ден.

Януари, 1998 г. Папа Йоан Павел II посещава последната крепост на „реалния социализъм“ – Куба. Мнозина видяха в това събитие едва ли не капитулация на режима на Кастро. Тези заключения обаче показваха непознаване на тактиката на Светия престол. Действителността бе друга. Папата осъди американското ембарго и донесе значителни дивиденди на Хавана. Неговите ходове бяха добре обмислени. Когато Кастро си отиде, в Куба ще има идеологически вакуум, който Ватикана лесно ще запълни със своето учение.¹³

7 май 1999 г. Главата на Римокатолическата църква е на първата си визита в православна държава след разкола между двете църкви през 1054 г. Избраният обект е Румъния. Лично президентът Константинеску и патриарх Теокист посрещат папата на летището в румънската столица. Стоотици хиляди румънци излизат по улиците, за да видят високия гост. „Надяваме се посещението да оживи диалога между двете християнски църкви“, заявиха от Синода в Букурещ. Стремез за възстановяване на единството на християните в навечерието на третото хилядолетие доведе папата в Румъния – коментира цялата световна преса.

Кулминацията на тридневната визита на Йоан Павел II бе размяната на службите между него и патриарх Теокист. Папата отслужи православна литургия, а патриархът – католическа. С това те символично намалиха дистанцията между католици и православни. „Благословия е да преживееш този момент на сближаване в края на това хилядолетие, което раздели нашите религии“, каза Теокист. „Ако не сме напълно обединени, то поне може да се приближим до това“, отбеляза главата на Римската църква. „Папската визита тласна Румъния към Запада и откри пътя към Русия, което ще има историческо значение“, изтъкнаха още коментаторите.

През май и юни 2001 г. папа Йоан Павел II направи посещение в Гърция, Сирия и Украйна. Мисията му в трите държави включваше преодоляване на разделението между православни и католици и насърчаване на диалога с исляма. В Гърция речта на папата бе аплодирана от главата на гръцката православна църква архиепископ Христодулос, а след приключването на петдневната папска визита в Украйна агенция АП обобщи, че макар да не е успял да заличи хилядолетното разделение на християните на православни и католици, по време на посещението му е станало ясно, че пропагандата между двете общности може да бъде запълнена.

Неуморната дейност на Йоан Павел II донесе изключителни активи на Ватикана. Нито един период от новата история на Светия престол не е бил толкова триумфален, както при управлението на папата поляк. Когато на 18 май 2000 г. „светият отец“ навърши 80 г., в оценката за извършеното от него бе посочено, че той е направил 123 визити в чужбина. Докато преди неговото възкачване на престола Ватиканът е поддържал отношения с 97 страни, 20 години по-късно числото на държавите, имащи отношения с Ватикана наброява 161!¹⁴ Така при едно силно управление, характерно с постоянно увеличаващи се влияние и мощ на папството, усетил, че часът за осъществяване на неговите глобални амбиции вече настъпва, на 7 юли 1998 г. Йоан Павел II изпрати писмо от 104 страници до всички пастори и християни по целия свят за приемане и утвърждаване на неделята като Господен ден. В своето послание папата апелира през следващото хилядолетие неделята да бъде почетена от всички и защитена чрез подходящо законодателство. Той често наблюдава и на това, че със зората на третото хилядолетие идва и неговото време.

През октомври 2002 г. папа Йоан Павел II разговаря в Рим с председателя на Конвента за изработване на Конституция на ЕС Валери Жискар д'Естен. Папата поиска в бъдещата Конституция на Евросъюза да бъде включен член, подчертаващ изрично християнските корени на Европа, както и позоваване на Божието име в очертаването на нейното бъдеще. На 16 февруари 2003 г., на неделната си проповед във Ватикана, Йоан Павел II отново напомни на ЕС за своето искане.

В книгата „Великата борба“ четем: „Мощта на Рим расте незабелязано. Неговите учения упражняват влиянието си върху зако-

нодателните събрания, върху църквите и върху сърцата на хората. Той трупа своите огромни постройките, в чиито скрити подземия ще се повторят някогашните преследвания. Тайно и неподозирано укрепва силите си, изчакайки удобното време, когато ще нанесе удара. Всичко, което той желае, е да владее над другите и това превъзходство вече му се признава. Ние скоро ще видим и почувстваме какво е намерението на римския дух. Който иска да вярва и да бъде послушен на Божието Слово, ще си навлече хули и преследвания.“¹⁵

Наричат Ватикана невидима свръхсила. Другата суперсила на планетата е САЩ. Тези две страни, в съюз със спиритизма, ще заставят целия свят да се обяви в бунт срещу Създателя, принуждавайки го да почита един почивен ден, който няма никакви божествени пълномощия. Срещу отказващите да съблюдават неделята мерките ще бъдат изключително строги – пълно лишаване от граждански права, а по-късно и обявяване извън закона. Така цялото човечество ще бъде подложено на изпит и резултатите от него ще бъдат с вечни последици.

Сатана се обръща към демоните си с думите: „Ние трябва да бдим над онези, които обръщат вниманието на хората върху съботата на Йехова. Те ще станат причина мнозина да се запознаят със заповедите на Божия закон, а същата светлина, която открива истинската събота, открива и службата на Христос в небесното светилище и показва, че сега се извършва последното дело за спасение на света. Дръжте умовете на хората в тъмнина, докато се завърши делото. Така ще си осигурим както света, така и църквата.“

Съботата е великият въпрос, който ще реши съдбата на хората. Трябва да издигнем онази „събота“, която ние сме наредили. Направихме така, че тя да бъде приета както от църковни членове, така и от светски хора. Сега остава да накараме църквата да се съедини със света в своя защита. Трябва да работим чрез знамения и чудеса, за да заслепим очите им за истината и да ги накараме да оставят настрана разсъдъка и страха Господен. Аз ще повлияя на религиозните водачи да отвърщат вниманието на слушателите си от Божиите заповеди. Онова, което Писанието обявява за свършен закон на свободата, ще бъде представено като хомот и робство. Хората приемат обясненията на своите проповедници, без лично и сами да търсят в Библията. Затова, като работим с духовните водачи, ще можем да управляваме хората според волята си.

Но нашият главен интерес е да накараме пазителите на съботата да млъкнат. Трябва да възбудим против тях народния гняв. Ще вземем на наша страна велики и мъдри светски мъже и ще накараме онези, които имат власт, да изпълняват нашите цели. Тогава „съботата“, която аз съм постановил, ще бъде налагана с най-строги и взискателни закони. Онези, които не ги зачитат, ще бъдат изпъждани от градове и села и оставени да страдат от глад и лишения. Щом веднъж се сдобием с власт, ще покажем какво можем... Ще имаме закон за унищожение на всички, които не ни се покоряват. Когато нарушението на нашата „събота“ започне да се наказва със смърт, тогава мнозина, които са в редовете на пазителите на съботата ще се прехвърлят на наша страна.“¹⁶

„Страшен е краят, към който отива светът. Обединяващите се сили в борбата против Божиите заповеди ще направят така, че „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“ (Откр. 13:16) да се съобразяват с обичаите на църквата чрез празнуване на фалшивата събота. Всички, които отказват да се подчинят, ще бъдат наказани със смърт. От друга страна Божият закон, който заповядва да се почива в Господния ден, изисква послушание и заплашва всички престъпници с гняв.“ („Великата борба“, стр. 371)

Предупреждението от небето гласи: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му.“ (Откр. 14:9, 10)

„Най-страшната заплаха, която е била отправяна някога към смъртни хора, се намира в третата ангелска вест. Без съмнение това е някакъв страшен грях, щом навлича изливането на Божия гняв без всякаква милост над главите на виновните. Хората не трябва да останат в незнание за това. Предупреждението за този грях трябва да се разнесе по света, преди да го сполетят Божиите съдби, за да могат всички да знаят защо се изливат те и да имат възможност да ги избегнат.“ („Великата борба“, стр. 276)

Борбата срещу Божия закон ще поляризира целия свят на две големи групи – пазители и нарушители на Божиите заповеди. Големият въпрос, който ще реши съдбата на всички е – на чия страна ще застанем? От личния ни избор ще зависи и вечната ни участ. Господ да ни помогне да застанем на Негова страна, на страната на правото, което ще бъде възнаградено със спасение и вечен живот!

В следващата глава: „И принуждаваше всички... II част“ ще разгледаме подготовката за изпълнение на Откровение 13 гл в света. през последните няколко години.

„И принуждаваше Всичку“ ... II част

В послание, адресирано до вярващите в Рим, апостол Павел пише: „И това вършете като знаете времето, че часът вече е настъпил да се събудите от сън, защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото когато изпърво повярвахме.“ (Римл. 13:11)

Днес, повече от всеки друг път, думите на апостола придобиват особена актуалност. Всичко около нас говори за скорошното Христово идване. Всекидневно различни алармиращи сигнали ни предупреждават за близостта на това най-велико световно събитие. Вече не може да говорим за неопределеност на Второто пришествие. Мнозина от нас ще станат очевидци на Исусовото триумфално завръщане на нашата земя. Вярата ни скоро ще се превърне в осъществена реалност.

В тази глава ще разгледаме как глобализацията, евроинтеграцията, институциите, медийните и корпоративни обединения и Интернет ще съдействат за изпълнение на Откровение 13 гл. Ще засегнем отново въпроса за Новия световен ред и настъплението на религията в обществено-политическия живот на САЩ. Ще спрем вниманието си и върху съвременните средства за идентификация и контрол на личността. Ще изнесем нови данни за числото 666. Ще видим също как предстои диалогът между религиите да навлезе в нова фаза.

В книгата „Избрани вести“, т. 2, на стр. 152 е дадено едно пророчество, което извънредно точно обрисова днешната действителност. Там се казва следното: „Божият народ е длъжен да се подготви за събитията, които ще се излеят върху него със сляпа сила. Ще се образуват гигантски монополи. Хората ще се свържат в съюзи, които ще ги въвлекат в лагера на неприятеля. Малък брой личнос-

ти ще завладеят всички използвани средства в известни области на работата.“

Особен белег на времето днес са сливанията на корпорации и банки в национален и международен мащаб. В резултат възникват, (както пророчеството предсказва), „гигантски монополи“. „Малък брой личности“ имат доминираща роля в икономиката и промишлеността. Те владеят средствата за производство и капиталите. Милioni хора, заети в различни сфери на работата, попадат под тяхната власт.

Не е трудно да разберем, че с образуването на гигантските монополи многократно се увеличава и тяхната сила. Нараства съответно и влиянието им над правителствата, над парламентите, в обществото и над отделния гражданин. Този факт има голямо значение в подготовката за неделното законодателство. Сатана работи чрез човешки средства. Гигантските монополи, със своята огромна мощ и влияние, са едни от средствата, които ще спомогнат за практическата реализация на Откровение 13 гл.

През 1998 г. френският критик на глобализацията Алберто Коен писа: „Двеста наднационални компании със своите седалища в осем страни контролират глобализирания свят чрез капитала, чито противоречия са по-остри от всякога.“¹ А според световно известния американски антиглобалист Ноам Чомски, мегакорпорациите са тоталитарни структури, много по-мощни от цели държави, които стават заплаха за демокрацията и пазарите, защото не се подчиняват на законите на конкуренцията и чистите правила на играта.²

Във връзка с по-бързото приемане на единната европейска валута от Великобритания, над страната започна да се оказва натиск от големи чуждестранни компании в полза на еврото. На 4 август 2000 г. „Матсушита“ – най-големият производител на битова електроника в света, предупреди, че може да се изтегли от Острова, ако английската лира остане извън еврозоната. „Въпросът е кога паундът ще се присъедини към еврото“, каза тогава новоизбраният президент на „Матсушита“ Кунио Накамура пред ВВС. „Ако Великобритания не направи нищо, за да разреши този проблем, чуждите компании, независимо дали са японски, американски или от друга националност може да напуснат страната“³, допълни той.

В края на юли 2000 г. „Нисан“ – едно известно име в автомобилостроенето, също предупреди, че може да премести производството на новия си модел „Микра“ в Испания или Франция, защото силната лира вреди на печалбите му.⁴ А на 10 август същата година „Тойота“, която изнася 80% от колите, произвеждани в Англия в континентална Европа, поиска от своите доставчици да се разплащат само в евро.⁵ Тези няколко примера показват как правителствата могат да бъдат притискани от корпорациите като в условията на глобализацията се свят тяхната мощ все повече ще нараства, за сметка на силата на националните държави.

След като евроинтеграцията вече е факт, при налагането на неделята като всеобщ почивен ден в Европа, на Съединените щати няма да им е необходимо да си имат работа с десетките държави на Стария континент. Достатъчно ще бъде да наложат на ЕС да приеме неделята, а той от своя страна ще разпорежи на своите страни членки и кандидат-членки да направят неделното законодателство част от собственото си законодателство. Тук ще отбележа, че някои от законите на европейската общност са задължителни за всички и се приемат без промени в текстовете, а европейското законодателство стои над националното, като последното няма право да го блокира. Този частичен отказ от суверенитет е един от минусите на членството в съюза и той прекрасно ще бъде използван при повсеместното въвеждане на неделния празник.

Пророчеството от Откровение 13 гл. предсказва глобална мощ на Съединените щати и световен авторитет, нямащи равни на себе си. То обявява, че американската нация ще постигне небивал възход и величие. До такава степен, че на нейното лидерство ще се подчинят всички народи на планетата. Писателят на Откровението докладва: „...и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла.“

Всъщност идеята за световно господство на Америка не е нова. Това е стара мечта на нейните управляващи и политици. След Втората световна война, когато Съединените щати излязоха като фактически лидер, в страната се издадоха много книги, в които се обосноваваше необходимостта от американско световно ръководство. Твърдеше се, че Съединените щати са законни наследници на класическите империи от миналото, че XX век е векът на Америка и в историята нейният час настъпва и че едно бъдещо общество,

създадено по американски модел, може да реши всички проблеми на човечеството.⁶

През 1973 г., по инициатива на Дейвид Рокфелер, бе създадена Тристранната комисия. Нейните цели, според адмирал Бърг – шеф на Центъра за стратегически международни изследвания, включват: „Използване на всички аспекти на американската мощ – икономически, военни, политически, културни, социални, морални, духовни и психологически – за постигане на националните цели в света.“ Небезизвестният Збигнев Бжежински, основна фигура в Тристранната комисия, заяви: „Америка трябва да играе главна роля в управлението на световната система.“⁷

По времето на президента Рейгън амбициите на САЩ за световно господство се преплетоха най-тясно с религията. Тя стана важен елемент в хегемонистичните стремежи на Щатите. Действията на страната бяха представяни като изпълнение на волята на Провидението и исторически предопределени. Концепцията за „американската изключителност“, в съчетание с религията, намираще добър прием сред гражданите на САЩ. Те възприемаха като нещо напълно нормално идеята Америка да управлява света.⁸

16 януари 1991 г. Президентът Буш излиза с обръщение към нацията. Предстои операция „Пустинна буря“. Близкоизточният диктатор Саддам Хюсеин ще получи урок да не посяга към райони, обявени за „жизненоважни“ за Съединените щати. Неговата мощ ще бъде сломена и поставена под контрол, така че занапред американската хегемония в тази част на света да не бъде заплашвана. Войната в Залива е обявена в името на Новия световен ред. От 1990 г. насам този термин се употребява открито, за да подготви обществеността за онова, което е запланувано да стане.

На 6 май 1997 г., на тържество на абсолвентите от Харвардския университет, тогавашният държавен секретар на САЩ Мадлин Олбрайт изтъкна: „Днес аз ви казвам, че нито една нация в света не трябва да остане извън глобалната система, която ние изграждаме.“⁹ Няколко години по-късно отново Мадлин Олбрайт заяви: „Ние имаме привилегиите да живеем в страна, която през голямата част на този век избра за себе си ролята на водач. Днес ние формираме предстоящите събития във всеки регион, на всеки континент, във всяко кътче на света... Трябва да работим за запазване на нашия просперитет като създадем една глобална икономика, в която американският гений да си получи дължимото.“¹⁰

Когато Бил Клинтън се кандидатираше за президент, той обеща да направи Америка по-силна и по-процъфтяваща. След изтичането на първия му мандат Клинтън бе преизбран, защото това обещание бе изпълнено. Съединените щати отбелязаха стремителен възход и тяхната икономическа, социална, мисловна и най-вече пазарна система триумфираше. При втория си президентски мандат Бил Клинтън обеща ново разширение на границите за американците в лицето на глобализацията.

Изхождайки от състоянието на Америка, Клинтън бе прав. Действително глобализацията носи огромни преимущества на САЩ. Нейната цел е: ролята на държавата в управлението да бъде сведена до минимум, търговията да бъде либерализирана – мита, преференции и протекции да отпаднат и пазарът да бъде освободен. На практика това означава: по-слабо развитите страни, принудени да отворят пазарите си, внасят стоки отвън и закриват местните производства. Пред развитите държави пък стои заплахата от изтичане на капитали към трети страни с евтина работна ръка и то без да има нужда да се отива дотам – всичко става по електронен път. В резултат на тоталната пазарна стихия правителствата вече не могат да стимулират и преориентират икономиката. Те изгубват контрол над нея. Гигантските монополи започват да диктуват положението. Глобализацията на капиталите прехвърля цялата икономическа власт над света в ръцете на шепа малоброен елит – (спомнете си пророчеството от книгата „Избрани вести“, което разгледахме преди малко – то много точно подхожда на фона на глобализацията и Новия световен ред). Законите, които владеят при глобализма, са законите на джунглата – оцеляват само най-големите и най-силните. Мощните корпорации поглъщат конкурентите си, а международните банки, ако поискат, могат с един замах да ликвидират националните банки. Под прикритието на призови за глобализация и отваряне на обществата, се цели заличаване на националното чувство и подкопаване и обезличаване на държавността.

Противниците на глобализма повече или по-малко разбират злото, което той носи. С глас, перо и действия те се опитват да му се противопоставят. В публикация във вестник „Льо монд“, малко след преизбирането на Клинтън, авторът на статията Жан Мари Коломбани между другото пише: „Глобализацията разрушава държавите по-сигурно от революцията.“¹¹

Тогава какво отношение има това ново световно явление в светлината на Откровение 13 гл.? Виждаме ли ролята на глобализацията в библейските пророчества? Приближава ли тя света към последните събития?

Да, приближава го и играе много важна роля в изпълнението им. Глобализацията е знамение на времето. Тя е средство за установяване на световна хегемония на САЩ. А когато това условие е налице, можем да бъдем сигурни, че сме съвсем близо до финалните сцени на Апокалипсиса.

За да се изпълни дадено пророчество, е необходимо да има предпоставки и условия за това. Ако те липсват, значи времето му за изпълнение не е дошло. Но когато условията за реализиране на Откровение са налице, когато събитие след събитие се вгражда в програмната схема на пророчеството и я приближава все повече към нейния завършен вид, трябва да знаем: кризата е пред вратите ни и скоро ще ни налагат изискванията на звяра и образа му. Светът се движи бързо към Откровение 13 гл., но колко са хората, които го забелязват и предупреждават за това? Уникалното превъзходство на Америка над останалия свят, съчетано с глобализацията, поставя всички страни на планетата в зависимост или в подчинено положение спрямо нея. Не е ли тогава глобализацията важен белег на времето и знак за събитията на края?

В книгата на пророк Исаия, (62:6) Господ заявява: „На стените ти, Ерусалиме, поставих стражи, които никога няма да мълчат – ни деном, ни нощем.“

Стражи на Господа ли сме? Виждаме ли идващото зло? Предупреждаваме ли съчовеците си да се погрижат за съдбата си? Загадка ли са за нас събитията на последните дни? Ако отговорът е „да“, как тогава ще предупреждаваме ближните си за приближаващата опасност, след като самите ние не я виждаме или не я възприемаме за реална? Бог да ни помогне да не изоставаме от времето, но винаги да сме в крак с него!

Старозаветният пророк е записал още: „Към мене вика един от Сиир: Стражо, колко е часът на нощта? Стражо, колко е часът на нощта? Стражът рече: Утрото иде, още и нощта. Ако искате да питате, питайте; дойдете пак, дойдете.“ (Исаия 21:11, 12)

С настъпването на нощта животът постепенно замира. Но точно тогава е най-подходящото време за вражеските и престъпните

сили. Мракът им предлага идеално прикритие за изненадващ удар. Мнозина едва на сутринта осъзнават злото, което ги е сполетяло през нощта.

Но стражът от Исаия 21 гл. бди зорко срещу всякакви изненади. Дори и внезапен глас през нощта не го намира неподготвен. Той дава точна информация за часа. Този воин е на поста си – той бди, наблюдава. Когато го питат е напълно наясно с положението и отговорът му е изчерпателен. На такъв един страж може да се има доверие. Той никога няма да ни подведе с думи на фалшива сигурност.

Когато силите на злото около нас се организират и подготвят глобалното потъпкване на съвестта, когато замислите за неделното движение са пред осъществяване, можем ли и ние, както стража от Исаия 21 гл. да реагираме адекватно и бързо на ситуацията около нас? Издава ли нашата тръба верния тон на предупреждение? Навременното оповестяване може да попречи много на замисленото зло!

След персоналния компютър днес в света няма по-бързо развиващо се средство от Интернет. Глобалната компютърна мрежа, обхванала на практика цялото земно кълбо, предлага на потребителите невиджани досега преимущества. Само за секунди чрез Интернет може да бъдем където си пожелаем – да отидем например там, където стават най-горещите събития. После да се пренесем в някой универсален магазин и да изберем необходимите ни покупки, след това да прескочим до Бавария и да договорим изгодна цена с дилъра на автомобила, който възнамеряваме да закупим и докато се чудим на какъв цвят да се спрем да посетим заводите на „Sony“ в Токио, където услужливи консултанти ни помагат в избора на най-подходящия лаптоп за нас. Можем да започнем бизнес в друга страна, без да са ни необходими офис и широка мрежа от дистрибутори в нея. Достатъчно е да имаме само сайт на езика, на който говори съответната държава и софтуер, който да превежда електронната кореспонденция. Чрез Интернет всичко е възможно. А след броени дни пакетите с поръчките, направени от нас в различни точки на света, пристигат пред вратата на дома ни.

Глобалната мрежа, навлязла активно в живота през средата на 90-те години на XX век, предлага и медийно поле, независимо от TV каналите и пресата – без граници, без йерархия, без цензура, достъпно за всеки. Информацията за гибелта на принцеса Даяна в САЩ бе предадена първо по Интернет. Пак там за пръв път излезе

и аферата на Бил Клинтън с Моника Льюински. По време на войната в Югославия сръбското правителство наложи цензура на медиите, но глобалната мрежа не подлежеше на контрол и информацията от тази страна продължи да се разпространява безпрепятствено по света. Когато бе ударен Световния търговски център, в първите часове след атаката телефоните не работеха и отново Мрежата бе източникът на информация. За кратко време Интернет се утвърди като най-мощната медия и най-ефективното маркетингово средство за купувачи и продавачи.

Каква е обаче обратната страна на медала, какво е мястото на глобалната мрежа в програмата на последните събития?

Както вече изтъкнах, Интернет е най-мощната медия в света. Като такава тя предлага огромно количество информация. А информацията влияе върху съзнанието и мисленето на хората. Тя оформя представата ни за събитията. В зависимост от това, което ни се предлага и от начина, по който ни се поднася, в нас се създава впечатление, позиция, отношение към предмета. И след като информационното превъзходство на САЩ в Интернет е неоспоримо, то в една или друга степен те успяват да формират съзнанието на хората по света по начин, който те намират за добре. А завладяването на умовете заема важно място в Откровение 13 гл.

Когато Интернет компанията „Америка Онлайн“ – AOL – гълна империята за телекомуникации и развлечения „Time Warner“, включваща „CNN“, списанията „Time“ и „People“, филмовата компания „Warner Bros.“ и др., това обединение роди нов мултимедийен гигант с огромни възможности. Той остави конкурентите си далеч назад. Общата му пазарна стойност в акции възлезе на 360 млрд. долара, а клиентите, използващи услугите му достигнаха 100 млн. Образуването на този гигант предизвика оправдани безпокойства и опасения. Международната федерация на журналистите алармира: „Сливването на AOL и медийния конгломерат „Time Warner“ може да застраши демократичните ценности и свободата на печата, ако не бъде защитена независимостта на издателите.“ Млад консултант предупреди: „Сливанията на медийни гиганти означават, че осведомяването минава във все по-малък брой ръце. Този малоброен елит придобива колосална монополна власт над съзнанието на хората по света. Човечеството ще стане пленник на Оруеловото Министерство на Истината!“¹²

Никой досега не е успял да противопостави аргументи на тази очевидна логика. А нима не ни говори същото и пророчеството от „Избрани вести“?

Интернет елиминира границите между държавите. Елиминира и бариерите пред бизнеса и изземва функциите на държавата като регулатор на икономиката. Електронните пари и скоростта, с която се движат капиталите, стоките и услугите през Интернет ги прави почти неконтролируеми от страна на съответните институции. Централните банки стават неефективни, защото е все по-трудно да се реагира на предизвикателството на електронния пазар. Замислен от Пентагона като военно-отбранителна система, Интернет служи на глобализацията и на Новия световен ред.

Пророчеството от Откровение 13 гл. докладва за двурогия звяр, символ на Америка, че ще „принуждава всички...“ – (ст. 12 и 16). Съединените щати вече са в състояние да изпълнят това предсказание. През никой период от своята история те не са били толкова силни, както днес. Тяхното лидерство и превъзходство е признато от всички. Те превърнаха света от двуполюсен в еднополюсен. Хегемонията им се утвърждава навсякъде по света. Парите им са валутата на XXI век. В името на така желания Нов световен ред не подбират никакви средства и аргументи, дори ако това обрича на мизерия цели народи. „Когато Международният валутен фонд (МВФ) стъпи в една страна – казва канадският професор по икономика Майкъл Косудовски – и започне да изисква разрушаване на обществените и икономическите институции като първо условие, за да й отпусне пари, резултатът прилича на разрушаването на Югославия чрез бомбардиране. Разликата е, че МВФ иска местното правителство със собствените си ръце да затвори болниците и училищата си, а НАТО просто ги бомбардира. Но в крайна сметка резултатът е един и същ.“¹³ Световната банка, МВФ и Световната търговска организация не са нищо повече от три инструмента на Вашингтон за разрушаване на нации, заключава канадският професор.

Новият световен ред изисква един послушен свят, без опозиция на американската хегемония, свят, който е лесно управляем от Съединените щати и е максимално зависим от тях. Нима при това положение има някакви пречки за осъществяването на Откровение 13 гл.? Нима някой ще може да оспори онова, което Америка ще наложи в изпълнение на пророчеството? След като условието за

доминираща роля на Съединените щати в света вече е налице, няма причина да не започне и следващото действие – налагането на белега на звяра.

По време на дискусиите за ролята на САЩ в Световната търговска организация и Северно-Американската асоциация за свободна търговия – NAFTA, бе дадено едно изразително определение за Новия световен ред. То гласеше:

„В политически аспект Нов световен ред означава, че Съединените щати ще се превърнат в световно правителство, а „полицията“ на САЩ – ООН, ще налага на човечеството каквито институции пожелае. В икономически аспект Нов световен ред означава глобална система на търговия, но търговия не е свободна, а управлявана и картелизирана – икономика, ръководена от коалиция олигарси, състояща се от Голямото Правителство, Големия Бизнес и Големите Медии.“ (Мърей Ротбърд)¹⁴

Бих добавил: в религиозен аспект Нов световен ред означава изпълнение на Откровение 13 гл. с един всеобщ почивен ден – неделята.

Откровение 13:14 „...казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който бе ранен от сабята и оздравя.“

Когато се въведат неделните закони, те ще бъдат пропагандирани. Върху обществото ще се влияе да ги приеме. Медиите ще подемат кампания в полза на неделята и ще заклеят онези, които отказват да я съблюдават. Почитателите на библейската събота ще бъдат обявени за врагове на управлението и реда, за предизвикващи анархия и сътресения в природата. В голямата борба за омаловажаване на Божия закон и издигане на папския почивен ден вместо библейския, цялата мощ на медиите и корпорациите ще застане на страната на неделното законодателство.

Съединените щати са страна с висока степен на религиозност. Това е тяхна отличителна черта. Вярата в Бога там е поставена на особено висок пиедестал. Както изтъква американският автор Д. Доен, още от самото създаване на тяхната държава да бъдеш американец означава да бъдеш религиозен.¹⁵ Дори и паричната система на Щатите напомня за това качество на американците. На всички банкноти фигурира надписа „Ние вярваме в Бога“ и тези думи са се превърнали в национален девиз на Америка.

В сборника „Религията в американския живот“, т. 2, на стр. 119, 120 е отбелязано: „Църквата притежава влияние, с което са

принудени да се съобразяват както политиците, така и организациите, президентите, държавните секретари, сенаторите, губернаторите, кметовете, държавните служители – от главните съдии до членовете на градските училищни съвети.¹⁶ Освен това църквата в Съединените щати участва активно в обществено-политическия живот, използва своето лоби в Конгреса, оказва влияние на своите привърженици, които са по-голямата част от избирателите, играе важна роля във формирането на общественото мнение. Тази силна позиция на църквата в САЩ се взема под внимание от страна на управляващите и те всячески се стремят да демонстрират своята привързаност към религията, което носи дивиденди и на самите тях. В очите на милионите избиратели те изглеждат като пазители на моралните и духовни ценности, като хора, на които религиозна Америка може да разчита.

В предизборна кампания в Съединените щати евентуален кандидат, който поддържа атеистични възгледи, практически няма никакви шансове за успех. В Белия дом или в Капитола могат да влязат само тези, които усърдно рекламират своята набожност. Това обстоятелство се използва от църквата в прокарването на изгодни или отхвърлянето на неизгодни за нея законопроекти.

В статия, посветена на предизборната битка за стопанин на Белия дом след Клинтън, журналистът от вестник „Таймс“ – Бен Макинтайър, писа: „През този век Америка не помни друга кампания, в която толкова много да се залага на религиозните ценности. Сега обаче не става въпрос за рутинните снимки с Библия в ръка на неделна служба в църквата. Всеки кандидат-президент днес се чувства задължен да разкрие пред електората най-съкровените си схващания за това как разбира и следва вярата. Ал Гор описа себе си като такъв, чиято главна цел е „да слави името Божие“. Джордж Буш-младши пък разказа на всеослушание как се е отрекъл от алкохола и се е отдал изцяло на Исус Христос.

За Ал Гор, се казва по-нататък в статията на „Таймс“, религията дава шанс да се дистанцира от Клинтън. В реч пред Армията на спасението вицепрезидентът ясно противопостави своята нравственост на покварата на Клинтъновата администрация. „След като прекарахме последните седем години близо до президента Клинтън, съпругата ми Типър и аз напълно симпатизираме на тези, които смятат, че моралът в Белия дом куца“... Подобни сметки си

прави и Буш-младши. Той гради имидж на човек, съчетаващ християнските добродетели с прагматизма... и надмина самия Клинтън, като поиска прошка за всичките си минали грехове, без да уточнява какви са те.¹⁷

Маргарет Тачър – бивш министър-председател на Англия, споделя: „При всяко мое посещение в Америка силно впечатление ми прави естественото присъствие на теологията в политическите речи.“¹⁸

В една от статиите си вестник „Крисчън сайънс монитър“ отбеляза: „Американският президент никога не се е стеснявал да демонстрира своята религия... Това помним още от предизборната кампания. Но все по-изобилната употреба на религиозния език и образност в неговата риторика, особено когато става дума за ролята на САЩ в световните дела, предизвиква загриженост вече не само в Америка, но и в чужбина.“¹⁹

За да могат Съединените щати да направят образ на звяра – четем в книгата „Великата борба“ – религиозната власт трябва да завладее държавата.²⁰

Днес влиянието на религията в САЩ е изключително. Тя има много силно присъствие навсякъде, включително до най-високите етажи на властта. С нея се съобразяват всички. Тя вече се налага като норма и морал за нацията. Елемент от този морал, за чието съблюдаване все повече се настоява, е неделният празник.

Откровение 13:15 „И позволи му се да даде дишане на звяровия образ, така щото звяровият образ да продума; също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на звяровия образ.“

Когато религиозната власт в Съединените щати завладее изцяло държавата, тя ще използва това положение, за да прокара своите изисквания и да наложи своите учения. По този начин протестантска Америка ще се е уподобила на римското свещеничество и налагането на наказания над друговерците ще бъде неминуема последица. Особеният белег на Рим – неделата, ще бъде наложен като ден на поклонение за цялата нация, а по-късно и за целия свят.

„Великата борба“, стр. 272 „Римокатолиците твърдят, че съблюдаването на неделата от страна на протестантите е почит, която те отдават на Католическата църква напук на самите себе си. Наложителното празнуване на неделата от страна на протестантските църкви е принуждение за поклонение на папството, на звяра. Който разбира изискванията на четвъртата заповед и все пак из-

бира спазването на фалшивата събота, вместо на истинската, се покланя на онази мощ, която единствено я е наредила. Така чрез принудително държавно налагане на религиозно задължение самите църкви правят образ на звяра, а въвеждането на неделния празник е принуждаване за поклонение на звяра и на образа му.“

Откровение 13:16, 17 „И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им. За да не може никой да купува или продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име.“

Тук пророчеството ни разкрива, че налагането на неделата ще бъде съпътствано с идентификационен знак на всеки жител на планетата. Той ще бъде външният израз на лоялност спрямо звяра и образа му и ще дава възможност на притежателите му да упражняват пълните си граждански права, докато на отказващите да го приемат ще бъдат наложени най-драстични ограничения. Те няма да могат да купуват и продават, което де факто означава изхвърляне от живота и обричане на смърт. Пазителите на библейската събота ще трябва при извънредно тежки обстоятелства да засвидетелстват своята вяроност към Твореца, чрез почитане на Неговите заповеди.

Десетилетия наред ние се затруднявахме в тълкуването на Откровение 13:16, 17. Знаехме кой е белегът на звяра и кой е Божият печат. Ясно ни беше, че налагането на неделата ще бъде прието от хората или с убеждение, или пасивно – под натиска на обстоятелствата. Но въпроси като: Как приелите белега на звяра безпроблемно ще могат да купуват и продават, докато за съблюдаващите библейската събота това ще бъде невъзможно? и Как ще се извърши разграничението между тези две групи в магазина, в банката и навсякъде, където се извършва покупко-продажба?, оставаха без отговор. При всичките опити за обяснение оставаше някаква неяснота. Но другояче не можеше и да бъде. Духът на пророчеството ни предупреждаваше: „Не всичко по този предмет е разбрано, нито ще бъде разбрано, докато свитъкът не бъде напълно развит.“²¹

Днес човечеството се намира на такъв етап в своето развитие, който ни позволява да имаме разбиране и върху неяснотата относно налагането на белега на звяра. Непрестанният възход на знанието и смайващите постижения на високите технологии и компю-

търната техника хвърлят достатъчно светлина върху пророчеството в Откровение. Вече е ясно, че поклонниците на звяра и на образа му ще бъдат белязани чрез идентификационен знак на челото или на дясната ръка – точно както предсказва Писанието.

Всъщност идеята за намиране на сигурен начин за следене и контрол на хората не е нова. В тази насока в света се работи отдавна, но напоследък на това се обръща особено внимание именно в Съединените щати. Там се разработват технологии за глобален контрол при Новия световен ред. Един от начините, които се използват за наблюдение и извличане на информация от хора е чрез имплантиране на микрочип. Според д-р Карл Сандърс този метод е бил изпитан с военнорслужещи при операция „Пустинна буря“. С микрочип, по-малък от глава на карфица и два пъти по-тънък от лист хартия, имплантиран в ретината на очите на слепи американци, бе направен опит зрението им да бъде възстановено.²² Пак с микрочип работодатели в САЩ могат да следят как подчинените им служители оползотворяват работното си време.²³ Имплантирани в животни, микросхемите им служат за паспорт – те съдържат всички необходими данни, а когато в микрочипа има вграден GPS модул, могат да бъдат обект и на сателитен контрол. Разбира се, същото важи и за хората.

В Съединените щати днес все по-голяма популярност придобиват чиповете-имплантанти „VeriChip“. През 2002 г. Федералната комисия по медикаментите на САЩ (FDA) разреши тяхната употреба. Решението е взето въпреки заключенията на експерти, които твърдят, че „VeriChip“ е медицинско устройство и трябва да се прилага само с разрешение на лекар. Според FDA обаче няма нужда от лекарско разрешение в случаите, когато микрочипът се имплантира с цел „осигуряване на безопасността, финансова и персонална идентификация или предпазване на здравето и живота.“

Модифицирана версия на чипа, със съдържащ се в него GPS модул, ще служи за откриване и освобождаване на отвлечени хора. В борбата за намаляване на престъпността се възлагат големи надежди на този микрочип. Същевременно идеята за неговата употреба предизвиква доста протести в САЩ, заради нарушаването на свободата на личността. Масовата имплантация на микрочипове в хората ще позволи на държавата да упражнява тотален контрол над личността. Властите ще знаят къде се намира и какво извърш-

ва всеки гражданин във всеки момент. Мнозина оприличават бъдещата реалност в света на описаното в „Големият брат“ от Джордж Оруел. Все повече обаче стават и тези, които смятат, че още преди 19 века пророчеството в Откровение предсказа точно едно време, в което хората по света ще бъдат маркирани и стриктно следени.

В налагащата се тенденция за все по-широко използване на микрочиповете, фирмата „Applied Digital Solutions Inc.“ направи нагледна демонстрация на продукта „VeriChip“. Пред присъстващи журналисти в ръката на един от нейните служители бе имплантиран тестов образец с размерите на оризово зърно. Според думите на служителя, съгласил се на доброволната имплантация, поставянето на микрочипа в ръката не причинява никаква болка.

Човек може да се идентифицира и на базата на своите физически параметри. Това е т.нар. биометричен метод. Той включва изследване на пръстовите отпечатъци, сканиране на ириса на очите, както и анализ на други уникални за всеки индивид данни. Докато традиционните методи за сигурност имат множество недостатъци, тази авангардна технология гарантира изключителна надеждност. Когато в операционните системи на компютрите има вградени биометрични устройства, електрониката първо разпознава потребителя и едва след като се увери, че пред нея стои собственикът, се разрешава достъп до компютъра.

През април 1998 г. „Nationwide Building Society“ тества сканиращ ириса банкомат, който бързо придоби голяма популярност. През юли 2000 г. американската фирма „Ай Тикет“ монтира първата дигитална система за сканиране на очите на летището в Шарлот, Северна Каролина. „Няма да е необходимо да се бъркате за лична карта. Достатъчно ще бъде да погледнете в обектива на камерата“, заяви Ивън Смит от същата фирма. Проверката с цифрова камера ще изследва код от 512 знака, който е уникален за всеки човек и се съдържа в ириса на очите му. Кодът ще бъде пазен в специална електронна банка, заедно с данните от личната карта на пътника.²⁴

Година и осем месеца след атентатите от 11 септември, държавите от Голямата осморка – САЩ, Великобритания, Русия, Франция, Канада, Германия, Италия и Япония се договориха да въведат в страните си паспорти с микрочипове, в които да са записани биометричните данни на собствениците им. Тази мярка ще бъде част от общите усилия за борба срещу тероризма. САЩ възнамеряват

да въведат новите паспорти от октомври 2004 г. и настояват останалите седем държави да го направят в същия срок.

На 20 юни 2003 г. в пресцентъра на гръцкия курорт Порто Карас, евролидерите обявиха: „Гражданите на ЕС трябва да имат нови паспорти с отпечатъци от пръстите и ириса на очите“. Вкарването на биометрични данни в документите за самоличност става под натиска на САЩ и заплахата им, че ще въведат визи за държавите, които не заложат на новата технология.²⁵

Свидетели сме как техниката непрестанно ни изумява със своите постижения. Виждаме, че буквалното изпълнение на Откровение 13:16, 17 не е никакъв проблем. А когато направим дори и само една крачка в света на високите технологии, ще констатираме, че и фантастиката отстъпва пред удивителния напредък на знанието.

Когато на Гърция предстоеше да ратифицира Шенгенското споразумение, православните християни бяха силно обезпокоени от наличието на числото 666 в новите документи за самоличност. Стигна се до протести пред парламента, в които участваха дори и полицаи. Множеството скандираше: „Шенген е Сатана!“, а Европейският съюз бе сравнен с огромна полицейска държава. Демонстрантка заяви пред репортери: „Ако този договор влезе в сила у нас, то скоро ние вече няма да сме хора, а само някакви цифри.“²⁶

Преди гръцкият парламент да утвърди присъединяването на страната към Шенгенската група, Синодът на гръцката Православна църква излезе с обръщение към законодателите, част от което гласеше: „...Със съжаление трябва да отбележим, че постиженията на електрониката в дадения случай са свързани с числото на звяра – 666, което се използва като основен кодов знак в технологията за изготвяне на електронните паспорти. Това число съвсем ясно е посочено в Апокалипсиса като числото на Антихриста...“ (Окръжно писмо № 2626/ 07.04.1997 г.)²⁷

Тъй като присъствието на числото 666 в документите за самоличност силно развълнува гръцките християни²⁸, за повече подробности архимандрит Нектарий Мулациотис се обърна към известния компютърен специалист Томас Псарас. Обяснявайки същността на нововъведенията, специалистът отбеляза: „...Проблемите, свързани с открадване на картите се решават по други начини. ...При този метод картата може да бъде използвана само от човек, който има нанесено числото на ръката или на челото си.“

Въпросът за документите за самоличност присъстваше и в интервюто на сливения митрополит Йоаникий пред вестник „Монитор“ в края на октомври 2000 г. Журналистът се обърна към висшия свещенослужител с думите: „Говорих с духовници, които твърдят, че в българската Православна църква има тих протест срещу въвеждането на новите документи за самоличност. В тях имало сатанински знак. Говори се, че така хората могат да бъдат следени. Вие как мислите?“

Отговор: „Има голяма доза истина. Чрез мои доверени лица аз проучих, че още не е опасно. Това време ще дойде, подготвя се, но моментът не е настъпил. Тогава и аз няма да приема тези лични карти. Ако го направя, то няма да е с цената на всичко, защото тези карти ще означават погубване на нашите души. Те имат специален знак и специална цел, но това е много широка тема, за която нямаме време“... „Всичко, написано в Свещеното Писание ще се сбъдне, независимо от политици, от ръководители, от земните хора изобщо“, бяха последните заключителни думи от интервюто на митрополит Йоаникий.²⁹

През декември 2000 г. главата на гръцката Православна църква архиепископ Христулос разкритикува ЕС за водената от него политика по отношение на националната идентичност като изтъкна, че тази международна институция „заплашва да превърне Гърция в аморфна маса, където хората ще бъдат разпознавани по номера им, вероятно изписан на челото.“³⁰

Свидетели сме и как непрекъснато се увеличават предупредителните сигнали относно подготвяните мерки за ограничаване на свободата на съвестта. Хора с различни вероизповедания – православни, протестанти, а също и невярващи алармират, че това, което виждат да се прави, е подготовка за изпълнение на Откровение 13 гл. Тези хора засрамват мнозина от очакващите Второто пришествие на Христос, които, обратно на тях, обичат да бъдат люляни от една фалшива сигурност и не забелязват знаменията на времето. Бог да ни помогне да се събудим от съня си и да видим събитията около нас така, както ни ги описва Словото Божие.

Днес кодът 666 непрекъснато разширява присъствието си. Виждаме го на кредитни карти от банки и универсални магазини, в документи за самоличност и навсякъде, където се извършва покупко-продажба. При това не е необходимо той непременно да бъде

изписан с цифри. В наложилия се маркировъчен штрих код (познат още като бар код), числото 666 е представено чрез две тънки успоредни линии, малко по-дълги от останалите, в началото, средата и края на штрих кода. Тези линии представляват компютърни шестци от втори сет и са наречени „паралели на безопасността“. Штриховият код е компютърна бройна система, при която на всяка цифра съответстват линии с различна дебелина. Числата от 0 до 9 се записват в два или три варианта, наречени кодови сетове (набори). Штрих кодът съдържа сведения за страната производител, за качеството, названието, стойността на продукта. Естествено кодовете на различните стоки се различават един от друг, но има нещо, което е общо за всички – числото 666.

Случайност ли е, че от многото възможни цифрови комбинации точно 666 комбинацията се използва за маркиране на продукти, стоки, документи и пр.? Разбира се, че не! Нищо не става случайно! Библейското пророчество още преди две хилядолетия предказа, че този знак ще представлява външната форма на лоялност спрямо звяра и образа му, и че той ще служи за разграничение между двете големи класи, които ще съставляват човечеството по онова време. И когато цялата тази гигантска система за контрол започне да функционира ефективно, тя ще облагодетелства само тези, които носят белега на звяра на челото или на ръката си.

На 15 септември 2003 г. в Чикаго, учени от Масачузетския технологичен институт представиха официално нова дигитална баркод система за стоки, в която познатите ни вертикални линии са заменени с микрочип. Разработката има подкрепата на правителството на Съединените щати и на повечето големи технологични компании. Системата, наречена „EPC Network“, обозначава всяка една отделна бройка от определен артикул за разлика от бар-кода, който маркира цялата гама продукти. EPC информацията ще се помещава в база данни, която ще комуникира с други системи, както и с широко дискутираните RFID чипове, които все по-масово навлизат в употреба по целия свят.

RFID (Radio Frequency Identification) в превод означава радиочестотна идентификация. Чрез радиовълни даден обект може да бъде засечен, идентифициран и следен. Това става възможно благодарение на вграден в обекта RFID чип. Когато пък към дадена стока е прикрепена такава микросхема, целият процес – от производ-

твото до закупуването от крайния потребител, е под наблюдението на фирмата-производител.

Въодушевени от възможностите на новата технология, все повече от световните гиганти в областта на търговията и производството планират използването на RFID чиповете. Най-големият работодател в САЩ – търговската верига The Wal-Mart, постави пред своите бизнес-партньори условието до 2005 г. да оборудват стоките си с RFID системата за индивидуално проследяване. Държавните институции в САЩ също не закъсняват да се възползват от предимствата на RFID технологията. Американското министерство на отбраната обмисля да задължи всички свои доставчици до януари 2005 г. да вложат RFID чипове във всеки отделен продукт или да го поставят в опаковките.

„RFID системата ще започне да се налага през 2004 г. и ...ще се развие в такива размери, че ще се чудим как сме живели без нея“, твърди футурологът Паул Сафо.

Правозащитните организации обаче не са безразлични към подобни технически нововъведения. Те яростно протестират и предупреждават, че така хора и стоки попадат под една невиджана досега система за следене и контрол.

В „Избрани вести“, т. 3, на стр. 340 е записано: „Белегът на звяра ще бъде наложен на всяка институция и на всяка личност.“

Тези думи са с изключителна стойност. Те ни говорят за глобално идентифициране на цялото човечество с белега на звяра. Заягат изпълнението на пророчеството не само в личностен, но и в обществен аспект.

Има различни видове институции – правителствени, президентски, съдебни, образователни, религиозни, финансови, европейски, световни и т.н. Европейският парламент, Европейската централна банка, Европейският съд са евроинституции. Международният валутен фонд, Световната банка, Световната търговска организация, Международният съд в Хага, Световният съвет на църквите и ООН са световни институции. Всички национални и наднационални институции ще минат под знака на звяра и ще станат мощно оръжие за налагане на неговия белег. Същото ще стане и в деловия свят – корпорации, банки, фирми – изобщо всяка дейност, която съществува, ще бъде маркирана с кода на Антихриста и по-нататък ще спомага – пряко или косвено, за утвърждаване на системата на

Антихриста. На практика това означава: имате например фирма и развивате някакъв бизнес. Ако искате той да продължи, ще трябва фирмата ви да докаже своята лоялност към неделните закони чрез приемане на белега на звяра. В противен случай сте извън играта. Никой няма да поддържа каквито и да е взаимоотношения с вас. Финансите ви ще бъдат блокирани и ще бъдете смятани за опасни врагове на обществото, за нарушители на законите на държавата. Приемането на белега на звяра от страна на дадена фирма или институция ще има за резултат моментално уволнение на работещите в нея, които държат на библейската събота. Просто тяхното по-нататъшно оставане там ще стане невъзможно. И още: налагането на белега на звяра на фирмата и институцията съвсем не отменя личната идентификация на персонала ѝ. Той също ще трябва – всеки за себе си, да реши на чия страна да застане. „Ще бъдат създадени държавни закони, принуждаващи хората да нарушават Божия закон.“ („Избрани вести“, т.3, стр. 359) Пътят за получаване на белега на звяра ще минава през потъпкване на четвъртата Божия заповед, така че маркираните с кода на Антихриста действително ще бъдат нарушители на Декалога.

В личен аспект тези, които не са приели неделните закони, ще бъдат отрязани от всичко – заплати, пенсии, социални осигуровки, медицинско обслужване, храна, облекло, социална и правна защита и т.н. Божият народ ще се озове в положение, при което няма да може да получи нито милост, нито правда.

Нека да се върнем отново на ролята на Интернет в последните събития. Глобалната мрежа е навлязла така широко в живота и фирмената дейност, че днес вече се е превърнала в необходимост. Със своите примамливи възможности тя привлича милиони хора, като тенденцията е целият свят да се интегрира в Интернет. Пред Мрежата има бъдеще и перспектива. Всеки нов високотехнологичен продукт за комуникации задължително включва Интернет – той вече е и в мобилните телефони. Немислимо е съвременно информационно общество без Интернет. Джон Чеймбърс, президент на американската фирма „Cisco Systems“, през която минава целия Интернет трафик, заяви: „Интернет повлия живота на много хора... Той създаде явлението Интернет икономика, която обхваща много по-големи мащаби, от която и да е отделна група от хора, компании или държави... Днес бизнесът, правителството и образо-

вателният сектор използват Интернет и променят начина си на работа. Училищата се свързват с Интернет за всичко. Мрежата е основният двигател на този нов, завладян от Интернет свят.“

В бъдеще обаче ползването на Интернет ще бъде обвързано с приемането на белега на звяра. Притежателите на компютри ще трябва да се идентифицират като спазващи неделята, защото в противен случай Мрежата ще бъде забранена за тях. Същото ще важи и за тези, които се свързват с Мрежата чрез своя GSM. Интернет ще функционира чрез кода на звяра и улесненията, които предлага, тогава ще се плащат с послушание към неделните закони. Целият индустриален, финансов, информационен и пр. свят, включени в глобалната Мрежа, ще бъдат принудени да се съобразят с неделното законодателство като условие работата им да продължи. А един свят, интегриран в Интернет, може много лесно да бъде подчинен на неделята, защото без Интернет той просто не би могъл да съществува. Глобалната Мрежа ще се превърне в изключително мощно средство за изпълнение на Откровение 13 гл. Интеграцията на човечеството в Интернет и глобализацията на света извънредно много ще улеснят повсеместното налагане на белега на звяра.

През август 2000 г. едно събитие в религиозния свят предизвика особен интерес. Патриархът на цяла Русия Алексей II даде интервю за италианския всекидневник „Кориере де ла сера“. В него главата на руската Православна църква направи изявления, които прозвучаха почти сензационно. Ето някои моменти от интервюто със съкращения:

Въпрос: „За цяла Италия е от специално значение отношението на православното християнство към католицизма. Какво е то според вас? Възможно ли е подобряване на диалога и взаимно уважение към историческите и теологичните особености?“

Отговор: „Смятам, че такъв диалог е не само възможен, но и крайно необходим. Ние сме открити за братски диалог с всички християни.“

Въпрос: „Ваше светейшество, как оценявате личността на папа Йоан Павел II и дейността му за сближаване на трите основни религии – юдеизъм, християнство и ислям? Желаете ли Вие да посетите Италия, а папата – Русия?“

Отговор: „Имам много високо мнение за личността на папа Йоан Павел II, макар досега да не сме имали възможност да се

срещнем лично... Достойни за уважение са усилията на папата, насочени към установяване на добри отношения между различните църкви и религии. Що се отнася до размяната на визити, ние трябва първо да отстраним съществуващите препятствия в отношенията между нашите църкви. Едва когато сме на прага на решаването на тези въпроси, срещата на ръководителите на двете църкви ще бъде наистина епохално събитие. Без съмнение, аз бих искал това да стане колкото може по-скоро.“³¹

Интервюто на всерусийския патриарх Алексей II раздвижи духовете във Ватикана. Печатът в католическа Италия го определи като „епохално събитие“, надминаващо по мащаби рухването на съветската империя от ерата „Горбачов“. Оглавяващият Конгрегацията за източните църкви кардинал Силвестрини прогнозира пред вестник „Република“, че „съгласието между католици и православни е много близо“³². Католическите среди в Италия очакват с църквата в Русия да се повторят събитията от 1989-90 г. – православните да дезертират от вярата си и да капитулират пред католицизма. Дипломатическите изказвания на руския патриарх се тълкуват като знак, че той е склонен да престъпи принципите си и да се подчини на папството.

Макар и изненадващи, думите на патриарх Алексей II са напълно в унисон с времето. Пророчеството от Откровение ни говори, че човечеството ще се поклони на един глобален авторитет и това ще бъде главата на Римокатолическата църква. Не папата, а ръководителите на другите религиозни общества ще правят отстъпки пред него и ще се съобразяват с него. Боговдъхновеният апостол е записал: „И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне.“ (Откр. 13:8)

Приключвайки тази глава определено можем да кажем: всички предпоставки за реализиране на предсказаното вече са налице. Евроинтеграция, единна европейска валута, еднополюсен свят, доминиран от Съединените щати, господство на долара на световните валутни пазари, глобализация на световната икономика, която обезличава правителства и държави, уникална мощ на Америка, нямаща равна на себе си, високотехнологични разработки за идентификация и контрол над личността, които ще направят безпроблемно налагането на белега на звяра, медийни и корпоративни обе-

динения, съсредоточили колосална власт в ръцете на шепа малоброен елит, интегриран в Интернет свят... Към това ще прибавя и настъплението на протестантския фундаментализъм в САЩ, и стремителния възход на папството. Какво да чакаме повече? Бързо изпълняващите се знамения на времето около нас предвещават скорошно приключване на световната история. Кризата е пред вратите ни. Ако не използваме малкото ни оставащо време на благодат за покаяние, можем да загубим спасението си.

„Голямата грижа на всекиго би трябвало да бъде: обновено ли е моето сърце? Преобразена ли е душата ми? Осигурено ли е прощението на греховете ми чрез вяра в Христос? Новороден ли съм?“ („Избрани вести“, т. 2, стр. 126)

В следващата глава „Катализаторът на последните събития“ ще спрем вниманието си на атентатите срещу Съединените щати на 11 септември 2001 г., както и на последствията от тези събития за света.

Глава 8

Катализаторът на последните събития

На 11 септември 2001 г. светът стана свидетел на открит акт на агресия срещу Съединените щати. Ударени бяха Световният търговски център и сградата на Пентагона. Прицел на атаките беше и Белият дом, но тук намеренията на терористите не се осъществиха по независещи от тях причини. Ударът в самото сърце на Америка отне живота на хиляди души, рани много други и нанесе поражения за десетки милиарди долари. Ужасът от извършеното даде основание да се заговори за „втори Пърл Харбър“. Това събитие, което бе номер едно по значимост за първата година от новото хилядолетие, направи така, че и „светът вече да не бъде същият“. На преден план излязоха редица въпроси, които дотогава оставаха в сянка или не им бе обръщано необходимото внимание. Човечеството се оказа изправено пред проблеми, които далеч не са така лесни за разрешаване.

В тази глава ще спрем вниманието си на атентатите от 11 септември 2001 г., както и на последствията от тези събития за света в светлината на Откровение 13 гл. Ще направим сравнение между религията на Исус и тази на Мохамед. Ще разберем какво ни казва пророчеството в Откровение за действията на Америка на световната сцена. Ще видим и как терористичните актове от 11 септември се оказаха мощен катализатор на последните събития.

След ударите срещу Съединените щати светът бе обхванат от мощна страховна психоза. Информацията, изнесена от медиите, показа, че и други страни също са били обект на замислени терористични нападения. Последва вълна от случаи на умишлено заразяване с антракс. Сигурността на гражданите като че ли в един миг се бе изпарила и заплахата вече бе станала част от ежедневието.

Пророческите думи на Спасителя, изречени на Елеонския хълм, че „по земята ще има бедствия на народите“ и че „човеците ще примират от страх и от очакване на онова, което ще постигне Вселената“, намериха пряк отзвук в съвременното общество. (Лука 21:25, 26)

Много хора, които до вчера се радваха на относително спокойствие, днес си задават въпроса: „Така ли ще бъде и занапред?“ и не могат да получат удовлетворителен отговор. Мъглявите и противоречиви обяснения на врачки и екстрасенси оставят още повече объркване в човешките умове. Някои смятат, че Третата световна война вече е започнала, други се обръщат към ръкописите на Нострадамус, (който след като завършил съчиненията си, грабнал написаните листа, хвърлил ги във въздуха и след това ги оставил така, както ги насъбрал). Пък ако има наивници или търсачи на сензации, нека ги четат. Намират се и хора, които искат да научат нещо повече за бъдещето, но пренебрегват значението на ставащите събития, не им обръщат необходимото внимание и макар че физически виждат и чуват, духовно са слепи и глухи. Те не знаят къде се намират в хода на времето днес и не могат да посочат какво предстои да се изпълни утре. Какво повече може да се направи за тях, след като те сами се поставят в положение на съзнателно невежество? Наистина, крайно удивителна е слепотата на човешкия род. Исус бе казал: „Научете притчата от смоковницата. Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че лятото е близо. Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо, при вратата. Истина ви казвам: Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко.“ (Матей 24:32-34)

Христос назова видими, реални знамения като белези на Своято Второ идване, за да не бъдат хората в неизвестност и да не могат да се извиняват с „не знаехме“. А онзи, който се опитва да замести ясните предупредителни сигнали на Небето с отвлечени „духовни“ обяснения, всъщност върши работата на Сатана. Князът на злото знае много добре къде се намира във времето. Той е запознат перфектно със събитията на края и е наясно, че неговата власт на земята скоро ще приключи. Но докато държи милиарди човешки същества в неизвестност за бъдещето, Сатана е спокоен. Той вижда, че благодатта за хората изтича, а те, подобно на древния Израил, „не познават времето на посещението си“. (Лука 19:44) От висотата на Елеонския хълм Исус алармира: „Както бяха Но-

евите дни, така ще бъде и Пришествието на Човешкия Син. Защото, както в онези дни преди потопа ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, до когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и Пришествието на Човешкия Син... Затова блдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ.“ (Матей 24:37-39, 42)

Вълната от несигурност, обхванала света след 11 септември 2001 г. недвусмислено показва, че Божият Дух – силата, която обуздава сатанинската мощ, започва да се оттегля от човечеството. Благодатните лъчи на Слънцето на правдата решително клонят към залез, за да бъдат последвани от едно време на скръб, каквото не е имало никога на земята. Виждаме ужасните резултати от отдръпването на Божията закрила. Човешките усилия все по-трудно противодействат на мощния порой на злото. Чрез Духа на пророчеството ни е дадено предупреждението: „Кризата приближава. Постоянно влошаващите се обстоятелства показват, че времето на божественото посещение е пред вратата. Тези, които ходят в светлината, ще видят знаците на приближаващата опасност.“¹ „Светът е един театър. Артистите, неговите жители, се приготвят да изиграят ролята си в последната голяма драма... Ние, които знаем истината, трябва да се подготвим за онова, което скоро и съвсем изнедаващо ще връхлети света.“² „Времето е такова, че докато днес стоим на сигурна почва, в следващия момент тя може да се раздвижи под нозете ни. Земетресения ще стават там, където най-малко са очаквани.“³ „Скоро между народите ще избухнат големи размирици, които няма да престанат до идването на Исус... Войните и военните слухове, разрушенията чрез огън и вода показват, че времето на скръбта предстои. Ние нямаме време за губене. Военният дух доведе света до раздразнение.“⁴

В „Избрани вестни“, т. 3, на стр. 362, четем: „Паметниците на човешкото величие ще се срутят в праха още преди окончателното унищожение на света.“ Сградите близнаци на Световния търговски център бяха наистина уникални паметници на човешкото величие. След като те бяха сринати, напълно възможно е и други архитектурни шедеври на човешкия гений да последват тяхната съдба. Да не говорим, че ни предстои време, за което апостол Йоан докладва: „И стана силен трус, небивал откакто съществуват човечи на земята... и градовете на народите паднаха. И всеки остров побягна и планините не се намериха.“ (Откр. 16:18-20)

„Божията вест към жителите на земята днес е: „Бъдете готови, защото в час, който не мислите, Човешкият Син ще дойде.“ (Матей 24:44) Състоянието, в което се намира обществото и особено големите градове заявява гръмко, че часът на Божия съд е дошъл и краят на всичко е близо. Ние стоим на прага на кризата на вековете. Божиите съдби ще следват бързо една след друга – огън, наводнения, земетресения, войни и кръвопролития. Не трябва да се изненадваме от великите и решителни събития, защото ангелът на милостта не може повече да закрили непокаяните.“ („Царе и пророци“, стр. 142)

Във време, когато всичко наоколо предвещава скорошното приключване на световната история, когато Божиите ангели изпълняват Неговите съдби, Господ иска да се събудим от съня си. Исква да станем и да изпълним дълга си за предупреждение на човечеството. Занемаряването и небрежността към тази задача може да струва живота на неверния страж. (Езек. 3:17-19)

Терористите, нападнали Съединените щати на 11 септември, имаха за цел да разрушат и Белия дом, но точно тук намеренията им се провалиха. Макар че всичко бе подготвено много старателно за тази мисия, самолетът с похитителите камикадзе се разби на друго място – не там, където бе планирано. Как да си обясним този факт?

През втората половина на XIX век в САЩ избухна гражданска война, която взе много човешки жертви. Северът воюваше срещу Юга. Правото бе на страната на Севера, но той не бе на необходимата духовна висота, за да може Господ да му даде бърза и лесна победа. Все пак в крайна сметка войната бе спечелена от северняците.

В книгата „Свидетелства“, т. 1, на стр. 234, намираме един коментар на тази странна война, в който се отбелязва: „...Тогава ми бе обяснено, че Бог държи тази нация в ръцете Си и няма да позволи да бъдат спечелени победи по-бързо, отколкото Той е определил, а така също няма да допусне повече загуби за северняците, отколкото е намерил за необходимо, за да ги накаже за греховете им.“

Божие провидение направляваше развоя на военните действия между Севера и Юга. Нищо не трябваше да става извън програмата, определена от Небето и всичко се разви така, както Господ искаше. (За повече подробности прочетете статиите „Северът и Югът“ и „Робството и войната“ от книгата „Свидетелства“ т. 1.)⁵

Тази страница от историята на САЩ ще ни помогне да разберем по-добре защо не успя терористичната атака срещу Белия дом.

С разрушението на Световния търговски център Америка бе наранена, но не и унижена. Това обаче щеше със сигурност да стане, ако сградата, където се помещаваше изпълнителната власт на Съединените щати беше срината. Господ обаче не го допусна. Единствено в самолета, предназначен да удари Белия дом, похитителите срещнаха сериозна съпротива и машината се разби на друго място.

Пророчеството от Откровение 13 гл. предсказва на Съединените щати уникална мощ и световен авторитет, нямащи равни на себе си. То ни дава да разберем, че американският народ ще се извиси над всички други нации на планетата и ще бъде сила, с която всички ще се съобразяват. И тъй като се намираме в самия край на времето, никаква пречка не бива да се явява, която да осуetyава пророческото слово и да поставя под съмнение доминиращата роля на САЩ в света. За Америка е писано, че ще „принуждава всички“, а един успешен удар срещу Белия дом и президента би разклатил сериозно авторитета ѝ. Би я унизил пред целия свят и би отдалечил във времето изпълнението на библейското пророчество. Хората обаче не могат да променят Божиите планове, да се намесват в тях или да ги възпрепятстват. Контролът върху програмно определените събития се осъществява директно от Бога и никаква сила не е в състояние да влияе на техния ход. „Когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си.“ (Гал. 4:4). Когато дойде определеното време, Израил излезе от Египет и никой не можа да го спре и пак когато дойде времето, ще стане всичко онова, което е пророкувано. Затова замислите на терористите срещу Белия дом и президента не успяха, дори напротив – те активираха Америка да започне мощно и решително да играе ролята си в последното действие на голямата световна сцена.

Събитията от 11 септември повдигнаха високо духа на гражданите на Съединените щати. Американският флаг бе сред най-търсените стоки. Нацията стана единна, сплотена, обхваната от най-високи патриотични чувства, решена да направи всичко, независимо колко ще ѝ струва това, за да накаже онези, които се опитват да я сплашат и да променят начина ѝ на живот. Едва ли организаторите на атентатите са предполагали, че ефектът от техните действия ще е точно такъв.

В книгата „Царе и пророци“, на стр. 270, намираме следната мисъл: „За всеки народ и за всяка отделна личност Бог е определил

място във великия Си план. Днес хора и народи биват изпитвани чрез мярката в ръката на Този, Който не прави грешки. Всички решават съдбата си по свой собствен избор, а Бог употребява това за изпълнение на Своите цели.“

Преди около 20 години в интервю британският писател-фантаст Джон Брънър посочи две опасности, които се очертават като бъдеща заплаха за човечеството. Той посочи първо широкото съживяване на християнския фундаментализъм в САЩ и второ – появата на фанатични и догматични религии като например изопачената версия на исляма.

Не можем да не се удивляваме от точността на тази преценка. Като че ли британският писател е гледал в бъдещето през калейдоскопа на библейските пророчества! Това, което мнозина очакващи Христовото пришествие не забелязваха или не искаха да забележат, бе оценено точно от един човек, който възприемаше събитията такива, каквито са, в тяхната реална, действителна светлина.

В книгата „Възпитание“, на стр. 165 е записано: „Настоящото време е време на поразителен интерес за всички жители на земята. Управници и държавници, поставени на отговорни постове, мислещи мъже и жени от всички класи насочват вниманието си върху събитията, които стават около нас. Те наблюдават обтегнатите, неспокойни отношения, които съществуват между народите, както и напрежението, което завладява всеки земен елемент и съзнават, че предстои да се случи нещо велико и решаващо, че светът е пред прага на една страшна криза. Сега ангелите задържат ветровете на войната, за да не духат, докато светът не бъде предупреден за очакващата го участ, но се задава буря, готова да се разрази над земята и когато Бог заповяда на ангелите Си да пуснат ветровете, ще стане такава война, каквато никое перо не е в състояние да опише.“⁶

След атаката срещу Съединените щати ислямът привлече вниманието върху себе си, както никога досега. В очите на мнозина той дори придоби колосални размери. Заговори се за противопоставяне между религията на Исус и тази на Мохамед и за предстоящ сблъсък между цивилизациите. Някои дори определиха исляма като новата световна религия, която ще доминира вместо християнството. Каква е истината в случая? Превъзхожда ли мохамеданството религията на Исус? Ще има ли сблъсък между цивилизациите? Какъв е отговорът на Священото Писание по тези въпроси?

Религията на Исус произхожда от Небето и бе възплъщение на най-възвишените морални принципи. Божият закон – съвършеният еталон за правда и морал, основата за управление на Вселената, бе основа и на учението на Христос. В забележителната Си планинска проповед Спасителят каза: „И тъй, всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, така и вие правете на тях, защото това е същината на закона и пророците.“ (Матей 7:12)

Исус не правеше разлика между хората. Той събори разделната стена, която евреите бяха издигнали между себе си и останалия свят. За Христос не съществуваша класи, които не подлежат на спасение. Той даде живота Си за спасението на всеки един човек и не позволяваше на последователите Си да убиват. Когато апостол Петър измъкна ножа си и отрязва ухото на слугата на първосвещеника, Исус не го похвали за постъпката му, а каза: „Върни ножа на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат.“ (Матей 26:52)

Исус Христос, Князът на мира, е най-големият Божий Дар за човечеството. Религията, която Спасителят на света даде на хората превъзхожда всички други религии, които, за разлика от християнството, имат земен произход. Моралните ценности на учението на Христос са недостижими – те нямат еквивалент сред другите вероизповедания. Чудото на новородението, промяната на характера и възстановяването на Божия образ в човека са възможни само чрез Исус.

Мохамеданството се появи като религия през VII век след Христа. Неговият основател Мохамед, роден през 570 г. в Мека, на 42 годишна възраст обявява себе си за пророк и Божий пратеник. Според священата книга на исляма – Корана, Христос не е вечният Божий Син. Той е само син на Мария и подобно на Авраам, Яков, Мойсей, Йоан и други е между изпратените от Бога пророци, като над всички тях е поставен Мохамед. Петте най-главни заповеди на Корана се състоят от външни обряди, измивания, молитва, пост, отиване в Мека и даване на милостиня. Наградата за това е рай, пълен с плътски удоволствия. На исляма липсва Божествения Изкупител, ясното, възвишаващо Божие Слово, великият нравствен закон на любовта и обновяващата сила на Светия Дух. Както димът от голяма пещ или вулканичните изригвания затъмняват слънцето (Откр. 9:2), така и учението на Мохамед покри с мрак Еван-

гелието на Христос – Слънцето на правдата. Исус разпространяваше Своето учение с меча на Словото Си и с огъня на Духа. Мохамед пък вършеше това с действителен огън и меч. Макар че трябваше да бъде бич за поквареното и идолопоклонническо християнство, както и стана, мохамеданството освен това окова така здраво милиони хора в религията си, че направи изключително трудно и рисковано проповядването на Христос в държавите, които изповядват исляма.

Днес фанатичният, войнствен и изопачен ислям е една от големите заплахи за човечеството. Не можем да се съгласим, че е нормално в името на „правата“ вяра да бъдат избивани хиляди невинни хора. Това не е висша морална добродетел, нито пък говори добре за религията, която одобрява подобен екстремизъм. Тук обаче и християнството е ужасно провинено, защото почти 13 века „блудницата Вавилон (Римокатолическата църква) се опиваше от кръвта на светиите“ (Откр. 17:5, 6) и милиони последователи на Христос платиха с живота си свободата да вярват така, както им диктува съвестта. Религиозният фанатизъм и нетърпимостта са едни от най-големите престъпления срещу Бога и човечеството.

Световният търговски център бе паметник на бизнес общността на Ню Йорк. Този символ на съвременния капитализъм и цивилизация беше превърнат в димяща купчина развалини, наказвайки високомерието на една нация с глобални имперски амбиции, която се смяташе за изключителна, недосегаема, различна от другите и която не мислеше за последиците от своя хегемонизъм.

В едноименното си послание апостол Яков изтъква: „Дойдете сега вие, богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идат върху вас. Богатството ви изгни и дрехите ви са изядени от молци. Златото и среброто ви ръждясаха и ръждата им ще свидетелства против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата на работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика и виковете на жътварите влязоха в ушите на Господа на Силите. Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане.“ (Яков 5:1-5)

В книгата „Царе и пророци“, на стр. 141, четем: „Трябва ли хората да се учудват, поради внезапната и неочаквана промяна в постъпките на Великия Владетел към жителите на един паднал свят? Трябва ли да се учудват, когато наказанието следва престъплението? Трябва ли да се учудват, че Бог ще докара унищожение и смърт

върху тези, чиито престъпно придобити печалби са били спечелени чрез лъжа и измама? Въпреки факта, че обилна светлина относно Божиите изисквания е осветявала пътя им, мнозина са отказвали да признаят владичеството на Йехова и са предпочели да останат под черното знаме на причинителя на всеки бунт против небесното управление.“

Глобализацията в съвременния свят, на която основен двигател са Съединените щати, рязко изостри социалните конфликти. Една от негативните последици на това ново явление е обособяването на шепа супер богати и огромен брой бедни страни, като тенденцията е богатите да стават все по-богати, а бедните все повече да обедняват. Този факт неминуемо поражда класова омраза и води до ожесточено социално противопоставяне. А бедността е една от силните опори на исляма. Тя създава предпоставки конфликтите на социална основа да се прехвърлят и на религиозна, с вече далеч по-опасни последици за човечеството.

Спирайки се върху социалните причини за възникването на тероризма, британският вестник „Гардиън“ отбеляза: „Социализмът бе последният ни шанс да победим тероризма като променим условията, които го пораждат. Комунистическият манифест, колкото и да е бил критикуван, е прав в едно нещо – богатството и бедността ще поляризират света. Нямащите ще въстанат срещу онези, които ги ограбват. Точно когато вече го няма, социализмът се оказа най-необходим“, посочи в коментара си „Гардиън“.⁷

Това, че сме свидетели на възраждането на исляма, не означава, че той ще се превърне в доминираща религия. Ислямът няма здрави национални и наднационални структури, нито има водач или глава на религията, както е папата при католиците. В организационно отношение той изобщо не може да се сравнява с римокатолицизма. Да не говорим, че отделните негови лидери, известни предимно с войнствените си изявления, не могат ни най-малко да конкурират такъв световно известен морален авторитет, какъвто е папа Йоан-Павел II. Така че сила номер едно в религиозно отношение е и ще бъде Римокатолическата църква, а не ислямът и онова, което папството реши да прокара, то ще бъде наложено, както Свеценото Писание предсказва.

Базирайки се на пророческия доклад на Библията, определено можем да заявим: докато Бог продължава да работи за спасението

на човека, сериозен сблъсък между цивилизацията няма да има. Божиите ангели ще задържат „ветровете“ на войните, за да може Евангелието да извърши делото си в мир. Затова не е случайно, че многократните призови на Саддам Хюсеин за джихад срещу „неверниците“ останаха без последствия. Но когато Божията благодат се прекрати, ограниченията пред силите на злото ще се вдигнат и те ще могат безпрепятствено да сеят смърт и разрушения. Тогава, както никога преди, ще се види резултатът от сатанинското господство. В онова време ще излязат „царете от изток“ (Откр. 16:12, 16) и ще осъществят най-мрачните предсказания за сблъсък между цивилизацията.

Днес човечеството е достигнало до самия край на благодатното си време. Бързината в развитието на събитията е знак, че историята на греха скоро ще приключи. Действията на Съединените щати – главната фигура на световната сцена, ще бъдат бързи, решителни и успешни. Никой няма да може да им се противопоставя или да оспорва тяхното лидерство. Силата на Америка ще бъде един от решаващите фактори в изпълнението на библейското пророчество.

Американският журналист Джъстин Реймондо, в статията си „Терорът е цената на хегемонията“, между другото изтъкна: „Във външнополитическите кръгове често се чува думата хегемонизъм. Ние сме на върха на силата си и французите дори измислиха специална дума за висотите, достигнати от американската империя. Те ни наричат хиперсила. Целта бе да се даде определение на сила, каквато не е имало в човешката история, която е извън обикновените правила и условия, свързани с човешкото съществуване, сила без паралел и прецедент...“⁸

Наистина, никоя държава през цялата история на цивилизацията не е достигала до такива висини на слава и величие и не е притежавала такава колосална мощ, както Съединените щати днес. Големите империи в миналото не бяха в състояние да налагат волята си на целия свят по разбираеми причини. Но непосилното за тях, днес е напълно възможно за Америка. А не може и да бъде другояче, защото такава трябва да бъде нацията, която ще изпълни Откровение 13 гл.

Когато Съединените щати започнаха операция „Пустинна буря“, някои бяха на мнение, че армията на Саддам Хюсеин, калена в битките срещу Иран, добре въоръжена и обучена за военни дейст-

вия по съветски образец, ще създаде сериозни проблеми на американците и те ще затънат в пясъците на пустинята така, както някога затънаха в джунглите на Виетнам. Лично аз не вярвах на подобни мнения и бях убеден, че войната ще приключи за броени седмици, както и стана. В историята вече бе настъпил часът на Америка и всякакви аналогии с миналото бяха несъстоятелни. Беше дошло времето за бързи изпълнения на библейските пророчества, за реализация на Откровение 13 гл., а ако САЩ бяха затънали отново в продължителни военни конфликти с неясно време на приключване, в никакъв случай не биха могли да изпълнят онова, което пророчеството им отрежда. Не може да се очаква Съединените щати да налагат волята си на целия свят, докато в същото време не могат да се справят с една-единствена нация. Ударът срещу Югославия потвърди категорично американската мощ. Слободан Милошевич, подобно на Саддам Хюсеин, бе принуден да капитулира. На Русия – страната, която държеше най-много на сърбите, не ѝ остана нищо друго освен да наблюдава от страни как нейният верен съюзник понася бомбените удари на американците. Ударът срещу Югославия бе последван от дълбоки политически промени в тази страна и тя вече не бе пречка в установяването на Новия световен ред.

Когато Съединените щати започнаха военни действия в Афганистан, на пръв поглед нещата не изглеждаха леки. Този воинствен народ, обучен да се сражава от ранно детство, готов на саможертва и обладан от религиозен фанатизъм, беше извънредно жилав и корав противник. След кръвопролития, продължили с години, той принуди Червената армия безславно да се завърне в родината си. Муджахидините бяха станали символ на храброст и героизъм. Имайки предвид това, както и изключително трудния за воюване планински терен, руски военен предупреди, че „Виетнам ще изглежда като цвете пред Афганистан.“ Американските военни специалисти също не изключваха, че войната може да бъде продължителна и тежка.

Не така обаче стояха нещата в пророчески план. За тези, които познаваха времето и Божията воля, изразена в Неговото Слово, бе ясно, че и тук няма да има протакане. И тази война бе предопределена да приключи бързо, с триумфална победа за Щатите. Изобщо колкото повече се приближаваме към края, толкова по-убедително ще се проявява силата на Америка. Няма по-добър източник, който

да говори за събитията, за техния развой и завършек, от пророческото слово на Библията. В него Господ ни е показал ясно как ще вървят нещата. Информацията от дълбокия извор на Истината ни дава възможност да сме в крак със събитията и да направим онава, което се изисква от нас в тези последни времена.

Бог изпрати Сина Си, когато светът бе узрял за идването на Месия.⁹ Народите бяха съединени под едно управление – римското. Един език бе широко разпространен и се признаваше навсякъде за литературния език на времето – гръцкият. На земята имаше относителен мир и спокойствие – накратко казано, обстановката за идването на Христос беше благоприятна.

Днес светът е назрял и за Второто идване на Исус. Блокеровото разделение между държавите вече не съществува. Няма го сблъсъкът между идеологиите и системите. Няма две суперсили, които взаимно да си оспорват ръководството над света. „Желязната завеса“ падна. Берлинската стена рухна. „Студената война“ приключи. Източна и Западна Европа вече са едно голямо европейско семейство, а евроинтеграцията придобива все по-големи измерения. Подобно на Римската империя в древността, Съединените щати днес са силата, която дирижира работите на планетата. Тяното лидерство и мощ е признато от всички. Няма държава на света, която да не се съобразява с Америка. Както някога, при Първото идване на Христос, един език бе най-широко разпространен в тогавашната цивилизация и имаше най-висока литературна стойност, така и днес английският е езикът на съвременното общество. Когато възникват конфликти или войни, водени от Щатите, за разлика от миналото никой не застава срещу тях. Политическата обстановка в света вече е коренно различна и само наивник може да подхранва илюзии за връщане на старото време. Духът на пророчеството ни предсказва: „Скоро ще настанат големи промени в света и последните движения ще бъдат бързи“¹⁰ и наистина, и най-развихрената фантазия, и най-разпаленото въображение не допускаха, че ХХ век ще си отиде с такива епохални промени. Но нали писаното трябваше да се изпълни?

След Втората световна война в Съединените щати се издадоха много книги, в които се обосноваваше неизбежността и необходимостта от американско господство. Твърдеше се, че е дошъл „редът“ на САЩ да поемат „световното ръководство“, че създаването

на „американска империя“ е продиктувано от целия ход на историята, че тяхно световно правителство ще бъде естествена степен в развитието на човечеството и че бъдещото общество трябва да бъде построено единствено според плановете на САЩ.¹¹

Тези американски амбиции обаче години наред си оставаха само мечта. Двуполносното разделение на света и наличието на суперсилата СССР правеше невъзможно практическото им реализиране. Но, за да се изпълни Откровение 13 гл., всички пречки по нейното осъществяване трябваше да бъдат премахнати. Както и стана. СССР рухна. Комунизмът отиде на бунището на историята. Всички по-нататъшни събития все повече утвърждаваха лидерската позиция на САЩ и издигаха техния авторитет, като в отминаващите години страната регистрира небивали мащаби на величие. Америка се превърна в хиперсила, без аналог в историята на човечеството. Със самочувствието на избрана да ръководи света, тя налага безцеремонно модела си за ново глобално управление на планетата и никой не е в състояние да осуетява замислите ѝ.

Днес, подобно на Исусовото време, на земята съществува относителен мир. Възможностите за проповядване на Евангелието са благоприятни. Поканата за спасение се предлага на всички. Но заедно с това часовникът на времето неумолимо сочи, че за голямото човешко семейство изтичат последните благодатни часове.

Американците са особено чувствителни спрямо личните си права и свободи. Те не обичат да им се налагат ограничения, да бъдат следени и контролирани. Общественото мнение в тази страна и различните организации там решително се противопоставят на всякакви опити за поставяне на гражданите под полицейски надзор. Свещеното Писание обаче ни казва, че в това отношение ще настъпне промяна – ще се посегне върху личните права и свободи на американците. Пророчеството в Откровение заявява: „И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им. За да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име.“ (Откр. 13:16, 17)

Тези думи ни разкриват, че в САЩ ще бъде въведен тотален контрол над личността. Налагането на неделния празник, за което предупреждава пророчеството (разгледали сме го в предишните глави), ще бъде съпътствано с идентификационен знак на всеки аме-

рикански гражданин, което единствено ще му позволи да упражнява пълните си граждански права. Отказалите да бъдат идентифицирани като пазители на неделята ще бъдат лишени от правото да купуват и продават, което на практика означава обричане на смърт. Тази система за религиозно разграничение по-късно ще бъде наложена от Съединените щати и на останалите страни на планетата. Така светът ще бъде разделен на две големи групи – белязани пазители на неделята и хора, предпочели с цената на всичко да останат верни на Божиите заповеди.

Стихове 16 и 17 от Откровение 13 гл. десетилетия наред бяха покрити с неяснота. Звучеше невероятно, че е възможно да се въведе всеобщо маркиране на човечеството. На тези стихове се придаваше духовен смисъл и не се допускаше, че те могат да имат и буквално изпълнение. С времето обаче нещата около това пророчество започнаха да се изясняват. Революционното умножаване на знанието, стремителният възход на микроелектрониката, високите технологии и компютърната техника доказаха, че реалното изпълнение на Откровение 13:16,17 е напълно възможно. Дори вече се явява необходимост от съвременна и надеждна идентификация на личността, която да не може да бъде фалшифицирана. Благодарение на това престъпленията и злоупотребите биха намалели и сигурността на гражданите би се повишила.

В книгата „Речник на ХХІ век“, от френския автор Жак Атали, на стр. 102, под думата „идентичност“ е записано следното: „Всеки индивид ще бъде легитимиран и класифициран чрез номер на уникален код, обхващащ идентификацията в паспорта, личния му телефон, номера, под който фигурира в службите за социално осигуряване, кредитната карта, електронното портмоне. Всеки ще бъде легитимиран и чрез пръстов отпечатък и отпечатък от дъното на окото, за да се провери кой отклонява пари от банкова сметка или манипулира компютър.“¹²

Когато се е дискутирало върху използването на научно-техническите постижения в тази насока, както и за обезпечаването на обществената сигурност, винаги се е изпречвал един проблем – реакцията на хората, неодобрението на общественото мнение. Този силен аргумент години наред е възпирал правителства и власти и не е позволявал легализирането на контрола над личността.

От химията ни е известен терминът „катализатор“. Това е вещество, което може да ускори или забави протичането на химичната реакция. Терористичните нападения срещу Съединените щати се оказаха мощен катализатор за ускоряване на последните събития. Те преобърнаха нагласата на обществото в САЩ и то вече е готово (в името на националната сигурност) да пожертва част от основните си права и свободи. Но желязна сигурност означава и железен контрол. Във връзка с това журналистът Джъстин Реймондо писа: „Нима за вечни времена ще станем жертва на драконовите „антитерористични“ мерки, които нарушават нашите свободи и застрашават остатъците от нашето достойнство?“¹³

По същия повод престижното списание „New York Review of Books“ отбеляза: „От 11 септември насам правителството ни принуди да гласуваме закони, да възприемем политика и процедури, които не са в съгласие с нашето законодателство и с установените ценности и които биха били немислими досега.“¹⁴

Коментирайки настъпващите промени в американското общество след 11 септември, журналистите Джон Стантън и Уейн Мадсън заявиха: „Историците ще си припомнят, че между ноември 2001 и февруари 2002 демокрацията (такава, каквато са си я представяли авторите на Декларацията на независимостта и на Конституцията на Съединените щати), умря. Докато демокрацията си отива, се ражда една фашистка и теократична американска държава.“¹⁵

Обърнете внимание на последната част на това изявление: „...ражда се една теократична американска държава“. Тези думи много точно отразяват онова, което сега е в ход в Съединените щати. В тази страна предстои да бъде създаден образ на звяра, едно подобие на папството, а за да може това да стане, религиозната власт трябва да завладее държавната. Атенатите от 11 септември дадоха силен тласък на събитията в тази насока. Те тласнаха религията към по-нататъшно настъпление в обществено-политическия живот на САЩ и осигуриха зелена светлина за изпълнението на пророчеството от Откровение 13 гл.

Ударите срещу Съединените щати предизвикаха многобройни коментари и от страна на тамошните религиозни дейци. В оценката си за станалото те бяха единодушни: „Това е знамение, че Америка трябва да се промени.“ „Всемогъщият Бог оттегля Своята закрила, защото сме паднали толкова ниско, че търсим само материални бла-

га и секс“ – бе мнението на бившия кандидат за президент и един от изявените американски религиозни лидери, Пат Робъртсън.

В проповед на 14 септември 2001 г. – денят, обявен за Национален ден за молитва и възпоменание на жертвите от терористичните нападения, световно известният евангелизатор Били Греъм каза: „Едно от нещата, от които категорично се нуждаем в този момент, е духовно обновление. Имаме потребност от духовно обновление в Америка. И Бог ни казва чрез Словото Си, век подир век, че трябва да се покаем за греховете си, да се обърнем към Него и Той отново ще ни благослови. Сега сме изправени пред избора: или да се предадем и да се разпаднем емоционално и духовно като народ и като нация, или да станем по-силни след тези изпитания, да се изградим отново върху здрава основа. А това е нашата вяра в Бога. Знаем също, че Господ ще дари с мъдрост, смелост и сила нашия президент и тези, които го забикалят. И ще си спомняме за този ден като за една победа.“¹⁶

В предаването „Клуб 700“ по канал „Фокс“, телевизионният евангелист Джери Фолуел – един от най-изтъкнатите лидери на протестантския фундаментализъм в САЩ, и Пат Робъртсън, направиха анализ на събитията, хвърлили Америка в шок и стрес.

„Бог продължава да повдига завесата и да позволява на враговете на Америка да ни наказват с това, което вероятно заслужаваме“, посочи Фолуел. „Джери, аз мисля същото“, отговори му Робъртсън. „Смятам, че сме надникнали само в преддверието на ужаса. Още не сме в състояние дори да си представим това, което може да сторят на народа ни.“

Спирайки се върху всички, които „прогонват Господа от общественото пространство“, Джери Фолуел подчерта: „Атеистите, абортиращите, феминистките, гейовете и онези, които се стремят към алтернативен начин на живот, членовете на ACLU (Асоциация за защита правата на човека), на „People for the American Way“ – посочвам ги с пръст и казвам: те позволиха това да се случи, защото потъпкаха вярата.“¹⁷

Скоро такива обвинения ще бъдат отправяни и към пазителите на четвъртата Божия заповед. Ще се изтъква, че те са причината за катастрофите и сътресенията в природата и обществото, и че, чрез незначитането на наложените от държавата и религията закони, те се противят на самия Бог и хвърлят целия свят в анархия. Изказването

на Каяфа по адрес на Христос – „че е по-добре Той да умре, отколкото целият народ да загине“ (Йоан 11:50), ще бъде приложено буквално и по отношение на съблюдаващите закона на Йехова.

Преди около 20 г. пастор Фолуел бе заявил: „Нашата борба е свещена война. Ние сме длъжни да възстановим духовните ценности, които създадоха величието на Америка. „Аз имам свещеното поръчение да отида право в залата на Конгреса и да се боря за закони, които да спасят Америка.“¹⁸

Думите на Джери Фолуел, както и на други религиозни лидери на САЩ – че религията трябва да стане норма и морал за нацията, са недвусмислени и пределно ясни. Актите от 11 септември им предават необходимата тежест, за да станат те в близко бъдеще една реалност. Ние скоро ще бъдем свидетели на финалните сцени от изпълнението на пророчеството в Откровение 13 гл.

Религиозността, която президентът Буш показа в изявите си, свързани със септемврийските събития, направи силно впечатление и даде повод за коментари и анализи. В статия озаглавена „Религиозните десни намират своя център в Овалния кабинет“, вестник „Вашингтон пост“ от 24 декември 2001 г. отбеляза: „За пръв път, откакто религиозният консерватизъм се превърна в политическо движение, президентът на Съединените щати стана негов действителен лидер – статут, какъвто дори Роналд Рейгън, силно ласкан от религиозните консерватори, никога не можа да постигне. Християнските издания, радиото и телевизията показват молещия се Буш, докато проповедници от амвона определят неговото водачество като знак на Провидението. Върволицата от религиозни водачи, които се срещат с него, са доказателства за благочестиено му, а в уеб-сайтовете хората са призовани да се молят за президента.“¹⁹

Терористичните актове от 11 септември 2001 г. активираха Америка да започне мощно и решително да играе ролята си в последното действие на голямата световна сцена. Външната политика на САЩ придоби подчертано силови измерения. Тази тенденция към силова политика ще продължава и занапред и ще бъде важна отличителна черта на американската администрация. Това не трябва да ни учудва. Докладът в Откровение ни дава да разберем, че предстои промяна на пророческата сцена – звярът с агнешките рога ще заговори като змей, а думите „и принуждаваше всички“ могат да се изпълнят само от позицията на силата.

Събитията от 11 септември 2001 г. дадоха силен тласък и за ускорено въвеждане на Новия световен ред. Отдавна бленуваната от политолозите на САЩ американска световна империя вече е напълно постижима. Пречки за нейното осъществяване няма. Борбата на Америка срещу тероризма служи и за прикритие при постигането на политически цели и в крайна сметка допринася нещата да се наредят така, както ги изисква пророческата схема на Откровение.

Атаките срещу Световния търговски център и Пентагона и последвалото възмездие повдигат въпросите: „На каква ценностна система ще се крепи човечеството, навлязло в третото хилядолетие? Кой може да помогне и да бъде гарант за едно по-добро бъдеще на света?“

Отговорът на тези въпроси ще изведе на преден план религията и папата. „Светият отец“ има особено място в новото глобално управление на планетата. Той е личността с най-голям морален авторитет и с най-висок международен рейтинг, уважаван и почитан от всички. Неговите думи се слушат, с неговите препоръки се съобразяват. В изказванията си той е внимателен и балансиран – знае как да говори и кога какво да каже. Като духовен водач на човечеството, папата няма равен на себе си. За него Свещеното Писание докладва: „И цялата земя учудена отиде след звяра... казвайки: „Кой е като този звяр? И кой може да воюва против него?“ ...И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне.“ (Откр. 13:3, 4, 8)

Когато се наложи указът за задължително празнуване на неделния празник онези, които избера да го съблюдават, ще извършат по този начин поклонение на папството, тъй като честването на неделята почива единствено и само върху авторитета на Римокатолическата църква.

В тази глава направихме задълбочен анализ на събитията в Съединените щати от 11 септември 2001 г., както и на последиците им за света. Видяхме, че бързо се приближаваме към финалните сцени на Откровение. От друга страна, човешката трагедия в САЩ е и предупреждение към всички ни – да се покаем, за да не загинем в греховете си. В Евангелието на Лука 13:1-5 четем: „В същото време присъстваха някои, които известиха на Исус за гали-

леяните, чиято кръв Пилат смесил с жертвите им. А Той в отговор им рече: Мислите ли, че тези галилеяни са били по-грешни от всичките галилеяни, понеже са пострадали така? Казвам ви, не, но ако се не покаете, всички така ще загинете. Или мислите ли, че ония осемнадесет души, върху които падна силоамската кула и ги уби, бяха престъпници повече от всички човеци, които живеят в Ерусалим? Казвам ви, не, но ако не се покаете, всички така ще загинете.“

В разговорите Си с хората Исус понякога заявяваше: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ (Матей 11:15) Днес тези думи на Спасителя са по-актуални, отколкото някога в миналото. Ние се намираме на самия праг на вечния свят. Всичко наоколо ни говори, че Исус ще дойде скоро. „Божият народ трябва да се вслуша в предупреждението и да разпознае знаменията на времето. Знаците на Христовото Пришествие са прекалено ясни, за да се съмняваме и като имаме предвид всичко това, изповядващите истината трябва да станат истински проповедници. Бог призовава всички да се събудят. Цялото Небе стои в очакване. Земната история приближава бързо към своя край. Ние сме сред опасностите на последните дни. Предстоят големи бедни... Сцените, на които ставаме свидетели са достатъчно важни, за да ни подтикнат да се събудим и да вложим истината в сърцата на всички, желаещи да я слушат. Земната жетва е почти узряла.“ („Свидетелства т.1“, 229 стр.)

В следващата глава „И принуждаваше всички... III част,“ ще разгледаме иракската криза в светлината на Откровение 13 гл.

„И принуждаваше Всички“ ... III част

Май, 1945 г. Дните на хитлеристка Германия са преброени. Съкрушителните атаки на Червената армия смазват и последните ѝ огнища на съпротива. Берлин буквално се засипва с хиляди тонове желязо и олово, а нощем този ад се придружава от ослепителната светлина на прожекторите. Германската военна машина не е в състояние повече да се противопоставя на руснаците и месец покъсно хитлеристите подписват акт за безусловна капитулация. Третият райх престава да съществува. Амбициите на фюрера за световно господство претърпяват пълен крах, а самият той посяга към цианкалия, за да сложи край на живота си.

Адолф Хитлер искаше да прекрои света по своя воля и да постави Германия над всички, като смяташе себе си за главен архитект на световния ред. Според него арийската раса трябваше да управлява човечеството и да бъде доминиращата над останалите народи.

За този, който познава свещената история и пророчествата на Библията, е пределно ясно защо плановете на Хитлер се провалиха. Тези планове предначертаваха друг развой на световната история, различен от този, който ни описват пророчествата. А това, което не е по волята на Великия Управител на Вселената, не успява. Създа ла могъща военна машина и завладяла потенциала на цяла Европа, Германия трябваше да отстъпи, защото библейското пророчество посочваше друга нация за господар на света. Не Адолф Хитлер, а двурогият звяр от Откровение 13 гл. щеше да бъде архитект на Новия световен ред. Той щеше да държи юздите на световното управление и да налага на всички жители на земята своята воля. Неговите планове щяха да успеят, защото напълно се покриваха с предсказаното от Библията.

В тази глава ще се спрем отново върху глобализацията като инструмент за установяване на Нов световен ред. Ще видим как в днешно време понятия като лична свобода, народовластие, национална идентичност, национална Конституция и национален суверенитет вече нямат съвременно звучене. Ще разгледаме как неспособността на международните институции да се справят с иракската криза отпрати погледите към папата. Главният предмет на вниманието ни обаче ще бъде войната на Съединените щати срещу Ирак в светлината на Откровение 13 гл. Ще проследим също как събитията в тяхната последователност ни дават като краен резултат онова, което ни описва Словото Божие.

В книгата „Избрани вести“, т. 2, на стр. 152 е дадено едно пророчество, което извънредно точно обрисова днешната действителност. Там се казва следното: „Божият народ е длъжен да се подготви за събитията, които ще се излеят върху него със сляпа сила. Ще се образуват гигантски монополи. Хората ще се свържат в съюзи, които ще ги вълечат в лагера на неприятеля. Малък брой личности ще завладеят всички използвани средства в известни области на работата.“

Това пророчество намира своето пряко изпълнение в лицето на глобализацията. Този непознат доскоро феномен започна да набира скорост през последното десетилетие на XX век, като новото хилядолетие изцяло е белязано с неговия знак. Идеите на глобализма си поставят за цел да изградят една световна икономика без граници със свободно движение на стоки и капитали. Един свят с либерализирана търговия и отворен пазар. Главните инструменти, работещи за глобализацията са международните финансови институции – МВФ, Световната банка и Световната търговска организация, за които се знае, че са под влиянието на САЩ и прокарват техните интереси. Резултатите, които глобализацията донесе бяха: необуздало господство на големия бизнес, в световната икономика – ред, налаган от монополите, невероятна концентрация на капитали и икономическа власт в ръцете на шепа малоброен елит от една страна и масово обедняване на голяма част от човечеството, разоряване на огромен брой страни и обричане на мизерия на цели народи – от друга. Пазарът пороби демокрацията. В резултат на глобализацията вече никоя държава не може да води политика на самостоятелно и независимо съществуване или да се затвори за оста-

налия свят. В условията на глобализма ролята на отделния гражданин става все по-малка, а самият той – все по-беззащитен, защото държавността е обезличена. Мултинационалните корпорации изземват икономическата власт от ръцете на правителствата и контролират глобализирания свят чрез капитала. Тази уникална технология на поробване позволява на Съединените щати – главният двигател на глобализацията, да налагат с мирни средства така желания от тях Нов световен ред.

Според в. „Ел Мундо“ на икономиката на Америка се падат 64% от световния икономически растеж.¹ Данните са за периода 1995-2002 г. Тази колосална икономическа мощ на Щатите, съчетана с глобализацията, поставя всички страни на планетата в зависимост или подчинено положение спрямо тях. Това гарантира и безпроблемна реализация на Откровение 13 гл.

Един от анализаторите на новите явления в света веднъж бе заявил: „...политическата власт е само третата власт. Преди това са икономическата и информационната. А когато притежаваш и двете, вземането на политическата власт е формалност.“²

Икономическата власт над света е в ръцете на Съединените щати. Те доминират и в информационната. Това смазващо превъзходство на Америка, в съчетание с уникалната ѝ мощ, я прави главен политически управител на света. То ѝ отрежда такава роля, каквато никоя могъща и преуспяваща нация не е постигала през цялата история на цивилизацията. И наистина, поглеждайки назад в историята, не можем да видим страна, която да е достигала такива висоти на сила и величие, както Съединените щати. Те надминаха по мощ и най-великите империи от миналото. Но нали такава трябва да бъде държавата, която ще изпълни Откровение 13 гл.!

Глобализацията е един от най-сполучливите механизми за установяване на Нов световен ред. Чрез нея светът става много податлив на американското влияние. Професорът от престижния Принстънски университет Джоузеф Стиглиц, бивш шеф на отдела за икономически изследвания на Световната банка, в една своя статия изтъкна: „Глобализацията лишава страните от свободата да защитават икономиките и гражданите си... Нещо повече, страни с големи краткосрочни дългове рискуват политическата си автономност. Ако се появи лидер, който не се харесва на „Уолстрийт“, пазарите могат да повишат лихвените проценти до непоносими рав-

нища, заплашвайки да банкрутират страната, ако хората не избера лидер, който финансовата общност да харесва повече... Споразуменията за свободна търговия не гарантират свободна търговия.“³

В условията на един глобализиращ се свят Съединените щати нареждат нещата така, както им харесва. Удобни за тяхното мислене и интереси са и законите и правилата, които създават. Това, което те извършват обаче, в светлината на последните събития, е подготовка на света за реализирането на Откровение 13 гл. Когато условията за изпълнение на финалните сцени на това пророчество са налице, тогава ще се премине към следващото, най-драматично действие – налагането на белега на звяра.

Светът е съвкупност от народите, населяващи земята. Те са организирани в държави, всяка от които има своя собствена специфика, култура, религия, традиции и пр. Стратезите на Новия световен ред много добре разбират, че светът в неговото многообразие трудно може да бъде управляван от САЩ. Държавността е бариера за американския модел за устройство на планетата. Съвсем различно стоят нещата обаче, ако тя бъде подкопана и обезличена, ако многообразието на света бъде превърнато в еднообразие и уеднаквяване. Тогава вече няма никаква пречка американското господство да бъде наложено навсякъде.

Атина, 21 юни 2000 г. 800 хиляди православни християни от всички краища на страната се стичат на грандиозен протестен митинг в гръцката столица. Причина за протеста е решението на правителството в новите карти за самоличност да не бъде вписвана религиозната принадлежност. Седмица по-рано арена на подобна проява е Солун. За дълбоко вярващия гръцки народ религиозната принадлежност е знакът на националната им идентичност и нейното отсъствие в новите документи за самоличност се възприе като национално обезличаване. По същия повод по-късно главата на гръцката Православна църква архиепископ Христодулос разкритикува Европейския съюз обвинявайки го, че заплашва да превърне Гърция в „аморфна маса, където хората ще бъдат разпознавани по номера им, вероятно изписан на челото“⁴.

С присъединяването на Гърция към Шенгенската група гръцките християни трябваше да разберат горчивата истина, че в подготовката за новото глобално управление на планетата понятия като лична свобода, народовластие, национална идентичност, на-

ционален суверенитет и национална Конституция вече нямат съвременно звучене, те са понятия от миналото. Впрочем и други страни, освен Гърция, трябваше от собствен опит да научат тези истини. Връщане назад обаче не може да има. Светът се движи с ускорени темпове към глобално уеднаквяване, включително и в религиозен аспект, което пък от своя страна създава благоприятни условия за изпълнението на Откровение 13 гл. И всяко нещо, което става между хората не е случайно или произволно – то е един от многото необходими детайли на голямата пророческа картина на бъдещето.

Тринадесетата глава на книгата Откровение ни разкрива, че Съединените щати ще достигнат небивали мащаби на възход и величие. Тя ни дава да разберем, че американската нация ще придобие колосална мощ и ще се извиси до такава степен над останалите страни в света, че на всички да бъде ясно, че нямат никакъв шанс в съперничество или конфронтация с нея. Писателят на Откровение ни докладва, че всички народи на планетата ще се подчинят на изискванията на Америка. Употребената от боговдъхновения апостол дума, особено характерна за действията на Съединените щати на световната сцена, е „принуждаваше“ (Стих 12, 16). Колкото повече се приближаваме към края на времето, толкова по-осезателно светът ще усеща принудата, упражнявана от САЩ в постигане на техните глобални амбиции.

Нека сега да се спрем на тълковното значение на думата „принуда“. Глаголът „принуждавам“ означава налагане на нещо чрез сила, заставяне на другия да приеме дадена позиция, мнение, условие, нареждане и т.н., независимо дали му харесва или не. Естествено по-силният принуждава по-слабия, защото обратното е невъзможно. Методът на принудата е присъщ преди всичко на диктаторите и тираните. Те са тези, които налагат своето си, докато в цивилизованите взаимоотношения в повечето случаи диалогът е достатъчен за постигане на разбирателство или за разрешаване на проблеми. Когато говорим за принуда, обикновено в нас се поражда негативна реакция, но принудата може да бъде употребена и за добро. Когато едно лице представлява опасност за обществото и застрашава живота на гражданите, принудителните мерки към него са задължителни и то колкото по-скоро, толкова по-добре. Същото важи и в междудържавните отношения, но тук нещата не са толкова прости. Живеем в свят, в който силният раздава правосъдие. Из-

хождайки от своята собствена позиция, той обявява кое е добро и кое – зло. А когато този свят е еднополюсен, доминиран от една единствена суперсила, правото може да се изроди. Покрай обективната истина за разоръжаване и самозащита неизменно се прокарва и замисълът за установяване на Нов световен ред. В крайна сметка обаче нещата се нареждат така, както ги предвижда програмната схема на Откровение. Става това, което трябва да стане. Събитията на световната сцена, като елементи от голямата мозайка на пророчеството, ще образуват в своя завършен вид онова, което Библията е предсказала. Като знаем предварително бъдещето от пророческото слово, не бива да изпадаме в паника или недоумение от сцените, които се разиграват покрай нас. Когато сме наясно къде стоим във времето – къде се намираме днес и какво предстои да се изпълни утре, ще можем да даваме точна информация за хода на събитията и нашата тръба ще издава верния тон на предупреждение. В Псалм 89:15,16 четем: „Блажени людето, които познават възклицанието на тръбите. Те ходят, Господи, в светлината на Твоето лице. В Твоето име се радват всеки ден и с правдата Ти се въздигат.“

По време на първия си президентски мандат Роналд Рейгън бе казал: „Бог е положил едно болно човечество в ръцете на Америка.“⁵ И още – „С нас човечеството свързва най-светлите си надежди. Ние сме лидер на свободния свят и по силата на изискванията на морала не можем да се освободим от тази отговорност.“⁶

Днес тези думи на Роналд Рейгън се доразвиват и отново се осъществяват. Пак Съединените щати са „лечителят“ на човечеството. Тяхната отговорност и техният морал предвиждат светът да бъде освободен от „злото“.

Преди около половин век Дуайт Ајзенхауер – главнокомандващ Съюзническите армии по време на Втората световна война и след това президент на САЩ, в писмо, включено в книгата „Човекът от Абилен“, писа за създаване на „световен ред“, в който Съединените щати са призвани да играят ролята на вожд, като се опират върху „моралната, социалната и икономическата сила, а докато няма установен световен ред – на военната сила“⁷. През 1997 г. Хенри Кисинджър – най-значимата фигура на американската дипломация, в своя статия, озаглавена: „Един нов свят, който не познаваме“, приключи с думите: „Външната политика на Съединените щати през следващото столетие ще бъде истинско предизвика-

телство и ще се различава от всичко, което сме виждали досега. Най-големият прецедент ще бъде изграждането на система за Нов световен ред, която да работи в условията на засилено чувство за глобализъм.“⁴⁸

Събитията, на които сме свидетели днес, потвърждават по най-категоричен начин доктрината за Новия световен ред – всички държави да бъдат вкарани в американската орбита на влияние, а непослушните лидери да бъдат отстранени (причини винаги ще се намерят). Омиротворен, обезоръжен, със сменена система в редица страни, светът ще бъде вече много по-податлив за прокарване на принципите на новото глобално управление на планетата. За това време, в което ще цари състояние на относителен мир, Свещеното Писание заявява: „А за годините и времената, братя, няма нужда да ви се пише. Защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде както крадец нощем. Когато казват: „Мир и безопасност“, тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена и никак няма да избегнат.“ (1 Сол. 5:1-3) За това време се споменава и във „Великата борба“, на стр. 26: „Когато религиозни водители величат световния прогрес и просвета и народът се залъгва с фалшива сигурност, тогава, както среднощен крадец се вмъква в незащитена къща, така внезапна гибел ще връхлети безгрижните и безбожните и „няма да избегнат.“

Пророческите думи за Съединените щати „и принуждаваше всички“ включват силова политика и безцеремонност. Тонът на американската администрация ще бъде твърд, а действията им – решителни. Но това не трябва да ни учудва – предсказано е, че звярът с агнешките рога ще „заговори като змей“ (Откр. 13:11).

През май 2002 г. бившият шеф на ЦРУ Джеймс Улси – един от най-изявените „ястреби“ в САЩ, даде интервю, в което откровено и точно формулира настоящата и бъдеща американска политика в света. Ето някои моменти от интервюто (със съкращения):⁹

– Господин Улси, как се промени външната политика на САЩ след 11 септември?

– Тя се промени с това, че сме във война. Някои я наричат Четвърта световна война след трите войни през XX век – Първата, Втората и Студената. Тя не е просто срещу тероризма като цяло, а конкретно срещу тези движения в Близкия изток, които ни нападнаха.

– Много хора по света смятат, че реакцията на САЩ беше прекалено прибързана, че нямаше доказателства за автора на атаката, но въпреки това имаше военен отговор?

– Съвсем ясно е, че „Ал Кайда“ беше замесена в това. Но въпросът сега е дали се нуждаем от фундаментални промени в същността на правителствата в Близкия изток, за да спрем заплахата, която идва оттам. Нужно е да променим Близкия изток от регион, където има само две демокрации – Израел и Турция, в регион, където някои от тези хищнически държави като Ирак да сменят режимите си. Не смятам, че е нужно да доказваме, че Ирак е бил замесен в събитията от 11 септември, за да осъществим този курс на мъдростта.

– През Втората световна война Франция и Великобритания отвърнаха на инвазията на Германия. Атака срещу Ирак, който не е нападнал никого, ще превърне САЩ в нашественик!

– Не е така. Хитлер окупира левия бряг на Рейн в нарушение на договора и те не направиха нищо. Не направиха нищо, когато той присъедини Австрия. Не направиха нищо, когато завзе Чехословакия. Задействаха се, чак когато нападна Полша, а тогава Хитлер беше много по-силен. Мисля, че заплахата от Ирак към съседните страни е съвсем ясна. Те развиват ядрено оръжие в нарушение на международните договори, развили са химически и бактериологични оръжия и работят върху балистични ракети с по-голям обхват от този, на който са се съгласили. Те са заплаха за другите страни в региона и смятам, че е време да сменим този режим с някой, който да бъде избран от иракския народ.

– Но така САЩ ще станат агресор! Международната общност е против подобно нападение!

– Не мисля, че на нас ни трябва гласуване от международната общност. Има един международен закон, който е уважаван от векове – доктрината за предварителната самозащита. Така че дали ще действат по силата на това, че Ирак нарушава примирието, или по доктрината за предварителната самозащита – и в двата случая се вписваме в рамката на международните закони. Ако на другите държави не им харесва, те са свободни да протестират.

– Един от опонентите ви казва: „Не бих искал да живея в свят, в който уважават Америка, само защото се страхуват от нея.“ Къде остава моралът?

– Аз казах, че след 11 септември Америка или ще бъде презряна в Близкия изток или ще бъдем уважавани и ще се страхуват от нас. Не се стремя САЩ да всяват страх, но много искам Саддам, моллите в Иран, лидерите на БААС в Сирия и управляващите в диктаторските държави на Близкия изток Судан и Либия да разберат, че сега, след 11 септември, за четвърти път от 100 години ние сме в настъпление. И ще спечелим.

– Много хора ли мислят като вас?

– Мисля, че са доста. Ако погледнете проучванията на общественото мнение, съществено мнозинство от американския народ вярва, че САЩ трябва да сменят режима в Ирак, независимо дали имаме подкрепата на други държави или не.

– Но кое дава право на САЩ да се прави на международен съдия? Как така САЩ си позволява да налага своите собствени правила върху други независими държави, само защото е богата?

– Ако стоим настрана и оставим Саддам да развие ядрено оръжие и да доминира в Близкия изток, може да се окажем отговорни за нещо, което е по-лошо дори от Хитлер. Ако ние не действаме, никой друг няма да го направи.

В края на февруари 2003 г., в интервю за вестник „Ди пресе“, бившият шеф на ЦРУ подчерта, че след Ирак идва ред на Сирия. „Трябва да принудим сирийците да излязат от Ливан“¹⁰, заяви той.

В широко дискутираната тема за разоръжаване на Ирак думата „да се принуди“ присъстваше редовно. Много световни лидери я употребяваха в коментарите си по адрес на Багдад, като на всички бе ясно, кой ще осъществи принудата на практика. Някои влиятелни държави обаче, изхождайки от своите интереси, предлагаха различен подход спрямо Саддам Хюсеин и с това си навлякоха гнева на Вашингтон.

Авторитетният „Ню Йорк Таймс“ писа: „Франция заслужава да бъде лишена от мястото си на постоянен член в Съвета за сигурност, заради липсата на сериозност... Тя е така обзета от желанието да изпъкне пред Германия, че поведението ѝ граничи с идиотизъм.“ „Ню Йорк Таймс“ предложи Индия да заеме мястото на Франция в Съвета за сигурност на ООН като държава с по-голямо население и повече отвореност към днешните реалности.¹¹

В словесната война срещу Франция и Германия висш служител от американската администрация унижително нарече президен-

та Ширак и канцлера Шрьодер „представители на стара Европа“ и причисли Германия в един куп с Куба и Либия. Вестник „Сън“, чийто собственик е проамерикански настроеният Рупърт Мърдок, предприе свирепа медийна атака срещу френския президент, наричайки го „червей“, заради политиката му по отношение на Ирак и публикува материал за Ширак, показващ как той вдига тост със Саддам Хюсеин.

Независимо от френско-германската съпротива срещу Вашингтон редица държавници и политици не можеха да не си дават сметка за новите реалности в света. Нито Русия, нито Франция, нито Германия разполагаха с необходимата икономическа и военна мощ, за да се противопоставят директно на САЩ. Нито пък имаха тяхната значимост и престиж. Каквото бе решила Америка, щеше да го извърши. Замислените от Съединените щати смяна на режими в належащите от нея страни щяха да доведат до дълбоки геополитически промени, а противопоставящите се на Америка щяха да се озоват в положение на наблюдатели, вместо на участващи в промените.

Анализирайки кризата с Ирак, руският вестник „Известия“ отбеляза: „За голяма част от експертите в света е очевидно, че „вината“ на Саддам Хюсеин – доказана или не, има второстепенно значение. В момента се решава въпросът за започване на епохата на пряка американска хегемония на земята. Новата стратегическа доктрина на Америка ѝ дава „моралното право“ да действа както реши, по отношение на която и да е страна на света, попаднала в черния ѝ списък. Това наистина е „Нов световен ред“ – отсъствие на международна подкрепа, без да се зачита мнението на ООН и на големите държави.“¹²

За да бъде в състояние „да принуждава“ човечеството, Америка трябва да е успяла в плановете си за дълбоки геополитически промени в света. Тя трябва да упражнява абсолютна хегемония над планетата. Когато тези неща са налице, ще дойде ред на следващото действие на световната сцена – налагането на белега на звяра.

Днес Съединените щати са по-силни от всякога. Нито един период от тяхната история не се е отличавал с толкова голямо политическо и икономическо могъщество. Те навлязоха триумфално в XXI век, утвърдени като безспорен световен лидер, чието мнение се слуша. Тяхната военна мощ е повече от респектираща, а с парите си, (както казва в един от коментарите си московският вестник

„Век“), „могат да купят целия свят и да им хартиса“¹³. Някоя нация или група от нации не могат да им се противопоставят. Някой няма тяхната значимост на световната сцена. Те са локомотивът на световната икономика. Те са международният съдия и главният омиротворител при разрешаване на конфликти или кризи. Те предписват рецептите за „лечение“ на човечеството и налагат своите правила на останалите страни в света. Само те могат да въртят световна политика. За тях собствените им закони стоят над всички други, включително и над тези на Международния наказателен съд. Със самочувствието на избрани да ръководят света САЩ безцеремонно налагат модела си за ново глобално управление на планетата и никой не е в състояние да осуети замислите им. Това, за което мечтаеха в миналото политолозите на Съединените щати – за създаване на американска световна империя – днес, при новите реалности на XXI век, вече е напълно постижимо.

20 март 2003 г. Президентът Буш дава заповед за нападение над Ирак. Задействана е „доктрината за предварителната самозащита“. Три седмици по-късно Багдад е превзет, а броени дни след това съюзниците установяват контрол над цялата територия на страната.

Когато се даваха прогнози за времетраенето на военните действия преобладаваше мнението, че войната ще бъде кратка. Военните експерти на САЩ, изхождайки от състоянието на силите и възможностите на воюващите страни, предвиждаха бърза победа. Не се изключваше обаче и възможността от известно проточване на конфликта. Върху тази вероятност започна да се набляга особено след първата седмица на войната. Яростната съпротива на иракчаните забавяше настъплението на коалицията. Несигурно в изхода на военните действия, населението на Ирак се страхуваше да посрещне войските на съюзниците като освободители. Пясъчните бури, липсата на северен фронт, изискванията за минимум цивилни жертви и някои други фактори допълнително утежняваха обстановката. При това състояние на нещата военните и политичите заговориха за очертаваща се продължителна война, с голям брой човешки жертви и от двете страни. В светлината на пророчествата на Откровение обаче, изводът, който можеше да се направи бе: убедителна победа на Америка, без протакане във времето. Както и стана. Въоръжените сили на Съединените щати бързо пречупиха съпротивата на противника. Багдад падна почти без бой. Шумно про-

пагандираната „битка на всички битки“ изобщо не се състоя. Нито пък имаше отбрана на града по упорито внушавания сталинградски модел. Арабският свят бе шокиран, гледайки как тържествуващи иракчани, подпомогнати от американски морски пехотинци, събарят статуята на Саддам. Когато американски войник постави знамето на Съединените щати на лицето на статуята на диктатора, коментатор на „Ал Джазира“ отбеляза: „Всичко, което става отсега нататък ще има американски мирис“¹⁴.

Изводът, който направихме по-горе относно изхода и времетраенето на войната с Ирак на базата на предсказаното в Откровение, е валиден и за по-нататъшните действия на Съединените щати на световната сцена. След като условията за изпълнението на Откровение 13 гл. са налице, не може да има протакане във времето или поставяне под съмнение на способността на САЩ да диктуват събитията. Нелогично е да се вярва, че в заключителните сцени на световната история, когато предстои Америка да започне да налага белега на звяра на всички нации на земята, една държава като Ирак ще ѝ се опъва месеци наред в продължителен военен конфликт! Колкото повече отиваме напред във времето, толкова по-фрапиращо Съединените щати ще проявяват силата си и онзи, който дръзне да се конфронтира с тях, ще бъде губещият. Пророческите думи не оставят никакво съмнение относно изхода на която и да е криза, с която САЩ са се ангажирали. И никъде в Библията няма посочена друга държава, която да може да оспорва лидерството на Америка, нито пък има и намек, че светът ще стане отново многополюсен. Откровение 13 гл. ще се изпълни в условията на един еднopolюсен свят с ярко изразено доминиране на Съединените щати над всички останали страни на планетата.

Иракската криза е събитие, което има своето място в реализирането на Откровение. Тя ще даде силен тласък на промените в света, подобно на атентатите от 11 септември 2001 г. Но предстоят да се изпълнят и други събития, които също ще заемат своето място в голямата мозайка на пророчеството. За това обаче се изисква време. И тъй като човечеството почти е изчерпало дадения му от Бога ресурс от благодат, то това, което трябва да стане днес, ще се извърши с многократно по-голяма бързина в сравнение с миналото. Динамиката на събитията е един от белезите на съвременния свят. Абсурдно е да мислим, че както са вървели нещата преди десе-

тилетия, така ще вървят и сега. В книгата „Съкровища от свидетелства“, т.3, на стр. 289 четем: „Скоро ще станат големи промени в света и последните движения ще бъдат бързи.“

13 август 1961 г. За една нощ ГДР издига Берлинската стена. 160 километровият зид става символ на разделението на Германия и на Европа.

11 март 1985 г. Михаил Горбачов поема властта в СССР. Започва перестройката.

12 юни 1987 г. Роналд Рейгън призовава от Бранденбургската врата: „Господин Горбачов, разрушете тази стена!“

Октомври, 1988 г. След завръщане от посещението му в Москва, на канцлера Хелмут Кол задават въпроса: „Не е ли възможно един ден Горбачов да предложи обединение на германците?“ Кол отговаря: „Аз не се занимавам с писане на фантастични романи като Хърбърт Уелс. Това, за което ме питате, е от света на невъзможното, абсолютно невъзможно.“¹⁵

Януари 1989 г. Държавният и партиен шеф на ГДР Ерих Хонекер заявява: „Тази стена ще стои още 50, 100 години!“¹⁶

17 октомври 1989 г. Хонекер е свален от власт.

9 ноември 1989 г. ГДР отваря границата. Хиляди шурмуват стената. На същия този ден канцлерът Кол е пристигнал на официално посещение в Полша. От Бон му съобщават вестта за падането на стената. Кол не може да повярва. Неколккратно той пита дали няма някаква грешка. Уверяват го, че това вече е факт.

По-нататък събитията се развиват с шеметна бързина. На 3 октомври 1990 г. Германия празнува обединението си. Повече от половин милион съветски войници, офицери и техните семейства, заедно с над 3 милиона тона военна техника и муниции, 12 хиляди танка и бронирани коли, тръгват от Германия обратно към Русия. Такова отстъпление светът не е виждал от 1812 г., когато великата армия на Наполеон бяга от Москва. Година след уреждането на германския въпрос, СССР се разпада. Русия се прибира в границите, които е имала през 1648 г. по времето на Петър Велики. От развалините на съветската империя възникват 15 нови държави. Двуполусният модел на устройство на света също се разпада. „По това време се смяташе, писа Чарлз Краутхамър в списание „Тайм“, че новият свят ще бъде многополусен и в него САЩ, ЕС, Япония, Русия и надигацият се Китай ще се балансират един друг и ще си

поделят властта. Това обаче не стана. Появи се еднополусният свят. САЩ се издигнаха като колос, по-доминиращи от която и да е страна след древен Рим във всяка сфера – икономическа, военна, дипломатическа, културна и дори лингвистична.“¹⁷

Преди повече от 19 века Господ разкри на своя любим ученик Йоан цялата история на човечеството. Показа му раждането на американската държава, която за кратко време щеше да стане най-силната нация в света. В даденото пророческо видение на Йоан беше показано как тази мощна страна ще си позволява да налага на всички жители на земята своята воля. И тя успява. Днес ние се намираме на такъв етап от световната история, когато се подготвя пътят за изпълнение на заключителните думи на това пророчество.

Успоредно с подготовката на света за финала на Откровение 13 гл. върви изпълнението и на едно друго пророчество с изключителна важност за човечеството – Матей 24:14. „И това Евангелие на царството ще се проповядва по цялата вселена, за свидетелство на всичките народи и тогава ще дойде свършекът.“ Благата вест за спасение трябва да проникне навсякъде. Всеки трябва да чуе истината за Второто идване на Христос, за да се определи на чия страна да застане. Дълбоките геополитически промени, които стават по света, проправят пътя на Евангелието и му дават възможност да достигне сърцата на хората там, където някога това е било невъзможно.

Талибанският режим в Афганистан например не признаваше друга религия освен исляма и то в най-фанатичната му форма. Проповядването на вяра, различна от установената там, се наказваше със смъртна присъда. Неколцина християнски мисионери, отишли в Афганистан, бяха задържани и над тях висеше заплахата от смъртно наказание. Демократичните промени в тази страна обаче откриха пред Евангелието възможности, които дотогава не съществуваха.

В книгата „Царе и пророци“, на стр. 270 е записано: „За всеки народ и всяка отделна личност Господ е определил място във великия Си план... Всеки решава съдбата си по свой собствен избор, а Бог употребява това за изпълнението на Своите цели.“ Трябва да ни е напълно ясно, че сред битките и борбите на народите се осъществяват не само човешките планове, но и Божиите и всичко става така, както Великият Управител на Вселената е предвидил.

Иракската криза и неспособността на ООН, ЕС и НАТО да разрешат този проблем разколеба доверието в международните ин-

ституции. Тяхната безпомощност даде повод на Уилям Коул от „Associated Press“ да пише: „В изминалите месеци световните институции бяха подложени на изпит. Изпит по ефикасност и жизнестойност. Оценявани бяха ООН, НАТО и ЕС. Те трябваше да докажат, че работят ефикасно и са способни на адекватна реакция в критични ситуации. Какво се получи на практика? В международните институции започнаха да се появяват огромни пукнатини. Те зейнаха страховито по време на дискусиите за начина, по който трябва да бъде разоръжен Саддам Хюсеин. Какво ще стане отгук нататък? Кризата на доверието в ООН поражда съмнение, че тя е способна да бъде действена организация и да играе ролята на определящ и обединяващ фактор в световната политика. При всяка кризисна ситуация ООН изпада в ролята на свидетел. И събитията се редуват, без организацията да е способна да направи каквото и да било. НАТО и ЕС също са изправени пред сериозни проблеми. Те се опитват да преодолеят разцеплението, което кризата в Ирак предизвиква сред държавите членки. Настоящата ситуация може да причини постоянна криза в ООН. Едва ли в бъдеще биха могли да се намерят начини да се възвърне доверието в тях.“¹⁸

При това състояние на нещата, отчитайки безсилието и неспособността на световните институции да влияят върху хода на събитията, няколко дни преди избухване на войната, френският депутат Жулиа посочи, че единственият начин да бъде спряна тя е папата да отиде в Багдад¹⁹. Неговото присъствие там би действало възпиращо на войските на коалицията. Докато „светият отец“ се намира в иракската столица те не биха предприели нападение, а личното присъствие на папата би могло да повлияе и на Саддам Хюсеин и да го склони да приеме условията, които му се поставят.

В пълна противоположност на неадекватното поведение на международните институции, които заплатиха за това със загуба на доверие и престиж, Ватиканът зае решителна антивоенна позиция и спечели. Папската дипломация работеше активно за мирно решение на кризата, като лично папа Йоан Павел II се ангажира с каузата на мира. Това бе посрещнато с одобрение в арабско-ислямския свят и вдигна още повече и без това изключително високия рейтинг на папата.

Противопоставянето на военните планове на Вашингтон донесе на „Светия престол“ изключителни активи както в близка, та-

ка и дългосрочна перспектива. В близка – след падането на Саддам Хюсеин и смяната на системата в страната, Ватиканът ще засили присъствието си там, което ще бъде придружено от силния аргумент, че е един доказан приятел на иракския народ. В дългосрочна – макар и несподелящи религията на папата, ислямските държави не могат да пренебрегнат направеното от „светия отец“ за тях. Защитата, която те получават от него срещу по-силните, утре ще се изрази в тяхната подкрепа за папата като личност, която може да обедини и омиротвори човечеството и да гарантира спазването на международния правов ред. И колкото повече отиваме напред във времето, толкова по-очевидно ще става, че само папската институция може да действа ефикасно в обстановка на борби и размирици. А от друга страна „светият отец“ е достатъчно умен, за да вижда, че чрез световните събития могат да бъдат осъществявани и вселенските интереси на църквата.

С умението си да анализира и да реагира адекватно на създадената се ситуация, Ватиканът стои на изключителна висота. Държавниците, политиците и религиозните водачи се уверяват в това. И все повече ще се налага убеждението, че единствено личността на папата може да направи онова, което силата и институциите не могат. За това обаче ще му трябва власт. И тя ще му бъде дадена. Свещеното писание ни докладва: „Те са единомислени и предават на звяра своята сила и власт.“ „И цялата земя учудена отиде след звяра...и поклониха се на звяра, казвайки: Кой е като този звяр и кой може да воюва против него?“ (Откр. 17:13, 13:3, 4)

Иракската криза е събитие, което ще разтърси с последиците си целия Близък изток. За много стратегии във Вашингтон този конфликт е само началото на едно ново „пренареждане“ на района. В книгата си „Войната за Ирак“, публикувана през февруари 2003 г., авторите Лоурънс Каплан и Уилям Кристъл подчертават: „Мисията (на Съединените щати) започва в Багдад, но не свършва там. Америка стои на прага на нова историческа ера. Това е решаващ момент. Пределно ясно е, че става дума за много повече, отколкото само за Ирак – дори повече и от бъдещето на Близкия изток и войната срещу тероризма. Става дума за това каква роля възнамеряват да играят САЩ през XXI век.“²⁰

Войната срещу Ирак е прелюдия и към други конфликти в региона. Тя активира стария „Източен въпрос“ за Турция – изключи-

телно сериозния кюрдски проблем, към който е особено чувствителен и Иран. И тъй като никое събитие на световната сцена не се появява хаотично или произволно, а има своето определено предназначение, то иракската криза освен със своя принос към Откровение 13 глава, участва и в подготовката на пророчеството от Даниил 11:44, 45. То има чисто военно изпълнение и е от особена важност за очакващите Христовото пришествие, тъй като неговата кулминация ще отбележи края на времето на благодатта.

Когато на Елеонския хълм Исус говореше на учениците Си за белезите на Своето Второ идване, Той предупреди: „Научете притчата за смоковницата: когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че лятото е близо. Също така и вие, когато видите всичко това да знаете, че Той е близо, при вратата. Истина ви казвам: Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат.“ „Но внимавайте на себе си да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне онзи ден внезапно, като примка. Защото така ще дойде върху всички, които живеят по лицето на земята. Но бдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане и да стоите пред Човешкия Син.“ (Матей 24:32-35, Лука 21:34-36) С тези думи на Спасителя завършваме деветата и последна глава на книгата „Съединените щати в пророчеството на Библията“.

Заклучение

Колкото повече светът се приближава към края си, толкова по-интензивно ще се развиват събитията около нас. Всички те обаче ще следват в своя ход програмната схема на пророчествата на Библията. Съединените щати ще продължат да действат решително за реализирането на набелязаните си цели. Когато им е необходимо, в отношенията си с другите страни, те ще използват и принудата. Тяхната мощ ще продължи да нараства и ще ги открий ярко като безспорен хегемон на планетата. Никоя държава или блок от държави няма да има тяхната сила и авторитет на световната сцена. До края на времето те ще респектират всички в условията на категорично еднополюсен свят. Това е необходимо изискване за изпълнението на Откровение 13 глава, тъй като само една могъща Америка, далеч превъзхождаща останалите страни, може да осъществи на практика онова, което е записал боговдъхновеният автор на Откровение.

В заключителните сцени на световната история доминиращи ще бъдат събитията от религиозен характер. Те ще изместят по значимост дори военно-политическите. Основен играч на религиозния фронт ще бъдат отново Съединените щати. С партньор – Римокатолическата църква. Вниманието на всички хора ще бъде фокусирано върху тези два гиганта, тъй като с действията си те ще засегнат цялото човечество и всеки един негов жител поотделно.

Както вече обяснихме, Съединените щати ще отстъпят от принципите, които някога им завещаха бащите-основатели. След продължително и успешно настъпление във всички сфери на общественно-политическия живот, религията в САЩ ще завладее и държавната власт. В резултат на това светът ще стане свидетел на една друга Америка, „образ на звяра“, „говореща като змей“ – огледално подобие на папския Рим от Средновековието. И както някога през тъмните векове църквата се опитваше да господства над съвестта на хората, така същото ще направят и протестантите от Съедине-

ните щати. Те ще издадат закони с религиозен характер, задължаващи цялата нация да освещава неделята. Срещу неприемащите неделното законодателство мерките ще бъдат изключително строги – лишаване от граждански права, а по-късно и смъртно наказание.

Римокатолическата църква – силата, дръзнала да замени Господния почивен ден – съботата, с първия ден на седмицата – неделята, няма да се забави да дойде на помощ на протестантите в Щатите. Тя притежава огромен опит, придобит от многовековната ѝ борба с „еретиците“. Никои не знае по-добре от нея как трябва да се постъпва с непокорните на църквата. Вследствие на общите усилия на протестанти и католици за принудително налагане на неделята, от обетована земя за преследваните, Америка ще се превърне в най-опасното място на планетата.

Сътресенията в природата и обществото ще се обясняват тенденциозно и изопачено. Ще им се придава религиозна окраска. Ще се изтъква, че бедствията по света са Божието наказание поради незачитането на неделята, че моралният упадък в обществото се дължи отново на същата причина, че тези, които спазват съботата, причиняват трудности на света, пречат на неговото благополучие и го лишават от Божието благоволение. Ще се твърди, че те са причината за всички нещастия.

Една сила, която досега не е демонстрирала така фрапиращо присъствието си, ще се открий ярко на фона на последните събития – спиритизмът. Това е шедьовърът на сатанинската измама. „Чрез действията на спиритизма ще стават чудеса, болни ще бъдат излекувани и ще се извършват много неопровержими свръхестествени дела. И тъй като духовете ще уверяват, че вярват в Библията и ще заявяват уважение към нарежданията на църквата, тяхното дело ще бъде прието като проявление на божествена сила.“ („Великата борба“, стр. 362)

В делото за възвеличаване на неделята освен подкрепата на католицизма протестантите от САЩ ще получат и помощта на спиритизма. Този троен съюз ще принуди всяка страна да последва стъпките на Рим и да потъпче правата на съвестта. Светът ще стане арена на сблъсък между Божиите заповеди и човешките нареждания в невидан досега мащаб.

„Борбата срещу Божия закон, която започна в небето, ще продължи до края на времето. Всеки човек ще бъде изпитан. Послуша-

ние или непослушание е въпросът, който ще застане пред целия свят. Всички ще бъдат заставени да избират между Божия закон и човешките закони. Там ще се тегли разделната линия. Ще има само две класи. Всеки характер ще бъде напълно развит и всички ще покажат дали са избрали страната на верността или страната на бунта. И тогава ще дойде краят.“ („Животът на Исус“, стр. 430)

Вън от всякакво съмнение е, че в тази гигантска борба правдата и истината ще победят. Бог никога не е бил губещият. Неговите закони са вечни. Те се зачитат в целия Всемир. Опитът на демони и хора да елиминират заповедите на Декалога няма да успее. Всевишният ще отговори на това предизвикателство по подобаващ начин. Той лично ще защити Своя авторитет, Своя закон и Своя народ. Проблемът с греха ще бъде окончателно решен. Злото и неправдата няма да съществуват вече. Вселената ще бъде чиста.

Уважаеми читателю, ти също ще трябва да изразиш своята позиция в битката между доброто и злото. Над твоята съвест ще се упражнява принуда, за да застанеш срещу Управителя на Всемира и да изразиш презрение към Неговите заповеди. Решението обаче ще е само твое. От него ще зависи настоящата ти и бъдеща съдба. Какъв ще бъде твоят избор? Не се колебай, избери да си на страната на правдата и на Бога и живеи!

Библиография

Предговор

¹ в. „Стандарт“, 20.03.2003 г.

Глава 1

„И видях друг звяр“

¹ Вайт, Елена, „Свидетелства към проповедници“, ЦАСД, С., с. 55

² Вайт, Елена, „Свидетелства към проповедници“, ЦАСД, С., с. 54

³ Смит, Урия, „Даниил и Откровение“, ЦАСД, С., с. 501

⁴ Уроци от книгата Откровение - Библейски уроци от 01.10 до 31.12.1949 г., ЦАСД, С., с. 10

Глава 2

Образът на звяра

¹ в. „Континент“, 23.01.1998 г.

² Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 234

³ сп. „За рубежом“, 1970 г. №5, с. 21

⁴ Великович, Лазарь Н., „Современный капитализм и религии“, Политиздат, М., 1984 г., стр. 74

⁵ сп. „Spiegel“, 1981 г. N 37, s. 139

⁶ в. „Адвентен вестител“, бр. 9, 1990 г с. 2

⁷ Пак там

⁸ Пак там

⁹ Пак там

¹⁰ Пак там

¹¹ Пак там

¹² в. „Работническо дело“, 15.08.1986 г.

¹³ Великович, Лазарь Н. „Современный капитализм и религии“, Политиздат, М., 1984 г. с. 69, 73

¹⁴ в. „Работническо дело“, 30.01.1987 г.

Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 163, 164

¹⁵ Великович, Лазарь Н. „Современный капитализм и религии“, Политиздат, М., 1984 г. с. 13

¹⁶ в. „Адвентен вестител“, 1990 г. бр. 9, с. 2

¹⁷ в. „Стандарт“, 05.02.1999 г.

в. „Труд“, 05.02.1999 г.

¹⁸ Пак там

¹⁹ в. „24 часа“, 05.02.2001 г.

²⁰ Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 361

²¹ Вайт, Елена, „Опитности и видения“, ЦАСД, С., с. 43 / ЦАСД-Реформаторско движение, трето издание, с. 63

²² Вайт, Елена, „Свидетелства към проповедници“, ЦАСД, С., с. 425

²³ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 5

²⁴ Пак там, с. 303

²⁵ Пак там

²⁶ Пак там, стр. 239

²⁷ Пак там, с. 305

²⁸ Пак там, с. 5

²⁹ Пак там

³⁰ Пак там, с. 6

³¹ Пак там

³² Пак там

³³ Пак там

³⁴ Пак там, с. 285

³⁵ в. „168 часа“, 29.11.1993 г.

³⁶ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 266

³⁷ Пак там, с. 14, 15

³⁸ Пак там, с. 305, 306

Глава 3

Белегът на звяра

- ¹ Учения на Свещеното писание – Библейски уроци от 03.07. до 25.09.1937 г. ЦАСД, С., с. 31
- ² Смит, Урия, „Даниил и Откровение“, ЦАСД, С., с. 532
- ³ Пак там, с. 535
- ⁴ Пак там
- ⁵ Пак там
- ⁶ Пак там, с. 536
- ⁷ Пак там, с. 536, 537
- ⁸ Вайт, Елена, „Съкровища от свидетелства“ т.2, Нов живот, С., 1999 г. с. 319-324
- ⁹ Пак там
- ¹⁰ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с. 246
- ¹¹ Чайи, Фернандо, „Подготовка за последната криза“, Ай Ви Ел, С., 1993 г. с. 150
- ¹² в. „Всичко за всеки“, 04.10.1997 г. бр. 5
- ¹³ Пак там
- ¹⁴ в. „Русе 22“, 1997 г. бр. 7
- ¹⁵ в. „Труд“, 04.06.1999 г.
- ¹⁶ Пак там
- ¹⁷ в. „Труд“, 12.06.1999 г.
- ¹⁸ Пак там
- ¹⁹ Пак там
- ²⁰ Пак там
- ²¹ Пак там
- ²² Пак там
- ²³ Пак там
- ²⁴ в. „Капитал“, 10-16.02.1997 г.
- ²⁵ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с. 97, 98
- ²⁶ Сомлев, Пенко, „Записки на инженера“, С., 1987 г. с. 109
- ²⁷ в. „24 часа“, 28.04.1999 г.

Глава 4

„Кой е като този звяр“?

- ¹ Манфред, Алберт, „Наполеон Бонапарт“, Издателство на ОФ, С., 1978 г., стр. 99
- ² пак там, стр. 121
- ³ пак там, стр. 141, 142
- ⁴ Григулевич, Йосиф, „Папството ХХ век“, Партиздат, С., 1982 г. с. 24
- ⁵ Пак там, стр. 25
- ⁶ Пак там
- ⁷ Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 344
- ⁸ Григулевич, Йосиф, „Папството ХХ век“, Партиздат, С., 1982 г. с. 29
- ⁹ Артуров, О., „Ватиканът и неговата политика“, С., 1948 г. с. 7
- ¹⁰ Пак там, стр. 12
- ¹¹ Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 353, 357
- ¹² Артуров, О., „Ватиканът и неговата политика“, С., 1948 г. с. 12
- ¹³ Пак там, с. 23
- ¹⁴ Пак там, с. 18
- ¹⁵ Пак там, с. 39
- ¹⁶ Сегал, Н., „Ватиканът в служба на американската реакция“, С., 1949 г. с. 13
- ¹⁷ Великович, Лазарь Н. „Современный капитализм и религии“, Политиздат, М., 1984 г. с. 135, Григолевич, Йосиф, „Папството ХХ век“, Партиздат, С., 1982 г. с. 337
- ¹⁸ Сегал, Н., „Ватиканът в служба на американската реакция“, С., 1949 г. с. 10
- ¹⁹ в. „Труд“, 14.04.1999 г.
- ²⁰ Моравски, Здислав, „Ватиканът отдалеч и отблизо“, Наука и изкуство, С., 1985 г. с. 102, 103
- ²¹ сп. „La Documentation Catholique“, N 1579, 07.11.1971 г. р. 105
- ²² Григулевич, Йосиф, „Инквизицията“, Партиздат, С., 1986 г. с. 15
- ²³ Пак там, с. 16
- ²⁴ Пак там
- ²⁵ Моравски, Здислав, „Ватиканът отдалеч и отблизо“, Наука и изкуство, С., 1985 г. с. 187, 188
- ²⁶ Чайи, Фернандо, „Подготовка за последната криза“, Ай Ви Ел, С., 1993 г. с. 154

Глава 5

„И принуждаваше всички“ – I част

¹ Суайцър, Питър, „Победа – тайната стратегия на Рейгън за разбиване на СССР“, Труд, С., 1999 г. с. 31

² Пак там

³ Пак там, с. 13

⁴ Пак там

⁵ Пак там, с. 14

⁶ Пак там, с. 12

⁷ Пак там, с. 131

⁸ Пак там, с. 132

⁹ Пак там, с. 136, 137

¹⁰ Пак там, с. 110

¹¹ Пак там, с. 233

¹² в. „Труд“, 10.07.1999 г.

¹³ Суайцър, Питър, „Победа – тайната стратегия на Рейгън за разбиване на СССР“, Труд, С., 1999 г. с. 191

¹⁴ Пак там, с. 140

¹⁵ Пак там, с. 195

¹⁶ Пак там, с. 49

¹⁷ Пак там, с. 49, 50

¹⁸ Пак там, с. 208, 209

¹⁹ сп. „БТА – По света“, 06.01.1984 г.

²⁰ в. „Труд“, 26.07.1999 г.

²¹ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с.

82

²² в. „Труд“, 12.06.1999 г.

²³ в. „Труд“, 06.12.1999 г.

²⁴ в. „Монитор“, 27.03.2000 г.

²⁵ в. „24 часа“, 17.09.1999 г.

²⁶ Маркусен, Ян, „Съдбоносният неделен закон“, Нов живот, С., 1996

г. с. 11

²⁷ Пак там, с. 12

²⁸ Пак там

²⁹ Пак там

³⁰ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с.

97, 98

172

³¹ в. „Труд“, 29.08.1999 г.

³² Вайт, Елена, „Избрани вести“, т.2, С., Нов живот, с. 151-153

³³ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с.

96

³⁴ в. „24 часа“, 10.08.1999 г.

³⁵ Вайт, Елена, „Избрани вести“, т.3, С., 1994 г. с. 337, 338

Глава 6

Божият печат или белегът на звяра?

¹ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с.

165

² Григолевич, Йосиф, „Папството XX век“, Партидат, С., 1982 г. с. 228

³ Пак там, стр. 240, 241

⁴ Баров, В. „Религията спъва прогреса“, Профиздат, 1958 г. с. 28

⁵ Григолевич, Йосиф, „Папството XX век“, Партидат, С., 1982 г. с. 241

⁶ Пак там, с. 386

⁷ в. „24 часа“, 31.12.1999 г.

⁸ Сегал, Н. „Ватиканът в служба на американската реакция“, С., 1949 г. с. 17

⁹ Великович, Лазарь Н. „Современный капитализм и религии“, М. Политиздат, 1984 г. с. 74

¹⁰ в. „Труд“, 25.05.2000 г.

¹¹ в. „Труд“, 19.02.2000 г.

¹² в. „Труд“, 13.03.2000 г.

¹³ в. „24 часа“, 31.12.1999 г.

¹⁴ Пак там

¹⁵ Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 357

¹⁶ Вайт, Елена, „Свидетелства към проповедници“, ЦАСД, С., с. 433,434

Глава 7

„И принуждаваше всички“ – II част

¹ в. „Монитор“, 20.03.2001 г.

² Пак там

³ в. „Монитор“, 31.08.2000 г.

173

- ⁴ Пак там
- ⁵ Пак там
- ⁶ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 45, 306-309
- ⁷ В. „Монитор“, 07.08.2000 г.
- ⁸ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 8, 205, 208, 222, 303-305
- ⁹ В. „Сега“, 10.06.2000 г.
- ¹⁰ В. „Монитор“, 04.09.2000 г.
- ¹¹ В. „Дума“, 16.01.1997 г.
- ¹² В. „Монитор“, 22.08.2000 г.
- ¹³ В. „Монитор“, 25.08.2000 г.
- ¹⁴ В. „Монитор“, 22.08.2000 г.
- ¹⁵ Dohen, D. „Nationalism and American Catholicism“, New York, 1967,
- p.2
- ¹⁶ „Religion in American Life. Religious Perspectives in American culture“, vol. 2 Princeton, 1961, p. 119, 120
- ¹⁷ В. „24 часа“, 17.09.1999 г.
- ¹⁸ Тачър, Маргарет, „Изкуството на държавника“, Слънце, С., 2002 г., с. 85
- ¹⁹ В. „Монитор“, 27.03.2003 г.
- ²⁰ Вайт, Елена, „Великата борба“, Нов живот, С., 1993 г., с. 269
- ²¹ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“, Нов живот, С., 1996 г. с.
- 96
- ²² В. „Труд“, 07.07.2000 г.
- ²³ В. „24 часа“, 10.08.1999 г.
- ²⁴ В. „Труд“, 26.07.2000 г.
- ²⁵ В. „Труд“, 25.06.2003 г.
- ²⁶ В. „24 часа“, 04.04.1997 г.
- ²⁷ Йеромонах Христодул Светогорец, „Залезът на свободата“, Любо-мъдрие, С., 2001 г.
- ²⁸ В. „24 часа“, 11.06.1997 г.
- ²⁹ В. „Монитор“, 30.10.2000 г.
- ³⁰ В. „Монитор“, 14.12.2000 г.
- ³¹ В. „Монитор“, 10.08.2000 г.
- ³² Пак там

Глава 8

Катализаторът на последните събития

- ¹ Вайт, Елена, „Съкровища от свидетелства“ т.2, Нов живот, С., 1999 г., с. 64
- ² Вайт, Елена, „Време и работа“, ЦАСД, С., стр. 4 / „Свидетелства към църквата“, т.8, с. 27, 28
- ³ Вайт, Елена, „Свидетелства към проповедници“, ЦАСД, С., с. 379
- ⁴ сп. Review and Herald, 24.11.1904 г.
- ⁵ Вайт, Елена, „Свидетелства към църквата“ т.1, Пазител на истината, С., 1997 г.
- ⁶ Вайт, Елена, „Възпитание“, Нов живот, С., 1996 г., с. 165, 166
- ⁷ В. „Монитор“, 20.05.2002 г.
- ⁸ В. „Монитор“, 13.09.2000 г.
- ⁹ Вайт, Елена, „Животът на Исус“, Интерпрес'67, С., 1992 г., с. 15
- ¹⁰ Вайт, Елена, „Съкровища от свидетелства“ т.3, Нов живот, С., 1999 г., с. 289
- ¹¹ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 45, 306-309
- ¹² Атали, Жак, „Речник на 21 век“, Лик, С., 2000 г., с. 102
- ¹³ В. „Монитор“, 10.10.2001 г.
- ¹⁴ Ronald Dworkin, „The Treat to Patriotism, New York Review of Books“, 28.02.2002 г., <http://www.nybooks.com>
- ¹⁵ John Stanton, Wayne Madson, „The Emergence of the Fascist American Theocratic State“, 10.02.2002 г.
- ¹⁶ Billy Graham, „Billy Graham's Message“, 14.09.2001 г., <http://www.billygraham.org>
- ¹⁷ John Harris, God Gave Us „What We Deserve“, Falwell Says, Washington Post, 14.09.2001 г., <http://www.washingtonpost.com>
- ¹⁸ Великович, Лазарь Н. „Современный капитализм и религии“, М. Политиздат, 1984 г. с. 69, 73
- ¹⁹ Dana Milbank, „Religious Right Find Its Center in Oval Office“, Washington Post, 24.12.2001 г., <http://www.washingtonpost.com>

Глава 9

„И принуждаваше всички“... III част

¹ в. „Монитор“, 22.02.2003 г.

² в. „Труд“, 06.12.1999 г.

³ в. „Монитор“, 22.02.2003 г.

⁴ в. „Монитор“, 14.12.2000 г.

⁵ Яковлев, Александър, „От Труман до Рейгън“, Народна младеж, С., 1986 г. с. 205

⁶ пак там, стр. 14, 15

⁷ пак там, стр. 89

⁸ в. „Капитал“, 10-16.02.1997 г.

⁹ в. „Монитор“, 08.05.2002 г.

¹⁰ в. „Стандарт“, 28.02.2003 г.

¹¹ в. „Стандарт“, 11.02.2003 г.

¹² в. „Труд“, 02.02.2003 г.

¹³ в. „24 часа“, 11.08.1999 г.

¹⁴ в. „Монитор“, 11.04.2003 г.

¹⁵ в. „Труд“, 29.07.1999 г.

¹⁶ в. „Труд“, 08.11.1999 г.

¹⁷ в. „Стандарт“, 20.03.2003 г.

¹⁸ в. „Стандарт“, 24.03.2003 г.

¹⁹ радио „София“, програма „Хоризонт“, 17.03.2003 г.

²⁰ в. „Труд“, 26.03.2003 г.